

Agatha Raisin

ÉS A

H A L A L O S

T Á N C

g y i l k o s s á g /

E u o r s -

T a l p a l ó

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és
a halálos tánc

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2014

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Deadly Dance*

Fordította

BORBÉLY JUDIT BERNADETT

A Stow-on-the-Wold-i illetőségű Richard Rasdallnek,

kedves feleségének, Lynnek, valamint gyermekeiknek,

Luke-nak, Samuelnek és Bethanynek

Hálás köszönet érte, Richard,

Egy

A „párizsi galiba” volt az az esemény, ami végérvényesen meggyőzte Agatha Raisint arról, hogy saját nyomozóirodát kell nyitnia.

A Carsely falván eluralkodott nyári tompultság elől menekülve Agatha egyhetes párizsi vakáción vett részt. Módos asszony lévén néhanapján rajta is erőt vett a smucigság, így a latin negyed egy nevenincs szállodájában vett ki szobát a Saint Germain de Prés közelében. Nem először járt Párizsban, a nevezetességeket már látta; ezúttal szimpla kávéházi ücsörgésre vágyott, meg hosszú andalgásokra a Szajna-parton.

Ám két nap múlva még a carselyi viszonyokhoz mérve is tűrhetetlen lett a hőség Párizsban, a szállodában meg nem volt légkondicionálás. Mialatt a hőmérő higanyszála felkúszott a 40 Celsius-fokig, és Agatha álmatlanul forgolódott az átizzadt lepedőn, rá kellett döbennie, hogy Párizs nem alszik. Két étterem is állt az utca túlsó oldalán, és a tangóharmonikások egészen éjjel egyig szlalomoztak az utcára kitett asztaloknál üldögélők körül egy kis aprópénz reményében. Amikor Agatha már vagy századjára hallgatta végig a *La Vie en Rose*-t, arról fantáziált közben, hogy kirepít az ablakon egy kézigránátot. A forgalom zaja is behallatszott, meg a betintázott turisták is lármáztak. Valamivel később az öklendezésüket is hallani lehetett, ahogy mindent kiadtak magukból.

Mégse ment el a kedve Párizs bebarangolásától. A metró mindenüvé olcsón elviszi az embert.

Ott-tartózkodásának negyedik napján a Maubert-Mutualité állomásnál alászállt a metróba. A peronon helyet foglalt a kényelmetlen, műanyag ülőalkalmatosságok egyikén, és elővarázsolt egy metró térképet. Angol nyelvű könyveket szeretett volna vásárolni a W. H. Smithben a Rue de Rivolin.

A szerelvény közeledtének hallatán gyorsan eltette a térképet, kinyitotta az ajtót a bizonyos kallantyúval, amely a legelső alkalommal óriási meglepetésként érte, s amikor beszállt, érezte, hogy valaki nyomakszik mögötte, és ezzel egy időben megfeszül a táskája vállpántja.

Lepillantott, és azt látta, hogy a táskája nyitva, a tárcája eltűnt. Agatha dühödt pillantást vetett a nyomakodó illetőre: középmagas, fekete hajú, fehér férfi kék ingben, farmernadrágban.

– Hé, maga! – förmedt rá Agatha. A férfi kislisszolt a kocsiból, és Agathával a nyomában átcikázott a következőbe. A nő már nyújtotta felé a kezét, hogy megragadja, amikor is a szerelvény megindult, a férfi meg feltépte az ajtót, és kiugrott a peronra, csak hogy a felbőszített Agathának nem volt mersze utánozni a mutatványt, így ő rajta maradt a metrón, amely már süvített is vele a következő állomás felé.

Agatha a párizsi fodrászt hibáztatta, aki elhitette vele, hogy a fokozott rendőri jelenlét miatt a Maubert környéke teljességgel biztonságos. Így most visszametrozott, feltalpalt a mozgólépcsőn, és

útbaigazítást kért a rendőrségre, amely, mint megtudta, ott van mindjárt a sarkon túl.

Rusnya, modern épület, meredek grádicsos vezet a főbejárathoz. Agatha csapzottan és rendkívül rossz hangulatban lökte be az ajtót. Az előcsarnokban mutatós, hosszú hajú leányzó ült golyóálló üvegfal mögött.

Agatha rázúdította kirablásának történetét. Arra számított, hogy haladéktalanul egy nyomozóhoz vezetik majd, ám a lány mindenféle kérdésnek vetette alá. Agathának az az epés gondolata támadt, hogy aki ilyen hamvas és csinoska, az inkább húzza meg magát, és hagyja az intézkedést a nagyokra.

Annyiban szerencséje volt, hogy mindössze hatvan euró lapult a pénztárcájában, a hitelkártyái a hotel széfjében pihentek. Az útlevele a táskája másik zsebében volt.

Miután kikérdezték, és átadta az útlevelét, várnia kellett.

– Itt nem ismerik a légkondit? – zsörtölődött, de csak egy nyájas mosolyt kapott érte a szépségtől.

Végül előkerült egy nyurga rendőrtiszt, és bekísérte Agathát az egyik szobába. Leült az íróasztal mögé, s intett Agathának, hogy ő is foglaljon helyet. Szakasztott úgy festett, mint Don Quijote de la Mancha. Agatha újfent, részletekbe menően előadta a történetét, és azzal fejezte be: – Annyi rendőr nyüzsög Párizsban. A metróban miért nem aktivizálják magukat?

– Azt tesszük minden áldott nap – mondta Don Quijote higgadtan, hibátlan angolsággal.

– Magam is detektív vagyok – kérkedett Agatha.

– Hisz ez nagyszerű! – csillant fel a férfi szeme. – Anglián belül melyik rendőrőrsnél van?

– Egyiknél sem. Most készülök önálló nyomozóirodát nyitni.

Don Quijote szemében kialudt a fény.

– Itt várjon – mondta.

Volt egy tükör az íróasztal mögött. Agatha felállt, és megnézte magát benne. Céklavörös volt a képe a melegtől, szép barna haja csatakosan tapadt a fejére.

Agatha visszaroskadt a székébe, s ekkor belépett a rendőrtiszt valami aláírnivalóval. Franciául volt a szöveg.

– Ez meg mi? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Az áll benne, hogy kézre kerítése esetén a tettes három év börtönbüntetéssel, továbbá háromezer euró bírsággal sújtandó. Ha megtaláljuk a tárcáját, azonnal továbbítjuk a brit nagykövetségre. Itt írja alá.

Agatha aláírkantotta.

– Kész is vagyunk.

– Álljon meg a menet. Nem is mutat nekem fotókat?

– Pardon?

– A priuszosok fotóit. Ezer közül is felismerném a rohadékot.

– Ugyanez a férfi három másik embert is kirabolt ma délelőtt. Mindhárman franciák. Nincs szükségünk a segítségére.

Agatha mérgesen felpattant.

– Bármikor lepipálom magukat.

Don Quijote fásultan mosolygott.

– Sok szerencsét hozzá.

Agatha meg sem állt a szállodáig és kijelentkezett. Odahaza megcsinálja a saját nyomozóirodáját. Hetek óta tépelődött a dolgon, és ez a pénztárcarablás a kiszolgáltatottság érzését ültette el benne. Márpedig Agatha Raisin utált kiszolgáltatott lenni.

A Charles de Gaulle reptéren, a beléptető kapunál nagy csapat emberbe botlott. A rendőrség senkit sem engedett továbbhaladni.

– Mi folyik itt? – kérdezte a mellette álló fickótól.

– Őrizetlenül hagyott csomagot találtak.

Agatha bosszúsan várakozott. Aztán hatalmas dördülés. A körülötte zajló fecsegésből tudta meg, hogy felrobbantották a gyanús pakkot. A Heathrow-n vagy bármely másik reptéren előbb felszólították volna a csomag tulajdonosát, hogy vegye fel a poggyászát, a franciák ellenben se szó, se beszéd megsemmisítették a pakkot.

Amint elhagyta Heathrow-t a kocsijával, sötét fellegek kezdtek gyülekezni odafent, s mire Agatha ráfordult a Carselyba vezető útra, addigra valóságos égiháború tört ki.

A két macska, Hodge és Boswell kisompolygott eléje az ajtóba. Doris Simpson, a bejárónő Agatha távollétében naponta járt át a házba, hogy etesse és ki meg beengedje a cicákat.

Agatha az előszobában hagyta a bőröndjét, és mindjárt a konyhába sietett, hogy kitarja a kertre nyíló ajtót. A nádtetőről csak úgy zubogott a víz, de legalább kellemesen üde lett a levegő. Hogy meg ne gondolja magát a nyomozóirodával kapcsolatban, Agatha úgy határozott, meglátogatja barátnőjét,

Mrs. Bloxbyt, a lelkész nejét.

Tíz perccel ezután Agatha azzal a büntudatos érzéssel nyomta meg a paplak csengőjét, hogy illet volna telefonálnia előbb.

Hanem az ajtót nyitó Mrs. Bloxby jámbor arcán vidám mosoly terült el a láttára:

– Mrs. Raisin! Ó, de örülök! Bújj be. Hogyhogy máris visszajöttél?

– Kiraboltak – mondta Agatha, azzal előadta a kalandját.

– Vagyis inkább kizsebeltek – helyesbített szelíden Mrs. Bloxby. – Furcsállom, hogy egy ilyen semmiség elvette a kedvedet Párizstól. Azt hittem, rajongsz azért a városért.

– Általában igen – duzzogott Agatha. – Csak a hőség meg az alváshiány. Az a rendőrtiszt egy goromba pokróc! Ha nem minden idejüket a tüntetések biztosításával töltенék, talán kulturáltabbak lennének.

– Ki tudja?...

– Akárhogy is, pont ez a kezdőlökés kellett nekem ahhoz, hogy megcsináljam a nyomozóirodám. Ugye támogatsz?

– Hogyne – bólintott rá Mrs. Bloxby. Jóllehet, úgy vélte, hogy a nyomozó munkája sivár és nem túl erkölcsös, de ez talán majd lefoglalja barátnője nyughatatlan elméjét, és megóvja a további szerelmi csalódásoktól. Tudniillik Agatha folyton folyvást szerelmes lett.

– Motoszkál már bennem egy ideje a gondolat, hogy legyen egy saját nyomozóirodám – mondta Agatha. – Kell a hivatalos státusz. Remek üzletasszony vagyok, szóval szerintem menni fog. Újabbar túlterhelt a rendőrség, a vidéki őrsök meg sorra zárnak be. A rendőrök nem érnek rá piti betörésekkel, csellengő kamaszokkal, meg hűtlen házasségekkel foglalkozni.

– És ha kudarcot vallasz? – kérdezte a lelkészné.

Agatha somolyogva felelte:

– Majd leírom az adómból. Elkelt már James háza?

Az a ház rég nem volt már Agatha exférjéé, James Laceyé, de ő szüntelen arról álmodozott, hogy a férfi egy szép napon visszatér a faluba. Sosem tudott úgy gondolni a szomszéd házra, hogy az valaki másé, habár mindkét előző lakóba belehabarodott.

– El, igen. Bizonyos Mrs. Emma Comfrey vette meg, nyugdíjas köztisztviselő. Ugorj át hozzá valamikor.

– Egyelőre van jobb dolgom is. Holnap elnézek a mircesteri ingatlanügynökségre, hogy akad-e szóba jöhető irodahelyiség.

Mrs. Bloxby borúsán állapította meg magában, hogy Agatha rögvest elvesztette az érdeklődését az új szomszéd iránt, amint kiderült, hogy nőről van szó, aki a tetejébe még nyugdíjas is.

Agatha álmában se gondolta volna, hogy egy nyomozóirodát létrehozni igencsak költséges móka. Mivel Raymond Chandler-adaptációkra épített, abból indult ki, hogy az embernek nincs is egyéb dolga, csak malmozik az irodájában, és várja, hogy belibbenjen az ajtón a végzet mindig válltöméses öltözékben érkező asszonya.

Az interneten szörfölgetve hamar ráeszmélt, hogy a nyomozóirodáknak a legmodernebb szolgáltatások széles spektrumát kell nyújtaniuk, amelybe a lehallgató és nyomkövető eszközök használata éppúgy beletartozik, mint a fényképes vagy videokamerával rögzített bizonyítékok gyűjtése, valamint az álcázott és elektronikus megfigyelés.

Továbbá kell valaki a telefon mellé. Agatha már épp eléggé kiokosította magát ahhoz, hogy tudja: egyedül semmire se menne. Kénytelen lesz megfizetni a profi munkaerőt, ha egyről a kettőre kíván jutni.

Amint talált irodát Mircester szívében, hirdetést tett közzé a helyi lapokban. A fényképes és videokamerás bizonyítékgyűjtéshez egy nyugalmazott vidéki sajtófotóst fogadott fel, név szerint Sammy Allent, és úgy egyeztek meg, hogy Agatha számla ellenében foglalkoztatja; az elektronikai hókuszpókuszhoz a szintén nyugalmazott bűnügyi technikust, Douglas Ballantine-t vette föl hasonló feltételekkel.

Ami viszont a titkárnőt illeti, Agatha olyasvalakit keresett, aki a nyomozástól sem retten vissza.

Kezdett kétségbe esni, ugyanis a jelentkezők egytől egyig tetoválásokkal meg testékszerekkel kidekorált csitrik voltak.

Agatha már azon tűnődött, hogy ő fogja végezni a titkárnői feladatokat, amikor kopogtattak az iroda ajtaján. Az ajtón nem tejüveg volt, ami pedig sokkalta inkább megfelelt volna annak a hagyományos képnek, amely Agatha fejében a nyomozóirodákról élt.

– Szabad! – kiáltotta azon tűnődve, hogy most jön az első ügyfél.

Hórihorgas nő sétált be. Dús, de rövidre csupált, ősz haj, hosszúkás arc, éles, barna szempár, feltűnően hosszú és erős fogak. Nagy volt gyűrűtlen keze meg a bumfordi cipőbe bújtatott lába is. Elhordottnak látszó tweedkosztümöt viselt.

– Üljön le – mondta Agatha. – Teát? Vagy kávét inna inkább?

– Kávét kérek. Két cukorral, tej nélkül.

Agatha az új kávéfőzőhöz lépdelt, töltött egy bögrével, két kanál cukrot adott hozzá, és letette az asztalra a nő elé, akiről azt remélte, hogy az első ügyfele lesz.

Agatha jól tartotta magát: egy kora ötvenes éveit taposó, rövid, természetes színűre festett barna hajú, telt ajkú nő, gombszeme gyanakvással tekint a világra. Stöpszli volt, a lába viszont egyenesen gyönyörű.

– Mrs. Emma Comfrey vagyok.

Agathának valahonnét ismerősen csengett a név, aztán eszébe jutott, hogy Mrs. Comfrey az új szomszédja.

Nehezére esett mosolyogni, de azért kivillantotta a fogsorát, mintha roppantul örülne.

– Miben segíthetek?

– Láttam a hirdetését az újságban. A titkárnői állásra jelentkezem.

Mrs. Comfrey tisztán, jól artikuláltan, s kissé modorosan ejtette a szavakat. Agatha munkáslelkéi borzongás járta át, szigorúan csattant a válasza:

– Elvárom a titkárnőtől, hogy szükség esetén a detektívmunkába is besegítsen. Éppen ezért fiatal, aktív személyt keresek.

Tekintete előbb Mrs. Comfrey beesett arcára szegeződött, azután végigvándorolt a nő sovány testén.

– Nem vagyok már fiatal – mondta Mrs. Comfrey –, viszont aktív vagyok, konyítok a számítógéphez, és megnyerő a modorom a telefonban.

– Hány éves?

– Hatvanhét.

– Ó, te magasságos!

– De annál intelligensebb – tette hozzá Mrs. Comfrey.

Agatha sóhajtott, és éppen készült kiadni a nő útját, amikor bátortalan kopogtatás hallatszott.

– Szabad – kiáltotta Agatha.

Zavart külsejű asszony bújt be a szobába, és így szólt:

– Nekem detektív kell.

Mrs. Comfrey az oldalsó falhoz húzott szófához vonult a kávéjával.

Agatha magában megfogadta, hogy kiteszi Emma szűrét, amint kettesben maradnak, aztán megkérdezte az új jövevénytől:

– Mit tehetek önért?

– Egy álló napja, hogy eltűnt az én Bertie-m.

– Aki hány éves?

– Hét.

– Bejelentette a rendőrségen? Oktondi kérdés. Nyilván igen.

– Rám se bagóztak – kesergett az asszony. Fekete macskanadrág volt rajta színevesztett, fekete pólóval. Festett szőke haja egy hangyányit lenőtt már. – Engem Mrs. Evansnek hívnak.

– Nem is értem, hogy gondolják... – kezdte Agatha, de Emma a szavába vágott: – Bertie egy macska, ha jól sejtem.

Mrs. Evans odafordult felé.

– Ó, igen. És még soha nem szökött el.

– Van fényképe róla? – kérdezte Emma.

Mrs. Evans kisebb köteg fényképet túrt elő ütött-kopott retiküljéből. – Ez lett a legjobb – mondta felállva, és átnyújtott Emmának egy fekete-fehér macskáról készült fotót. – A kertünkben kaptam le.

Odaült Emma mellé, aki együtt érzően átkarolta a vállát.

– Ne aggódjon. Megtaláljuk a cicáját.

– Mennyibe fog kerülni? – kérdezte Mrs. Evans.

Agatha árlistáján nem szerepelt elkódorgott házi kedvencek befogása.

– Ötven font lesz plusz a költségek, ha megvan a cica – közölte Emma. – Mrs. Raisin titkárnök vagyok. Lenne szíves megadni a teljes nevét, a címét meg a telefonszámát?

Agatha dermedten nyújtotta át Emmának a noteszét, hogy feljegyezhesse az adatokat.

– És most menjen szépen haza – segítette fel az asszonyt Emma. – Nincs ok az aggodalomra. Minden el fogunk követni, hogy megtaláljuk Bertie-t.

Amint becsukódott az ajtó a hálás Mrs. Evans mögött, Agatha így szólt:

– Picinyég erőszakos, de megmondom, mit teszünk. Ha megtalálja a macskát, magáé az állás.

– Rendben van – felelte Emma nagy nyugalommal, öblös kezításkájába pottyantva a noteszt. –

Köszönöm a kávé.

Most láttalak utoljára, gondolta Agatha.

Emma Comfrey még egyszer megnézte a noteszben szereplő címet. A közeli kisállat-kereskedésben szállítóketrecet vásárolt, és számlát kért róla. Mrs. Evans a lakótelepen lakott Mircester külvárosi részén. Emma bepasszírozta magát a kis Ford Escortjába, s útnak indult a lakótelep felé. A Mrs. Evans otthonául is szolgáló sorház hátsó kertjei szántóföldre néztek. Éppen aratás volt, és Emma tudta, hogy ilyenkor rengeteg a mezei egér.

Miután leparkolt, keresett egy ösvényt, amely a szántóhoz vezet. Kényelmes cipőjében könnyedén lépkedett a tarlón. Kellemesen meleg volt az idő, a halványkék eget itt-ott felhőfoszlányok pettyezték. Emma felmérte a terepet, aztán megkereste a szemével Evansék hátsó kertjét. Rekettyebokrok és magasra nőtt fű meredezett a szántó végében. Odacaplatott, és hirtelen elanyátlanodva lerogyott a fűbe. Maga se hitte el, hogy volt mersze jelentkezni az állásra, és biztosra vette, hogy sose találja meg a macskát.

Emma alig múlt húszéves, amikor nőül ment Joseph Comfrey törvényszéki képviselőhöz. A férfi jól keresett, ám három hét sem telt el a nászútjuk után, amikor kijelentette, hogy Emmának nem tesz jót a tétlenkedés, így legjobb lesz, ha munkába áll. Az egyke Emma szülei nyomására letette a köztisztviselői vizsgát, és titkárnői állást kapott a védelmi minisztériumban. Dögunalom. Joseph fősvény ember volt. Habár magára nem sajnálta a pénzt – a legújabb Jaguárral járt, inget csakis a Jermyn Streeten vett, és mindig Savile Row öltönyt hordott –, ő kezelte Emma fizetését is, amiből csupán zsebpénzt juttatott neki. Emma nyugállományba vonulásakor napestig a nyugdíja csekélységén lamentált. Két éve, hogy a férfit elvitte a szívroham, és Emmára rászakadt egy kisebb vagyon. Gyermekük nem született, ugyanis Joseph gyerekellenes volt. Emma eleinte egyedül mülatta az időt a barnesi villájukban. Bajos volt levetkőznie a gazdaságos életmód szabályait, amit a férje erőszakolt rá. Szinte hallotta Joseph korholó hangját az üres szobákban kísértetni.

Végül összekaparta a bátorságát, és túladott a házon. A férje ruháit az utolsó szemig elajándékozta. Joseph jogi könyveit egy feltörekvő ügyvédbojtárnak adományozta, és megvette az Agatháé melletti házat. Noha a falubéli nők barátságosak voltak vele, a szomszédasszonyáról hallott mendemondák felkeltették a kíváncsiságát, aztán meglátta Agatha újsághirdetését. Böven volt ráérő ideje, mégis nagy bátorság kellett hozzá, hogy bemenjen Agatha irodájába az állás miatt. Ha Agatha kevésbé harcias, a mindig oly félénk Emma talán meghátrál, de Agatha modora néhai férje zsarnokságára emlékeztette, meg még néhány kiállhatatlan alakra, akikkel a munkája során került érintkezésbe, és ez bátorságot öntött belé.

Emma sóhajtott. Így múlik el a világ dicsősége. Akárhol lehet az a fránya macska; talán befogadta valaki, vagy teherautó lapította ki. Emmát metodista szellemben nevelték, de idővel felhagyott a templomba járással. Homályosan továbbra is hitt valamifajta jósnak a létezésében. Sokáig csak ült ott csontos térdét átölelve, miközben a felhők egymással kergetőző árnyékait figyelte az aranyszín tarlón. Egyszerre nyugalom szállta meg, mintha a múltbeli gyötrelmek a jövő megannyi bizonytalanságával együtt kiradírozódtak volna az agyából. Végül felállt, és nyújtózkodott. Ideje

kidolgozni a macskakeresési stratégiát.

Ahogy elfordult, hirtelen megpillantott valamit a napfényben a fűvel benőtt rekettysnél. Széthúzta a fűszálakat: egy édesdeden szundikáló fekete-fehér macska.

Emma lábujjhegyen viasszaladt a kocsihoz a cicaketrecért, miközben csak remélte, hogy a jószág nem szalad el. Kitartott a szerencséje. A grabancánál fogva felnyalábolta a macsekot, és berakta a ketrecbe. Körülnézett, de senki sem volt a közelben.

– Először van mázlim életemben – mondta ki Emma fennhangon. – Majd én megmutatom neked, Agatha Raisin!

Agatha reménykedve emelte fel a tekintetét a nyíló irodaajtóra, és lekonyulva pillantotta meg Emmát. Aztán meglátta a cicahordozót.

– Jesszusom! Csak nem Bertie?

– De igen.

– Ez biztos?

– A szántóföldön bukkantam rá a ház végében. Hasonlít a fényképre. Itt van nálam a számla a ketrecreől, és macskaeledelt meg almot is kell vennem.

– Minek? Fogja a telefont, és hívja ide a nőt.

– Inkább nem tenném.

– Szeretném emlékeztetni, hogy még én vagyok a főnök.

– Nem lenne jobb, ha kivárnánk az estét? Különbén még úgy tűnne, gyerekjáték volt. Mondhatnánk, hogy Bertie az autópályán bóklászott, és mi mentettük meg az életét. Aztán felhívom a *Mircesteri Hírharangot*, és előadok nekik egy szívmelengető történetet az új nyomozóirodáról.

Agathát mardosta az irigység, ugyanis pírban még soha nem főzték le. De mert képtelen volt felismerni magában az irigységet, a túl sok kávé számlájára írta a dolgot.

– Helyes – morogta.

– Akkor enyém az állás?

– Igen.

Emma vidoran mosolygott.

– Ellátom a cicát, aztán megbeszéljük a fizetésemet.

Rövid tanácskozást követően Emma és Agatha megegyezett, hogy éjszakára az irodában hagyják a macskát, aztán mindjárt reggel átviszik Mrs. Evanshez, miután beharangozták az eseményt a sajtónak. A *Mircesteri Hírharang*nál pontosan tudják, hogy a szívderítő sztorik teszik kapóssá a lapot.

Emmának alig jött álom a szemére.

Rettegett, hogy Bertie kimúlik az éjjel, aztán előtöppan Mrs. Evans valamelyik szomszédja azzal, hogy látta, mikor előző nap egy nő elrabolta a macskát.

De minden meglepően simán alakult. Agatha szíve szerint egyedül aratta volna le a babérokat, de Emma jelenléte meggátolta ebben. Morózusan konstataulta, hogy az újságban megjelent fotón csak Mrs. Evans, Emma meg a macska látszik, na de legalább megemlítették az új nyomozóirodát.

Kettő

Emma egy hete állt munkában Agathánál – jobban mondva egy hete volt dologtalan –, és máris széthullani érezte újonnan felfedezett énképét. Agatha rigorózus főnöknek bizonyult. Azonkívül, hogy számítógépes adatbázist készített vele a reménybeli ügyekhez, jóformán szóra se méltatta, esténként pedig külön kocsival tértek haza Carselyba.

Agatha haragudott Emmára, mert az elorozta előle a dicsőséget. A lap fotósa ugyan Agathát is lefényképezte, aki vadonatúj nadrágosztümöt vett az alkalomra, de a fotót végül nem használták fel.

A faluban természetesen azt hangoztatta, isteni szerencse, hogy „rálelt” Emmára. Mrs. Bloxby volt az egyetlen, akit nem tudott behúzni a csőbe.

Agatha Mircester óvárosi részében, egy régiségkereskedés fölött bérelt irodát. Most már bánta, hogy nem keresett valami olcsóbbat. Úgy érezte, el van zárva a világtól, ráadásul lehetetlen volt parkolóhelyet találni az épület előtt.

Két hét után Agatha indokoltnak találta Emma kirúgását. Dőreség titkárnót fizetni, ha nincs munka. Jó felszívta magát, és ádázul figyelte a könyvébe temetkező Emmát. Agatha köhintett. Emma felpillantott. Tudta, mi vár rá, és el volt keseredve.

Ekkor mindketten hallották, amint Dennis Burley, a régiségkereskedő azt mondja:

– Igen, az emeleten találja. Az elsón van az iroda, rögtön jobbra.

A két nő egymásra nézett, egy szemvillanásnyi időre összekovácsolta őket a remény.

Micisapkát, pólóinget és buggyos nadrágot viselő ember rontott be kopogtatás nélkül. Az arca egyetlen gigászi orr, mintha Isten keze gyurmázta volna ilyenné. Alatta parányi bajuszka bujkált.

– Foglaljon helyet – búgta Agatha. – Teát vagy kávét?

A kis ember megreszelte a torkát.

– Semmit. Remélem, jó helyen járok.

Emma előkapta a noteszét.

– Eltűnt a fiam – mondta a férfi.

– Bemutatkozna, kérem?

– Harry Johnson vagyok. A fiam neve Wayne. Tizenkilenc éves.

– Bejelentette a rendőrségen?

– Be, de Wayne-nek volt pár kocsilopási ügye, úgyhogy nem törik magukat érte.

– Mikor tűnt el?

– Tegnapelőtt.

– Önnel lakik?

– Igen; tessék, a kártyám.

Névjegyet szedett elő az erszényéből. Emma elvette, és leolvasta róla, hogy Mr. Johnson vízvezeték-szerelő.

– Felsorolná, hová szokott járni a fia?

– Sokat lóg Poppy diszkójában, és minden kocsmában ismerik.

Emma ragadta magához a szót:

– Mr. Johnson, miért aggódik ennyire a fiáért? Tizenkilenc éves. Persze, hogy szeret bulizni. Nem lehet, hogy egyszerűen lelépett? Van kocsija?

– Az én tetves kocsimat használja. Azért keresem.

– Típus, rendszám? – kérdezte Emma, és Agatha nem győzött bosszankodni. Itt ő, Agatha Raisin az aki kérdez!

– Vörös Range Rover SL-44. A rendszámot inkább leírom.

– Nem a legújabb modell – jegyezte meg Emma.

– Viszont kifogástalan állapotú. Megmondtam Wayne-nek, hogy egy ujjal se érhet hozzá. Akkor csórhatta el a kulcsokat, amikor elszundítottam a tévé előtt. Mennyibe fog ez nekem fájni?

– Száz fontot kérünk, ha sikerül megtalálni a kocsit – mondta Emma –, ehhez jönnek még a pluszköltségek. Az se sok, hacsak a fia el nem hagyta a várost.

– Nem vagyok valami módos – mondta Mr. Johnson. – Na jó, nem bánom. De nem szeretnék legatyásodni, úgyhogy két napot kapnak.

– Alá kell írnia a megbízási nyilatkozatot – mondta Emma az iratszekrényhez lépve. Agatha összehúzta a szemét. Ő azt se tudta, hogy van ilyen nyilatkozatuk. Azonkívül Emma már nem az agyonhordott tweedkosztümben járt, csinos kis pamutszoknya volt rajta blúzzal. Remélem, nem a hatalomátvétel jár a fejében, füstölgött magában Agatha.

– Meg is van – mondta Emma. – Csak kitöltöm az összeg helyét, aztán itt meg itt írja alá. Adja meg a címét, a telefonszámát, s ha van, akkor az e-mail címét is. A száz fontot előre kérjük, az esetleges egyéb költségekről számlát küldünk.

Mr. Johnson viharvert erszényt vett elő.

– Hitelkártyát elfogadnak?

– Sajnos nem – mosolygott Emma. – Csak csekket vagy bankkártyát. Ó, és egy fotó is kellene.

A férfi Emmának akarta volna nyújtani a belső zsebéből előszedett fényképet, de a titkár nő magán érezte Agatha metsző tekintetét, ezért így szólt:

– Mrs. Raisinnek adja, kérem.

Agatha meglepetten pillantott a fotóra.

– De hiszen ez a kocsija. A fiáról nincs képe?

– Ja vagy úgy. – Emberünk újból benyúlt a zsebébe, s egy igazolványképet bányászott elő.

Wayne-nek fekete, tarajosra zselézett haja volt a fotón. Egy karika az orrában, öt másik a fél fülében. Arca keskeny, szája gúnyos mosolyra rántva.

– Visszakapom a pénzt, ha nem lesz meg a kocsí... akarom mondani, a fiam? – kérdezte Mr. Johnson.

Agatha Emmára nézett.

– Nem, de költséget akkor nem számolunk fel – felelte Emma.

– Aha, akkor én most megyek. Értesítsenek.

Mr. Johnson távozása után egy darabig csönd volt, majd Agatha szólalt meg:

– Keveset kértünk. Horribilis a bérleti díj, az adókról nem is beszélve.

– Gondoltam, amíg nem futottunk be, addig alacsonyán kéne tartani az árakat.

– A jövőben lesz szíves egyeztetni velem. Most pedig csapjunk a lovak közé.

– Óhajtja, hogy megkeressem a fiút? – kérdezte Emma.

– Vésse az eszébe, hogy ön a titkárnőm. Itt marad a telefon mellett.

Agatha egyenesen a mircesteri rendőr-főkapitányságra ment, és a barátja, Bill Wong nyomozó után érdeklődött. Mázlija volt: Bill éppen ráért.

– Sajnálom, hogy elhanyagoltam az utóbbi időben – mondta Bill. – Az újságban olvastam a nyomozóirodájáról. Megy a dolog? És kicsoda a macskamentő Emma Comfrey?

– A titkárnőm. Nemrég költözött be a szomszédba, és kellett neki az állás. Mázlija volt. Gondolkozom rajta, hogy lecserélem egy fiatalabbra. Elvégre hatvanhét éves, az ég szerelmére. – Az ötvenesek nagy többségéhez hasonlóan Agatha matuzsálemi kornak tekintette a hatodik ikszet, mintha bizony ő megúszhatná.

– Jól tartja magát?

– Meglehetősen.

– Akkor örüljön neki, Agatha. Megnyugtató, hogy egy érett nő, és nem valami bakfis veszi fel a telefont, mikor maga házon kívül van.

– Csakhogy túl rámenős.

Bill harsány kacajra fakadt.

– Vicces ezt épp öntől hallani – mondta aztán. – Ne nézzen ilyen mérgesen! Akar tőlem valamit, nem igaz?

Agatha beszámolt neki Wayne eltűnéséről.

– Ismerem a nyavalyást – mondta Bill. – Néhányszor elkaptam ittas rendzavarásért. Akkor nem kocsival volt. Van egyáltalán vezetői engedélye?

– Nem is tudom – hebegte Agatha, aztán határozottabban: – Emma tehet róla. Ő tette fel a kérdéseket. Én meg se szólalhattam.

– Apropos engedélyek, ön megkapta már a működési engedélyt?

– Tudhatná, hogy az Egyesült Királyságban nem kötelező. Hol keressenem Wayne-t?

– Járja végig a mircesteri szórakozóhelyeket. Legutóbb Poppy diszkója előtt vettem őrizetbe.

– Lenyúlta a papa Range Roverét, aki még a fiánál is jobban aggódik azért, hogy visszakapja a kocsit. Legyen olyan drága, és futtassa le a rendszámot a számítógépén, hátha karambolozott.

– Csak most az egyszer – mondta Bill erélyesen. – Nem fogok maga helyett nyomozni. Itt várjon.

– Mintha én nem segítettem volna nem is egyszer – dohogta Agatha a távozó Bill hátába.

Bill Wong volt Agatha legrégebbi és egyben legelső barátja. Amikor túladott a reklámcégén, kordedvezménnyel nyugdíjba vonult, és leköltözött a Cotswoldsba, a kínai apával és gloucestershire-i anyával büszkélkedő Bill nyomozott abban az ügyben, amelyre Agatha azóta is az első saját ügyeként gondolt. A tüskés Agathának korábban egy barátja sem volt.

Bill távollétében Agatha Emmán tűnődött. Mrs. Bloxby szerfölött örült, hogy felvette Emmát, és Agatha nem akart csalódást okozni a lelkésznének, de riválist látott Emmában.

Várakozás közben megszólalt a mobilja. Emma hívta.

– Az előbb telefonált Mr. Johnson – fuvolázta a felsőbb osztálybeliekre jellemző hanghordozással, amitől Agathának kisebbrendűségi érzése támadt. – Azt mondja, meglett a kocsí, ott áll a házuk előtt. Egyetlen karcolás sincs rajta, és teli a tank. Megpróbálta lemondani a megbízást, és visszakérni a pénzt, de én a lelkére beszéltem, hogy roppant kínos lenne rá nézve, ha kiderülne, hogy történt valami a fiával, és ő a kisujját se mozdította érte.

– Sietek vissza – mondta Agatha.

Pont letette, amikor Bill belépett. Agatha beszámolt neki a kocsiról.

– Ezek szerint hiába fáradtam – mondta Bill. – Közben eszembe jutott valami. Volt ennek a Wayne-nek egy barátnője. Mikor a legutóbb őrizetbe vettem a srácot, jól kupán vágott a táskájával.

– Hogy hívják a lányt?

– Sophy Grigson. Pénztárosként dolgozik a szupermarketben.

– Kösz, Bill. Majd meghálálom.

Agatha elment a szupermarketbe, és megkérdezte a boltvezetőt, hogy beszélhetne-e Sophy Grigsonnal egy eltűnt személy ügyében.

– Tíz perc múlva szünete lesz – mondta a férfi.

– Megvárom.

Agatha az áruház bejáratánál elhelyezett kemény, műanyag padok egyikére telepedett le, amelyek az idősebb vásárlók „kényelmét” szolgálták.

Tíz perccel ezután a boltvezető undok, duci lányt vezetett oda Agathához, és Sophy Grigsonként mutatta be.

– Üljön le, Miss Grigson – kedveskedett Agatha.

– Mi ez az egész? – kérdezte Sophy a rágógumiján kérődzve.

Szökére festett haja a feje búbjára volt tornyozva. Arckifejezése koraérett nyügösségről tanúskodott.

– Wayne Johnson.

– Az egy mocsok szemét.

– Eltűnt.

– Úgy kell neki!

– Láta valamikor?

– Nem. De hallottam, hogy bekattant.

– Hogy érti ezt?

– Reggel bejött hozzám a haverja, Jimmy Swithe, azt mondja „sose találnád ki, mi van Wayne-nel?”. Mondom neki, mért, mi van vele? A barom főnököm meg rám szól, hogy áll a sor.

– Hol találom Jimmyt?

– A Stonebridge-nél melózik.

– Benzinkutas?

– Ja.

Amint Agatha elhagyta az áruházat, megcsörrent a mobilja. Megint Emma.

– Mrs. Raisin – mondta rendkívül hivatalosan. – Kérem, jöjjön mielőbb. Ügyfél érkezett.

Agatha visszatalpalt az irodába. Elegánsan öltözött hölgy ült a vendégeknek fenntartott széken, Emma épp kávéval kínálta.

– Mrs. Benington – mondta Emma –, ismerje meg cégünk magánnyomozóját, Mrs. Raisint.

Mrs. Benington csupa keménység volt lakkozott hajától kezdve a csillogó, vörös körméig. Kissé kidülledt a szeme, élénkvörösre rúzsozott szája akár egy csík. Barnasága cseppet sem tűnt természetesnek. Kosztümkabát, blúz meg rövid szoknya volt rajta, ami kiemelte csodás alakját. Lába

formás, a cipője talán krokodilbőr, legalábbis annak tűnt. Manapság már kissé problémás viselet, gondolta Agatha, habár Mrs. Beningtonról ordít, hogy egymaga is képes lenne leteríteni egy krokodilt.

– Miben lehetek a szolgálatára? – kérdezte.

– Gyanítom, hogy a férjem megcsal. Bizonyítékot akarok.

– Semmi akadály. Ami az anyagiakat illeti...

– Azt a titkárnőjével már megbeszéltük.

Agatha szeme résszé szűkült. Emma sietve letette elé az aláírt megbízást. Agatha el volt szánva rá, hogy ledorongolja a titkárnőt, aztán meglátta, hogy Emma szokatlanul magas árat szabott, és a költségeket is jócskán túlbecsülte.

– Pompás – bökte ki.

– Már átadtam egy csekket a titkárnőjének – mondta Mrs. Benington felállva. – Hadd jegyezzem meg mennyire megnyugodtam. Öröm számomra, hogy egy hölgyre bízhattam az intézkedést. – Széles mosoly Emmára.

Amikor elment, Agatha megjegyezte:

– A jövőben ne döntsön pénzügyekben a megkérdezésem nélkül.

Emma régi, meggyötört énje bátorosan bocsánatkérésre vetemedett volna, de tudta, hogy nem dobhatja le a magabiztos álcát, mert bárminő gyengeség a részéről nyomban a rettentő Agatha bábjává tenné.

– Ön milyen munkadíjat állapított volna meg a jelen esetben? – kérdezte alázatosan.

Agatha először le akarta hordani, aztán mégsem tette. Életében először a hangocska a fejében azt suttofta: féltékeny vagy.

Egy hosszú pillanatig bámult Emmára, aztán megrántotta a vállát.

– Fogalmam sincs, Emma, de ennyit biztos nem lett volna képem felszámolni. Dicséretet érdemel. Most pedig szólok Sammynek és Douglasnak, hogy lépjenek akcióba. Volna kedve még egy kicsit nyomozgatni?

– A Johnson fiúra gondol?

– Eltalálta. Az apja sértetlenül visszakapta a kocsiját, Wayne-nek azonban semmi nyoma. Van egy cimborája, Jimmy Swithe, a Stonebridge kúton dolgozik. Kezdje ott a faggatózást.

Emma sugárzott.

– Már is indulok.

Amikor becsukódott az ajtó a keszeg titkárnő mögött, Agatha Raisin búbanatosan megjegyezte:

– Rémes vagyok, de tényleg –, azzal fogta a telefont, hogy megkezdje a nyomozást a Benington-ügyben.

Emma Comfrey megérkezett a benzinkútra, és Jimmy Swithe felől érdeklődött. Azt a választ kapta, hogy a fiú a javítóműhelyben dolgozik.

Emmának már is inába szállt a bátorsága, de mély lélegzetet vett, és eltökélte, hogy nem fog megfutamodni. Tagbaszakadt férfi hajolt egy kocs motorháza fölé piszkos munkaruhában.

– Mr. Swithe?

Amaz oda se nézve a műhely másik vége felé intett. Emma előreindult a félhomályban. Fiatalember gubbasztott egy felfordított olajos hordón a dohányozni tilos jelzés alatt, és éppen rágyújtott. Barna haja egyenes, sápkóros arcán olajmaszatok.

– Mr. Swithe?

– Személyesen – felelte amaz pökhendi képpel. Aztán Emma emlékeztette magát, hogy alighanem mindenkire így néz, aki elmúlt már huszonöt.

– Detektív vagyok – jelentette ki Emma.

– Maga? Detektív? Ne vicceljen.

Emma elvörösödve folytatta:

– Mr. Johnson bízott meg, hogy kutassam fel a fiát, Wayne-t.

– Hallani se akarok az ipséről.

– Hogyhogy?

– Úgy hogy becsavarodott.

– Milyen értelemben?

– Belépett egy szektába.

– Melyikbe?

– Fiatalok Krisztusért.

– Hol található meg őket?

– Kint a Stow Roadon, egy acélbarakkban. El se lehet téveszteni. A húgyagyúak még egy keresztet is applikáltak a tetejére.

Emma megköszönte neki, és elégedetten távozott. Lelkében szárba szökken az Agatha iránti utálat, holott nemrég még méltatlannak érezte magát arra, hogy bárkit is utáljon.

Visszament a kocsihoz, és elhajtott a külváros felé. Miközben hiába körözött, először azt hitte, félrevezették, aztán megpillantotta a fénylő aranykeresztet a fák rejtekében egy olyan mellékúton, amely addig elkerülte a figyelmét.

Odahajtott a barakk mellé, amely második világháborús mementó volt hullámlemez tetővel. Énekszó szűrődött ki odabentről.

Kiszállt a kocsiból, megközelítette a barakkot, és benyitott.

A jobbára fiatalokból verbuválódott gyülekezet tagjai égnek emelt karral, egyszerre ringatták magukat az egyházi szólam ritmusára a déli baptista templomi kórusokat majmolva. Nem valami szerencsés választás, gondolta Emma, hiszen ahogy ezek itt a fehér pálcikakarjaikkal hadonásznak, rángatózásuk teljességgel híján van az amerikai baptisták felszabadult könnyedségének.

Szerencsére az utolsó éneknél tartottak. A prédikátor, egy ösztövé, vastag szemüveget viselő férfi, mindnyájukat megáldotta.

Emma Wayne fotójával a kezében, az ajtóban állva tartotta szemmel a kitóduló híveket.

Kis híján átsiklott a fiún, mert annak nem csak az orrkarikája tűnt el, de a fülbevalói is, és frissen mosott haja rálógott a szemöldökére.

– Wayne? – szólította meg.

– Ki kérdi?

– Magánnyomozó vagyok. Az édesapja bízott meg a felkutatásával.

– Neki nem én kellek. A vén marha csak a kocsiját akarta visszakapni. Vissza is kapta, úgyhogy erről ennyit.

– Most hazamegy?

– Nem, itt maradok a táborban. Szeretek itt. Mondja meg neki, hogy jól vagyok, de nem megyek haza. Hittársaim úgy vigyáznak rám, mint ő soha.

Emma fényképezőgépet vett ki a táskájából.

– Szabad egy fotót, hogy megmutathassam az édesapjának?

– Naná.

A hiúság sokkalta erősebb a vallásos hitnél. Wayne csípőre tett kézzel, hanyagul egy fának dőlt, fejét kissé félrefordította.

– Ez az előnyösebbik profilom – mondta. – Majd én is kérek a fotóból, ha jól sikerült.

– Ez nem „úgy” szekta, ugye? – kérdezte Emma. – Innen bárki szabadon távozhat.

– Így igaz. Itt egyedül Isten parancsol.

Emma úgy határozott, hogy személyesen hívja fel Mr. Johnson-t. Nehogy már Agatháé legyen az érdem! A főnökasszony esetleg elvárná tőle, hogy tartogassa még egy kicsit az információt, mert akkor több pénzt kérhetnek, de nem Agatha találta meg Wayne-t, hanem ő.

Mr. Johnson szokatlanul hűvösen fogadta az örvendetes hírt.

– Az a lényeg, hogy a kocsni nálam van – mondta. – Ablakon kidobott pénz egy ilyen félnótás kölök miatt.

Emma lelombozódott. Mint minden megfélemlített ember, ő is gyakorta merült el a fantázia világában, s már elképzelte, ahogy Mr. Johnson hálásan zokogva a nyakába borul, és egy fotós a helyi laptól véletlenül pont lencsevégre kapja a jelenetet.

Agatha már bánta, hogy nyomozni küldte Emmát. Vázolta a helyzetet Sammy Allennek és Douglas Ballantine-nak, de ő is benne akart lenni az események sűrűjében. Emma részletesen lejegyezte, hol dolgozik Mr. Benington, mik a hobbijai, és milyen kocsival jár.

Megkönnyebbülve pillantotta meg az ajtón belépő titkárnőt.

– Egyelőre felejtse el a Johnson gyereket – mondta Agatha. – Van egy kis elintéznivalóm.

– A Johnson fiút már megtaláltam – felelte Emma. – Szóltam az apjának. Majd benyújtjuk neki a számlát, de csak a kocsiját akarta visszakapni.

Agathát nyugtalanság kerítette hatalmába. Nem hagyhatja magát lekörözni! Tulajdon féltékenységének felismerése kiborította, hiszen világéletében azt vallotta, hogy mi sem áll távolabb tőle, mint a féltékenykedés. Egy pillantás az órára.

– Tudja, mit? Ebédidő van, megérdemli, hogy a vendégem legyen. Egy órácskára bátran bezárhatunk.

A közeli kinaiba mentek. Agatha inkább lemondott a ropogós hínárról, mivel tapasztalatból tudta, hogy az vagy beleragad a fogába, vagy leeszi magát vele.

– Meséljen magáról – mondta pusztán udvariasságból, habár cseppet sem érdekelték a titkárnő viselt dolgai.

Emma a védelmi minisztériumban végzett munkájáról beszélt neki, gazdagon kiszínezve a tényeket. Amikor befejezte, Agatha így szólt:

– Nagyon meg vagyok önnel elégedve. Klassz csapat leszünk.

Ebéd után Emma sokkal könnyebb szívvel ment vissza az irodába. Agatha pedig egyre inkább azt érezte, hogy órá már nincs is szükség. Douglas telefonpucolónak adta ki magát, és nemrégiben beposztolta Mr. Benington irodai készülékét, Sammy meg fényképezőgéppel felszerelve most is az irodaépület előtt várakozott a kocsijában, hogy alkalomadtán Benington nyomába szegődjön.

Az irodába visszatérve Agatha így szólt:

– Mivel remekül bevált mint nyomozó, azt hiszem, felveszek egy lányt telefonosnak.

– Miss Simmset például? – Emma a carselyi leányanyára utalt, aki egyben a nőegylet titkára is volt.

– Nincs most udvarlója?

– Momentán senkije sincs. Mi is a keresztneve? Elég furcsa, hogy a falubeli hölgyek közül senki senki nem használ keresztneveket.

– Azt hiszem, Kylie – mondta Agatha. – Nálunk ez a hagyomány. Mrs. Bloxby a legjobb barátnőm, mégis mindig Mrs. Bloxbynak szólítom. Mondok valamit, menjen el hozzá, és mondja meg neki, hogy zsebbe fizetek.

– Nem törvényellenes ez?

– Hát aztán! – így Agatha. – A pénznek ugyebár nincs szaga.

Félórával ezután, Miss Simms lakótelepi fészkének takaros nappalijában üldögélve Emma konstata, hogy a nő amúgy régimódián kurvás. Semmi haspóló vagy piercing. Helyette túsarkú, hosszú, kiszőkített haj, miniszoknya alól kivillanó fodros, vérpiros alsónemű, meg fehér blúz fekete zsinórnyakkendővel.

– Ez borzasztóan kedves – mondta Miss Simms.

– Tud gyors- és gépírni, ugye? – kérdezte Emma.

– Persze, számítógépes ismereteim is vannak.

– Mikor állt utoljára alkalmazásban?

Miss Simms elmerengve ráncolta szép szemöldökét.

– Tavalý, ha jól emlékszem. Egy lakberendező cég főnökének dolgoztam.

– Mennyi ideig?

– Egyetlen napot – kuncogott Miss Simms. – Azt mondta, túl csinos vagyok, hogy dolgozzam, maradjak inkább otthon, hogy bármikor... hát szóval, meg tudjon látogatni.

– És aztán?

– Szakitottunk. Tudja, nős volt. Nem szokásom elrabolni a nős férfiakat a nejüktől. Na és hogy jön ki Mrs. Raisinnel?

– Simán.

– Aranyból van a szíve – mondta Miss Simms. – Mi hozta Carselyba?

Emma újfent előadta túlzásokban tobzódó meséjét, de jöllehet Miss Simms időnként közbeszúrt egy-egy „jesszumpepi!”-t, nem tűnt úgy, mintha le lenne nyugözve. Ez egy ostoba kis liba, gondolta Emma csalódottan. Bár soha ne javasoltam volna!

Amikor Emma végére ért a mondókájának, Miss Simms szólalt meg:

– Magamra kapok egy blézert, és máris indulhatunk az irodába.

Agatha egy gemkapoccsal játszadozva körülhordozta tekintetét az újdonatúj irodában. Íróasztala masszív, György-korabeli bútorra hajazó darab, előtte két széket az ügyfeleknek. Az egyik falnál szófa alacsony dohányzóasztallal, melyen pedáns rendben sorakoztak a magazinok. Az átellenes falnál állt Emma íróasztala két iratszekrény társaságában. Eleinte úgy gondolta, hogy ha Miss Simms igen mond, akkor még egy íróasztal meg még egy számítógép kell majd, de most úgy döntött, hogy Miss Simms megkapja Emma íróasztalát, Emma meg a szófát.

Az épület öreg volt, vaskos mennyezeti gerendákkal, osztásos ablak nézett az alant elnyúló sikátorra.

Agatha az újságban hirdette a Raisin Nyomozóirodát – „Diszkrét ügyintézés, a legmodernebb megfigyelési eszközök” –, de nem lehet mondani, hogy megrohanták volna a kliensek.

Ekkor lépéseket hallott a lépcsőházból. Ez gyorsan ment, gondolta. Mégsem Emma vagy Miss Simms volt az, aki bezörgetett, és belépett az ajtón, hanem egy magas nő, akin a hőség dacára esőkabát volt a blúz meg a tweedszoknya fölött, és gyapjúharisnyát húzott hozzá bakancssal. Hullámos, barna hajáról lerítt, hogy saját kezűleg csavarta be. Keskeny arcán a szeme volt a legnagyobb. Sminket nem viselt.

– Mrs. Laggat-Brown vagyok – mondta leülve, és mélyen belenézett Agatha szemébe. – Egy jótékonyági bálon ismerkedtem meg a barátjával, Sir Charles Fraith-szel, ő javasolta, hogy forduljak magához.

Agatha Charlesnak is kiküldte az ügynökség broszúráját. De mert a férfi nem hívta fel, Agatha

feltételezte, hogy külföldön tartózkodik. Megszokta már, hogy Charles ki-be járt az életében. Egyszer régen még szeretők is voltak egy nyúlfarknyi időre, de a férfit hidegen hagyta a viszonyuk. Évekkel korábban találkoztak, amikor Charles gyilkosság gyanújába keveredett. Aztán Agatha egynémely ügyében közösen nyomoztak. Charles tíz évvel volt fiatalabb nála, és Agatha nagyon is tudatában volt a korkülönbségnek.

– Miben segíthetek? – kérdezte.

– Nem ilyenek képzeltem – közölte Mrs. Laggat-Brown éles, trillázó hangon.

– Miért, milyenek képzelt?

Mrs. Laggat-Brown olyasvalakire számított, aki az ő köreiből való, de az Agatha tekintetében lobogó tűz elvette a kedvét attól, hogy akár csak utaljon is erre.

– Nem érdekes. A következőről van szó: az urasági kastélyban lakom Herris Cum Magna falvában. Tudja, merre van?

– Valahol a Stow-Burford Roadon.

– Úgy van. És most jól figyeljen. Holnap este táncmulatságot tartunk a lányom huszonegyedik születésnapja alkalmából, melyen bejelentjük az eljegyzését. Csakhogy Cassandra lányomat halálosan megfenyegették. Levélben tudatták velem, hogy ha hozzámegy Jason Petersonhoz, megölik. Értesítettük a rendőrséget, két járőr fogja felügyelni az eseményt.

Nyílt az ajtó, és Emma sétált be. Agatha bemutatta őket egymásnak. Mrs. Laggat-Brown alig érzékelhető megkönnyebbüléssel mérte végig a titkárnőt.

– Üljön le, Emma – mondta Agatha.

Emma leült.

– Miss Simms még vásárolt ezt-azt, hamarosan jön. – Emma kinyitotta méretes kezitáskáját, noteszt és tollat vett elő.

Agatha előadta neki a Mrs. Laggat-Browntól hallottakat, majd megkérdezte:

– Mondana nekünk pár szót a lányáról és jövőbelijéről?

– Természetesen.

Jason tisztos családból való tőzsdeügynök. Cassandra burokbán nevelkedett: előbb a cheltenhami leánykollégiumba járt, azután Svájcban fejezte be a tanulmányait, végül Párizsban elvégzett egy szakácstanfolyamot.

A névtelen levelet átadták a rendőrségnek.

– Az volna a kérésem – mondta Mrs. Laggat-Brown –, hogy vegyüljenek el a vendégseregben, és figyeljenek a fura alakokra. Ehhez persze megfelelő öltözékre lesz szükségük.

– Világos. – Agatha jeges pillantást vetett rá. – Ami pedig a díjazásunkat illeti...

– Adok egy csekket. Sir Charles kikötötte, hogy előre fizessek.

Agatha tiltakozni készült, utóvégre nem Sir Charles vezeti az ügynökséget, de a csekken feltüntetett summa egy pillanat alatt ajkára forrasztotta a szót. Charles nyilván a hasára ütött, és megnevezett egy nagy összeget.

További kérdéseket intézett Mrs. Laggat-Brownhoz, miközben Emma szorgosan jegyzetelt. Mrs. Laggat-Brown elmondása szerint senkinek sincs nyilvánvaló oka arra, hogy megakadályozza az eljegyzést.

De mi a helyzet Mr. Laggat-Brownnal? Három éve váltak el békés úton.

– Mivel foglalkozik Mr. Laggat-Brown?

– Tőzsdeügynök – felelte Mrs. Laggat-Brown. – Akárcsak a mi Jasonünk.

– A volt férje is jelen lesz az estélyen?

– Ha utol tudom érni. Hosszabb szabadságot vett ki, és nem hagyta meg a címét.

Nemsokára megérkezett Miss Simms egy halom zacskóval, amelyek a használtruha-boltokbar begyűjtött szerzeményeivel voltak tele. Emma azzal töltötte a nap hátralévő részét, hogy bevezette őt az adatbázis meg a legújabb díjszabás rejtelseibe.

Agatha izgatottan nézett első „valódi” ügye elébe.

Alig várta, hogy elmesélhesse Mrs. Bloxbynak, így amint hazaért, megetette és kiengedte a cicákat. Többet kéne fizetni Doris Simsonnak, a bejárónőnek, akkor mindennap átjönne, hogy ki- meg beengedje a macskákat. Agatha előszeretettel hangoztatta magáról, hogy nem kimondottan állatbarát.

A lelkész nyitott ajtót Agathának, és száját savanyú mosolyra húzta, amelyben a szeme egyáltalán nem vett részt.

– Attól tartok, nem nagyon érünk rá, Mrs. Raisin... – kezdte, ám ekkor megjelent mögötte Mrs. Bloxby.

– Á, kerülj beljebb, Mrs. Raisin – mondta férje válla fölött. – Kimegyünk a kertbe, hogy rágyújthass – A lelkész dohogva kotródott el. A következő pillanatban bevágódott a dolgozósoba ajtaja.

– Na mizújs? – kérdezte Mrs. Bloxby már a kertben.

Agatha mindent elújságolt neki, a másnap esti partit is beleértve.

– Mrs. Comfrey bírja a gyűrődést? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Nagyon is. Kezdetben kissé korosnak és túlon túl rámenősnek találtam.

– Mrs. Comfrey meg a rámenőség? Ugyan!

– Lehet, hogy ez csak amolyan védekező mechanizmus. Azelőtt elég fontos munkát végzett a minisztériumban.

– Legalábbis ő ezt állítja. Nem tudom elképzelni, hogy népszerű lett volna.

– Én meg azt, hogy népszerűtlen lett volna – vágott vissza Agatha. – Hisz kenyérre lehet kenni. Felfogadtam Miss Simmset titkárnőnek, mióta kiderült, hogy Emma a nyomozásban is remekel.

– Azt mondod, Sir Charles ajánlott téged. Rendes tőle.

– Felém se néz – panaszkodott Agatha.

– Ő már csak ilyen: jön és megy. Majd előkerül. Felhívtad, hogy megköszönd neki?

– Nem, eddig bármikor hívtam, vagy házon kívül volt, vagy elutazott.

Mielőtt Agatha tárcsázta volna Charles számát, előbb Sammyt hívta a mobilján, hogy megérdeklődjön, van-e fejlemény a Benington-ügyben.

– Nálam semmi, Douglas viszont hallott valamit, ami érdekes lehet. Az irodát is bepologkázta, nem csak a telefont.

Agatha rosszul volt, ha a költségekre gondolt.

– Miről van szó?

– Mr. Benington behívta magához a titkárnőjét. Először leveleket diktált neki, száraz üzleti dolgokról, aztán megkérdezte a csajt, akit egyébként Josie-nak hívnak, hogy áll-e még a péntek, az meg vihogott, és mondta, hogy okés, az anyjának azt hazudta, hogy egy konferenciára hivatalosak. Tehát Benington pénteken minden jel szerint a titkárnőjével randevúzik.

– Tapadjon rá – mondta Agatha.

Aztán felhívta Charlest. De a nénikéje válaszolt a hívásra, ugyanis Charles épp a kádban volt.

– Üzenem, hogy hívja vissza Agatha Raisint – rendelkezett Agatha. A néni köszönés nélkül tette le a kagylót. Charles persze nem hívta vissza.

A vén boszorkány valószínűleg át se adta neki az üzenetet, mérgelődött Agatha, aztán felment, hogy kiválassza a ruháját estére.

Mrs. Laggat-Brownnak malaca volt az időjárással. A telihold éppen felhágott a kastélyház fasora fölé, amikor Agatha és Emma odaért. Égősorokat aggattak a fák lombjára, a gyepen csíkos nagysátor díszelgett. A teraszon régi táncszámokat játszott a zenekar. Maga a kastélyház azon alacsony, szélesen elterpeszkedő cotswoldi kőépületek közé tartozott, amelyek belül jóval tágasabbak, mint hinné az ember. Agatha körbenézett. Korán érkeztek Emmával, de máris tömegestül jöttek a vendégek. Agatha kompromisszumos megoldásként selyem nadrágkosztümöt vett lapos talpú cipővel, arra az esetre, ha akcióra kerülne sor. Emma fekete, hosszú ujjú szaténruhát viselt. Agathának az Addams Family jutott róla eszébe, a köszöntésükre siető Mrs. Laggat-Brown azonban így áradozott:

– Elragadóan néz ki, Mrs. Comfrey –, aztán Agathához fordulva: – Nem akar bemenni a házba átöltözni?

– Már átöltöztem – reccsent rá Agatha. – Nem képzeli, hogy túsarkúban, földig érő szoknyában fogok levadászni egy potenciális gyilkost!

– Ahogy gondolja. Ismertetném a programot: a sátorban van a gyülekező, ahol italt, majd pedig vacsorát szolgálunk fel. Aztán a vendégek kifáradnak, amíg elrendezzük a sátort a tánchoz. Közben italt kínálunk a kerti laknál.

– Az merre van? – kérdezte Agatha.

– A ház mögött, az úszómedencénél. Ott fogom bejelenteni a lányom eljegyzését, mielőtt kezdetét venné a tánc.

– Óhajtja, hogy átfésüljem a házat? – kérdezte Agatha. – Hátha elrejtőzött odabent valaki.

– Isten őrizz! A vendégeink öltöznek, csak az kéne, hogy rájuk nyisson.

– Azt hittem, nyomozni hívott – így Agatha.

– Csak tartsák a szemüket a vendégeken, és keressék a kakukktojásokat.

– Az ő korában nem kéne kivágott hátú ruhát hordania – jegyezte meg Agatha epésen, a távozó Mrs. Laggat-Brown után nézve. – Meg tudnám számolni a csigolyáit.

– Hol kezdjük? – kérdezte Emma.

– Nem tudom, maga hogy van vele, de nekem most innom kell egy nagy gin-tonikot.

– Azt hiszem, csak pezsgő van – mondta Emma. – Itt jön egy pincérnő tálcával.

– Az is megteszi – morogta Agatha, azzal mindketten megragadtak egy poharat.

– Szerintem az lesz ott Cassandra – mondta Emma, poharával a terasz felé bökve.

A dundi, kedves arcú Cassandra fejét napszíttá hajjözön koronázta. Mély dekoltázsa látni engedte a szexepiljét: két dinnyekeblét.

Fiatalember állt mellette frakkban: dús, sötét haj, hosszú orr, s valahogy kínosan húsos és vörös, érzéki száj.

Tőlük kissé jobbra egy rendőr meg egy rendőrnő álldogált.

A vendégek csevegtek, a zenekar játszott, és Agathának megfájdult a lába. Aztán mindenki megindult a sátor felé.

– Na végre – sóhajtott fel Agatha. – Gyerünk, Emma. Kilyukad a gyomrom.

Mrs. Laggat-Brown a lánya és Jason kíséretében a sátor bejáratához vonult, hogy üdvözljék a vendégeket.

Amikor megpillantotta Agatháékat, közölte, hogy velük nem számoltak, de ha nagyon éhesek, a konyhában bekaphatnak valamit.

Agatha legszívesebben kiverte volna a balhét, hiszen a meghívottak megfigyelése a feladatuk, aminek ő leülve kíván eleget tenni, de még időben észbe kapott, hogy Mrs. Laggat-Brown az ügyfele, és ha moderálja magát, akkor ez a mostani munka további megbízásokhoz vezethet.

Odakint Emma azt javasolta, nézzenek be a konyhába.

– Majd ha fagy – dünnyögte Agatha.

– Értékes pletykákat tudhatunk meg a konyhásoktól a háznépről.

– Igaz – mondta Agatha, de közben úgy érezte, hogy erre neki kellett volna előbb gondolnia.

Három

Agatha úgy képzelte, hogy egy szakácsot meg egy konyhalányt találnak majd a konyhában – elfelejtette, hogy elmúltak már azok az idők, amikor még létezett bentlakó személyzet. Mrs. Laggat-Brown úgy hozatta az ételeket, melyekről farmernadrágot és pólót viselő, rettentő külsejű nő gondoskodott. Agatha elmagyarázta, kik ők, s a végén megkérdezte, van-e rá kilátásuk, hogy megvacsorázzanak.

– Sajnálom – érkezett sebtiben a válasz. – Minden ehetőt kivittünk a sátorba. A Mrs. Laggat-Brown-félék semmit sem bíznak a véletlenre. De kukkantsanak be a hűtőbe. Talán akad ott valami.

– Nem tudom, illendő lenne-e... – szabadkozott Emma, Agatha azonban már kiszúrta egy fagyasztóládát meg egy mikrohullámú sütőt, jellegzetes konyhaművészetének két elengedhetetlen

kellékét.

Kotorászott egy kicsit a fagyasztóládában, aztán így kiáltott fel:

– Íme, a vacsoránk, Emma! Két adag pörkölt.

Berakta a dobozkákat a mikróba, kiolvasztásra állította a tekerőgombot, aztán felmelegítette az ételt.

– Egész jó – mondta, mikor hozzáláttak az evéshez. – Még krumpli is van benne.

Miután csillapította az étvágyát, Agatha újból a cateringes nőhöz fordult.

– Régóta ismeri Mrs. Laggat-Brownt?

– Nem. Most dolgoztam neki először és utoljára.

– Miért utoljára?

– Mert a fogához veri a garast.

– Nyomozók vagyunk – mondta Agatha. – A lányát halálosan megfenyegették.

– Remélem, a vén satrafát kapják el helyette – vont vállat a nő.

– Én meg remélem, hogy érvényes a csekkje – mondta Agatha.

– Érvényes, én már utánajártam – vetette közbe Emma.

– Szép munka! – így Agatha, és Emma belepirult a dicséretbe. Igazából azt hiszem, kedvelem Agatha Raisint, gondolta.

Kimentek, hogy megkeressék az úszómedencét. A medence sarkánál, a kerti lak előtt pódiumot pillantottak meg mikrofonállvánnyal. Visszasétáltak a sátorhoz, ahol Agatha felmérte a vendégsereget.

– Biztos, hogy mindenki az ismerőse – mondta Agatha. – Hívatlan vendégek kizárva. Ez a nő egy morzsát se fog elpazarolni, ha nem muszáj.

Emmának sajogni kezdett a lába a magas sarkúban, irigyelte Agathát a szandáljáért.

– Fura – mondta Agatha –, ha tényleg kebelbarátok Charlesszal, őt vajon miért nem hívta meg?

Végre-valahára a társaság befejezte az evést, s a két nyomozó szerencséjére a beszédek a medencénél voltak esedékesek.

Ők ketten előresiettek, és a mikrofon közelében helyezkedtek el. Lassan beszállingóztak a nevetgélő-fecserésző vendégek. Agathát a kirekesztettség régről ismert érzése fogta el.

Mrs. Laggat-Brown a lányától és Jason Petersontól közrefogva a mikrofonhoz lépett. Agatha pontosan mögéjük helyezkedett. Mrs. Laggat-Brown szóra nyitotta a száját, ám ekkor a medence melletti mező irányából tűzijáték vijjogása verte fel a csendet.

– Még ne! – harsogta Mrs. Laggat-Brown a mikrofonba.

Agatha gyanakodva nézett el a ház felé, és elállt a lélegzete. Az egyik emeleti ablakban mintha teleszkóp üvege csillant volna.

– Fegyveres! – ordította, azzal széttárt karral előreleandult, és belesodorta Mrs. Laggat-Brownt Cassandrát és Jasont a medencébe. Persze ő is utánuk pottyant.

A tűzijáték abbamaradt. Ám a durrogástól senki sem hallotta Agatha kiáltását.

Mrs. Laggat-Brownt kipecázták a medencéből, azután a lányát és Jasont is.

Agatha odaúszott a lépcsőhöz, és egyedül kecmergett ki.

– Egy puska volt! – zihálta. – Ott fent, az ablakban!

A két rendőr beszaladt a házba, a többiek feszülten várakoztak. Cassandra elbőgte magát.

Végül kijöttek a rendőrök, és a férfi közülük azt mondta:

– Semmi. Biztosan képzelődött.

– Nem fantáziáltam – tiltakozott Agatha a vizet törölgetve a szeméből. – Különben is, ki indította be a tűzijátékot?

– Tisztuljon innét – sziszegte Mrs. Laggat-Brown. – Tönkretette a lányom partiját. Érvényteleníten fogom a csekket.

– Hadd nézzek körül odafent – esedezett Agatha.

– Csak nem hiszi, hogy többre jut, mint két rendőr? Hordja el magát, ne is lássam!

– Szavamra, uram – mondta Deny Carmichael közrendőr még aznap este Bill Wong nyomozónak – sajnálhatja, hogy nem volt ott.

Az imént tárta feljebbvalója elé igen szemléletes beszámolóját arról, hogyan lökte be Agatha Mrs. Laggat-Brownt, a lányát és Jasont az úszómedencébe.

– Álljon meg a menet – mondta Bill. – Szóval túl korán indult be a tűzijáték? Mi volt ennek az oka?

– Gondolom, a véletlen.

- Nem is kérdezett rá?
- Nem tartottam szükségesnek. Csak egy dilis öreg nő játszott detektívesdit.
- Agatha Raisin a barátom, és korántsem dilis. Mikor lett vége a bulinak?
- Úgy egy félórája. Mrs. Laggat-Brown menthetetlennek ítélte a helyzetet.
- Odamegyek. Hazaindulóban voltam, de egy kis kitérő még belefér.

A hálóköntösébe burkolódzó Mrs. Laggat-Brown kiselőadást tartott Billnek azokról a nőkről, akik esztelenül detektívnek adják ki magukat, pedig képesítésük sincs. Majd Bill Wong ázsiai arcvonásaitól feltűzelve a hazát lealacsonyító külföldi bevándorlók pocskondiázásával folytatta.

Bill egykedvűen várta, hogy kifogyjon a szóból.

- Azért én mégis körülnéznék az emeleti szobákban – mondta aztán.
- Vendégeim vannak!
- Van odafönt olyan helyiség, ami nem vendégszoba?
- Csupán egy rakodókamra.
- Ott kezdeném, ha szabad...
- Jason, légy szíves. Én mozdulni se bírok a sokktól.
- Jöjjön velem – mondta Jason. – Habár a rendőrök már mindent megnézték.

Mielőtt beléptek volna a rakodókamrába, Jason hűledezve figyelte Billt, aki zsebkendővel nyitotta ki az ajtót. A lámpát is zsebkendővel kattintotta fel, aztán szólt Jasonnak, hogy odakint várjon.

A helyiségben kétoldalt „Régi ruhák”, „Könyvek” meg „Porcelánok” feliratú dobozok álltak halomban, köztük szűk járat vezetett a félig nyitva hagyott, felhúzható ablakhoz. Bill a padlóra szegezett tekintettel, óvatosan az ablakhoz lépdelt, s ott letérdelt. Az ablak közelében egy folt sötétlett a csupaszbarkettán. Lehajolt, megszagolta.

- Átkozott legyenek – suttozta –, ha ez nem fegyverolaj.

Felállt, és körbenézett, miközben Jason az ajtó előtt toporgott. Bill ceruzalámpát vett elő, és bevilágított a dobozok közé. Az elemlámpa vékony fénykévéje megcsillantott valamit. Bill félretolta a dobozokat, és újból lehajolt. Egy töltényhüvely.

Kiment a szobából.

– Senki sem léphet be ide, amíg a helyszínelők nem végeztek.

– Tessék? – értetlenkedett Jason.

– Mrs. Raisinnek igaza volt, ha ő nem kapcsol, egyikük mostanra halott lenne.

Másnap délelőtt Agatha és Emma ölbé tett kézzel ült az irodában.

– Vissza kéne küldenem neki a csekket – mondta Agatha. – De legalább a pénzt, hiszen a csekket már beváltottuk.

Miss Simms felpillantott a körömlakkozásból.

– Fogadni mernék, hogy tényleg látta, amit látott, Mrs. Raisin.

Emma titkos örömet merített Agatha kiborulásából. Hisz eddig mindig olyan magabiztosnak tűnt.

– Mit vigyorog? – szegezte neki a kérdést Miss Simms.

– Bocsánat – mentegetődzött Emma pironkodva –, de ha nem rontaná a forgalmunkat, hogy bekerülünk a helyi lapokba, akkor tulajdonképpen vicces is lehetne Agatha medencés megmozdulása.

– Az újságok hál' istennek lecsúsztak a mulatságról – mondta Agatha.

– Félek, hogy a sok vendég közül valaki majd felvilágosítja őket – mondta Emma.

Mind egyszerre rezzentek össze a telefoncsörgésre.

– Raisin Nyomozóiroda – fuvolázta Miss Simms. Aztán letakarta a kagylót a kezével, úgy suttozta:

– Ő az! Mrs. Laggat-Brown.

– Mondja neki, hogy meghaltam – nyöszörögte Agatha. – Nem, mégse. Jobb túlesni rajta.

– Halló – mondta Agatha a kagylóba, aztán csak hegyezte a fülét, és hallgatta Mrs. Laggat-Brownal a telefontól recsegősre torzult hangját.

– Azonnal indulunk – mondta végül.

Diadalmas mosollyal tette le a telefont.

– Nem tévedtem! Bill Wong, akinek aranyba fogom foglalni a nevét, később kiment a házhoz, és fegyverolaj nyomaira meg egy töltényhüvelyre bukkant. Gyerünk, Emma, újra akcióba lendülünk. Miss Simms, ön addig hívja fel Douglast és Sammyt, és kérdezze meg tőlük, jutottak-e valamire a Benington-ügyben.

Emma büntudatosan kullogott Agatha után. Még az éjjel felhívta a helyi újság szerkesztőségét. Akkor az járt a fejében, hogy Agatha javát szolgálja vele. Olyan önhitt szegénykém, nem árt, ha valaki leszállítja a magas lóról. A telefonba hamis nevet mondott be. Most pedig azzal nyugtatgatta magát, hogy ma úgyszólván fel fogják keresni Mrs. Laggat-Brownt a firkászok, és szembesülnek az igazsággal.

A kastélyházhoz tartozó birtokot máris megszállta egy mobil rendőri egység. Éppen a bozótost fésülték át. Agatha csengetésére Cassandra nyitotta ki az ajtót.

– Anyám a szalonban van a rendőrökkel – mondta. – Kerüljenek beljebb.

Wilkes felügyelő, Bill Wong meg egy rendőrnő volt odabent, szemben velük Mrs. Laggat-Brown és Jason.

Wilkes felnézett a szobába lépő Agathára, és így szólt:

– Á, Mrs. Raisin, a következő utunk önhöz vezetett volna. Várjon egy kicsit.

A jelek szerint egy meglehetősen hosszadalmas kihallgatásnak értek lassan a végére. Mrs. Laggat-Brown egyre csak azt szajkózta, hogy fogalma sincs, ki akarhatná megghiúsítani az eljegyzést. Cassandrának nincsenek féltékeny exfiúi, és Jason sem ismer veszélyes örülteket.

– Jó – mondta végül Wilkes. – Mrs. Raisin, ha volna szíves kifáradni a mobil egységünkhöz, felvenném a vallomását.

Miután Agatha elmondta a rendőröknek azt a keveset, amit tudott, visszamentek a házba Emmával.

– Segítenie kell – esedezett Mrs. Laggat-Brown. – Úgy meg vagyok rémülve!

– Emma majd egyeztetni önnel a megbízás részleteit – mondta Agatha. – Na tehát: bárki legyen is a behatoló, tudnia kellett a rakodókamráról. Ki adott utasítást a tűzijáték indítására?

– Joe Gilchrist felelt a tűzijátékért, falubeli. Állítólag hallotta, amint valaki az enyémmre emlékeztető hangon elkiáltja magát: „Joe, mehet a tűzijáték!”

– Tehát van egy női tettestárs.

– Nagyon úgy néz ki. – Mrs. Laggat-Brown a zsebkendőjét gyűrögette kecses, ékszeres kezében.

– Muszáj a férjéről kérdeznem – mondta Agatha. – Van oka ellenezni Cassandra eljegyzését?

– Semmi a világon. Nem is tudhatott a partiról. Próbáltam elérni, de a cégénél azt mondták, szabadságra ment.

– Melyik cég ez?

– A Chater's a Lombard Streeten, a belvárosban.

– Régóta dolgozik ott?

– Jó pár éve. De kizárt, hogy Jeremy volt az. Imádja Cassandrát.

– Mikor hallott róla utoljára?

– Tavaly májusban, Cassandra születésnapján. Egy szemképrázató gyémánt karkötőt küldött a lányomnak.

– Egyébként nem látogatta?

– A válás óta nem.

– Az mikor volt?

– Három évvel ezelőtt.

– És azt mondja, barátságosan váltak el.

– Ó, igen.

Hazudik: ez volt Agatha legelső gondolata. Megmagyarázni nem tudta volna, de határozottan érezte, hogy így van.

Cassandra rontott be a szobába:

– Itt a papa!

– Micsoda?

– Most hallgatják ki a rendőrök. Külföldön volt. Alig egy pár szót váltottunk, amikor odajöttek a rendőrök, és elcipelték a furgonjukhoz.

– Le fogja szedni a fejem – siránkozott Mrs. Laggat-Brown.

– Ugyan miért? – kérdezte Agatha.

– Mert nem vigyáztam rendesen Cassandrára.

– Nem vádolhatja önt. Hiszen hiába kereste a férjét, miután kézhez kapták a fenyegető levelet, nem így van?

Mrs. Laggat-Brown lesütött szemmel bámulta a kezét. Nagy gyűrűi fénysziporkákat szórtak szét a szalonban.

– De. Sehogy se tudtam elérni.

– Bizonyára hosszú tervezgetés előzte meg a mai estélyt. A férje nem is reagált a meghívásra?

– Cassandra, kincsem – szólt oda a nő a lányának. – Hoznál nekem egy kávét? –Mégvárta, míg a lány elhagyja a szobát, csak utána mondta ki: – Nem küldtem neki meghívót.

– Miért?

– Ó, nem is tudom. Elvégre ő akart elválni. Az én kötelességem gondoskodni Cassandráról. Nem szerettem volna, ha az apja az utolsó pillanatban betoppan, mint a nap fénypontja. Mrs. Raisin szeretném igénybe venni a szolgálatait. Mindent aláírok, amit kell. De most muszáj lepihennem. Később még beszélünk.

– Szólna a férjének, hogy keressen fel? Vagy az is elég, ha felhív.

– Szólok. És most kérem, hagyjanak magamra.

Mivel a kastélyház bejáratánál forgalmi akadályt képeztek a rendőrgépjárművek, Agatha az úton parkolt. Amint kilépett a kapun, máris megrohmozta egy riporter a helyi laptól.

– Agatha, mit tud nekünk mondani?

Agatha velősen összefoglalta a helytállását, s hogy megmentette Cassandra életét. Emmáról egy szó sem ejtett. Mialatt a fotós a masináját kattogtatta, a riporter azt mondta:

– Vicces, mert először nem is vettük komolyan a dolgot. Van egy haragosa. Egy nő tegnap éjjel azzal telefonált be a szerkesztőségbe, hogy Agatha Raisin bolondot csinált magából.

– Megmondta a nevét?

– Nem, névtelen füles volt.

– Milyen volt a hangja?

– Modoros.

– Valamelyik vendég lehetett – dünnyögte Emma.

Agatha eleinte úgy tervezte, hogy a jól bevált módszerét követi, és teljes gőzzel a Cassandra elleni merényletkísérletre fog koncentrálni. Ám időközben sorra futottak be az irodába a kisebb megbízások, amelyekkel úgyszintén foglalkozni kellett. Nem járathatta le magát azzal, hogy egyszerre csak egy ügyre összpontosít, ahhoz túlságosan is jó üzletasszony volt.

Így aztán kallódó kamaszokat meg elveszett házi kedvenceket kutatott fel, s hűtlen házasfelek után szaglászott. Végre-valahára Mr. Beningtonról is megbizonyosodott, hogy félrelép, amit marcona neje a legnagyobb elégedettséggel vett tudomásul. Az asszony Agatha legnagyobb öröme nem habozott fizetni az elektronikus megfigyelésért.

Egyik nap Bill Wong nézett be hozzájuk, és Agatha panaszáradatát hallva felvetette, hogy egy nyugalmazott rendőrnyomozóval kéne kiegészülniük. Javasolt is egy bizonyos Patrick Mullett, és megadta Agathának a telefonszámát.

– Milyen típusú fegyvert használtak? – kérdezte Agatha. – A töltényhüvely alapján meg lehet állapítani a kalibert.

– Az a töltényhüvely azóta is a sorára vár a laborban. Ellenben a férjet alaposan kikérdeztük.

– Nagyszerű! És? Úgy volt, hogy felkeres engem.

– Betonbiztos alibije van. Amikor a lövést leadták, éppen Párizsban vakációzott. Egy kisebb szállodában a Saint-Michel Boulevard-on. A személyzet világosan emlékszik rá. Hat órakor ment vissza a szállodába, aztán eltűnt egypár órára, de utána egyből aludni tért. Nem ugorhatta át a csatornát, hogy lőjön egyet. Mégis van valami a kezünkben.

– Micsoda?

– Jason, a vőlegény tiszta, mint a hó. Az apja viszont ült már börtönben tiltott piaci magatartásért.

– De mi köze ennek Cassandrához?

– Kisült, hogy mindketten végrendelkeztek már. Cassandra halála esetén James örököl mindent.

– Mi mindent? Hát nem a mamája ül a vagynon?

– A múlt évben Cassandra egymilliót kaszált a lottón.

– Ejha! Jason apja mit mond?

– Ez a legérdekesebb az egészben. Látták a közelben a parti napján. Azóta nyoma veszett.

– Na és Jason anyja?

– Elvált Harrisontól, amikor az bevonult a börtönbe. Nem tudni, hol lakik.

Odaállítottunk egy rendőrt a ház elé, de nem őrizhetjük őket a végtelenségig. Egyszerűen nincs elég emberünk. Mióta a kormány hadjáratot indított a vidéki rendőrörsök ellen, egyre nagyobb területet kell felügyelnünk.

– Felhívom a nyomozót, akit említett – mondta Agatha. – Emma megéri a pénzét, de azért jól jönne egy profi. Tud nekem személyleírást adni Jason apjáról?

– Magas, vézna, mákos haj, nagy orr, fekete szem, az ötvenes évei közepén jár, és korához képest virgonc. A keresztnéve Harrison. Tudja, mint Harrison Ford. Munkanélküli, mióta tavaly kiengedték. Kérdés, hogy mind ez idő alatt hol és miből élt.

– Talán Cassandra pénzelt.

– Ő tagadja ezt, és szerintem igazat mond.

– Ideje újabb látogatást tennem Laggat-Brownéknál – jelentette ki Agatha.

Miután Bill elment, Agatha először is Patrick Mulletet hívta fel. Ő azt mondta, érdekelné a munka, és késő délután beugrik az irodába. Emma házon kívül volt, egy elkóborolt kamaszt próbált felkutatni, Sammy és Douglas csapodár férjekkel meg kikapós feleségekkel volt elfoglalva, így Agatha egyedül kerekedett fel.

Majd körbekérdezősködik Herris Cum Magna falvában, hogy látta-e még valaki Jason apját, az első útja azonban a kastélyházhoz vezetett. Személyesen Mrs. Laggat-Brown nyitott ajtót.

– Nahát, Mrs. Raisin – trillázta. – Kerüljön beljebb. Megtudott valamit?

– Azon vagyok – mondta Agatha. Nem kívánta bevallani, hogy még csak most kezdett hozzá. – A férje már el is ment? Azt hittem, ide készül.

– Jöjjön a szalonba, és mindent megmagyarázok.

Agatha követte a nőt a sötétbe borult előszobán át a csicsás szalonba, amely úgy festett, mintha egy másnapos Laura Ashley rendezte volna be.

– Az az igazság – kezdte Mrs. Laggat-Brown –, hogy megint együtt vagyunk Jeremyvel. Innen ingázil a fővárosba.

– Cassandra örül?

– Ez csak természetes, rajongásig szereti az apját.

– Hol van most a lánya?

– Bermudán.

– *Hol?*

– Úgy határoztam, hogy a biztonságuk érdekében elküldöm őket Jasonnel üdülni.

– Mrs. Laggat-Brown...

– Catherine.

– Én meg Agatha vagyok. Catherine, tudja a rendőrség, hogy hol vannak most a fiatalok?

– A rendőrfőnök jó barátom, és pártolta az ötletemet.

– Hallom, látták Jason apját a környéken. Nem is mondta nekem, hogy apuci büntetett előéletű.

Catherine elpirult.

– Leülte a büntetését, és jobb elfelejteni az ilyesmit, nem gondolja?

– Nem, ha gyilkossági kísérlet forog szóban. Jött újabb levél?

– Egy darab se.

– Találtak a rendőrök ujjlenyomatokat a levélen? Kiderült már, hol vásárolták a levélpapírt?

– Nem. Ha jól tudom, mostanában fejeződnek be a tesztek.

– Nem maradt DNS a boríték ragasztócsíkján? – kérdezte Agatha azokat a kérdéseket sorolva amelyeket elmulasztott feltenni Billnek.

– Öntapadós volt.

– Itthon lesz este Mr. Laggat-Brown?

– Igen, vonattal érkezik. Fél hétre ér Moretonba.

– Üzenem, hogy hívjon fel. – Agatha átnyújtott egy névjegykártyát. – Nagyon szeretnék vele beszélni. Hátha emlékszik valamire.

– Jól van, én megmondhatom neki. De tudnia kell, hogy haragszik rám, amiért felfogadtam magát. Szerinte ez a rendőrségre tartozik, az amatőrök csak összekutyulják a dolgokat. Hogy elhallgattassam, azt hazudtam neki, hogy kirúgtam magát.

Agatha értetlenkedve nézett rá.

– Jobban is kiélvezhette volna a szabadságát, Catherine. Visszafogadta a férjét, és megint ő dirigál.

– Én nem bírom ki férfi nélkül – sóhajtott Catherine. – Hiába állítják a feministák, hogy a nő olyar férfi nélkül, mint a hal bicikli nélkül, szerintem ennek nincs semmi értelme. Miből veszik, hogy a halak nem bicikliznének, ha módjukban állna?

– Később visszajövök – zárta le a témát Agatha, mielőtt Catherine még jobban belelendülne az agyament filozofálásba. – Van a faluban kocsmá?

– A centrumban, a Tölgyfa. Ha kiment a kapun, forduljon balra.

Agatha leparkolt a Tölgyfa előtt. Ebédidő lévén korgott a gyomra. Nem szívesen ismerte be, de hiányzott neki a korábbi lelassult élete.

Hiányoztak a macskái, meg a trécelések Mrs. Bloxbyval. De még a hölgyegyleti gyűlések is. Éj nappallá téve güriztek Emmával. Agatha nagy sóhajjal lépett be a kocsmába. Hálás lehet az égnek Emmáért, mert jó barátnak és szívós munkatársnak bizonyult.

Emma bement az irodába, lerogyott, és kibújtatta hosszú lábát a cipőjéből.

– Nehéz napja volt? – kérdezte tőle Miss Simms.

– Lejártam a lábam, és meleg is van – sóhajtozott Emma. – Viszont megtaláltam az eltűnt lányt. Ebéd után diktálni fogok.

– Akkor én most kiugrom, és veszek valami kaját – mondta Miss Simms. Kicsúszta hosszú lábát az íróasztal mögül, és Emma azon tűnődött, vajon miért nem dagad be a bokája magas sarkúban. – Önnek hozhatok valamit? – kérdezte Miss Simms.

– Köszönöm, egy sonkás szendvicset.

– Barna vagy fehér kenyérből?

– Barnából.

– Salátával?

– Igen, de majonéz nélkül.

– Oké-zsoké. Mindjárt jövök.

Emma megnyomkodta a lábfejét. Alig várta, hogy elmesélhesse Agathának a legújabb sikerét. Agatha roppant hálás tudott lenni.

Emmát furdalta is a lelkiismeret a rosszindulatú szerkesztőségi telefonhívás miatt. Főnöknője hűségét érdemeli.

Nyílt az ajtó, és egy férfi robogott be. Késő negyvenes, makulátlanul öltözött úriember, bizalomgerjesztő arcvonások, világos haj.

– Itt van Aggie? – kérdezte körülpillantva.

– Mrs. Raisin épp az egyik ügyünkben jár el.

– Charles Fraith vagyok.

– Akkor ön ajánlott be minket Mrs. Laggat-Brownnak.

– Úgy van.

– Én Emma Comfrey vagyok, Agatha kollégája. Szintén nyomozó.

Charles mosolygott.

– És kimerült. Nem kapunk be valamit?

– Már hozzák a szendvicsemet.

– Felejtse el, inkább tartson velem.

Ebéd közben Emma az ügynökségről csacsogott, a saját sikereit kissé felnagyítva Agatha érdemeihez képest. S mert Charles oly szimpatikusan hallgatott, Emma feltárta előtte élete történetét, a férfi meg unottan mormogta, hogy mindez rendkívül érdekfeszítő. Az ebéd végére Emma Comfrey fülig szerelmes lett Sir Charles Fraithbe.

Agatha sohasem értette, hogy egynémely eldugott falusi kocsmát miből tartanak fenn. A Tölgyfában aránylag sok vendég volt, s mint a legtöbb kocsmában, ma már itt is adtak enni az embernek.

Halat rendelt sült krumplival, s amikor a pincérnő kivitte neki az ételt, Agatha megkérdezte, nem járt-e náluk a napokban egy bizonyos Mr. Harrison Peterson. – A rendőrök ugyanezt kérdezték – felelte a begyes leányzó, csípőjét az asztalnak döntve, és oda se hederített a többi vendégre, akik hiába integettek neki. – Nekik is megmondtam, hogy kábé két nappal a nagy muri előtt nézett be hozzánk.

– Adnak ki szobát? Ki tudhatja, hogy Mr. Peterson a faluban éjszakázott-e?

– Nekünk nincs szobánk, amúgy meg ezekkel a modern, bazi járgányokkal bárki levezethet ide Londonból.

– Jess! – bődült el a kocsmáros a pult mögött. – Dologra!

Jess odábbállt, Agatha meg bekebelezte a halát, és a következő lépésén merengett. A rendőrök valószínűleg mindenkit kikérdeztek. Úgy határozott, hogy lazít egy kicsit, odahaza ránéz a macskákra, aztán átugrik Mrs. Bloxbyhoz.

A cicák méla közönnyel fogadták. Agatha sóhajtott. Valahányszor hosszabb-rövidebb időre magukra hagyta őket, a macskák Doris Simpsons, a bejárónőt tüntették ki ragaszkodásukkal. Továbbra is kitartott a meleg idő. Agatha kiengedte a cicákat a kertbe, majd bezárta a házat, és a poros, macskaköves utcákon át a paplak felé indult.

A csengő felett egy pillanatra megállt a keze. A lelkész folyton úgy néz rá, mint a hívatlan vendégre. Megkerülte a házat a kert irányában, és rögtön meglátta Mrs. Bloxbyt, aki az elszáradt virágokat vagdosta le a rózsákról. Agatha szomorúan konstataálta, hogy barátnője fáradtnak látszik. Szelíd arcát korábban ismeretlen ráncok barázdálták, és a háta is meggörnyedt.

Agatha kitárta a kiskaput, és bement a kertbe.

– Mrs. Raisin. Milyen kellemes meglepetés. Máris hozom a teát.

– Ne fáradj, most ebédelttem. Fáradtnak tűnsz.

– Nem bírom ezt a nagy meleget. Gyere, ülj le. Lassan a körmömre égnek az egyházközségi teendők. Az idősek megszenvedik a hőséget. Gondoltam, gyűjtök némi adományt, és veszek nekik ventilátort, de képzeld csak, sehol se lehet kapni. Pedig micsoda üzlet lenne valami vállalkozónak, ha Tajvanból behozatná őket teherautószám. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy sok vizet igyanak, de többen is köszvényesek, és olyan fájdalmas számukra a mozgás, hogy inkább kevesebb folyadékot fogyasztanak, csak ne kelljen kitotyogni a vécére.

– Nincs ápolójuk?

– Hogyne volna. A körzeti nővérke is be-benéz hozzájuk, az étel házhoz jön, de sokuknak halálfélelme van, Alf meg így is agyonhajsolja magát. Megértheted, hogy muszáj besegítenem.

– Hát persze – mondta Agatha, habár fordított helyzetben ő bizony hagyta volna, hogy az állam gondoskodjon a rászorultakról.

– Mesélj nekem a legújabb ügyedről, Mrs. Raisin.

Agatha hátradőlt a székében, és elkezdett beszélni. Mrs. Bloxby egyre laposabbakat pislogott, végül csukva maradt a szeme. Agatha lehalkította a hangját, és Mrs. Bloxby hamarosan már aludt. Agatha átadta magát a kert háborítatlan csendjének, és arra eszmélt föl, hogy Mrs. Bloxby a karját rázogatja.

– Ébredj, Mrs. Raisin. Elaludtunk, és félek, hogy lekésel valami találkozátt.

Agatha az órájára nézett.

– Egek! Tényleg rohannom kell. Egy nyugalmazott rendőrnyomozóval van találkám!

Patrick Mullen magas, színtelen arcú férfi volt, és alig mosolygott. Agatha megbeszélte vele a bérezést, azután utasította Miss Simmset, hogy mutassa meg Patricknek a megoldatlan ügyek aktáit.

– Volt egy lövés is, nemde? – kérdezte Patrick.

– Tájékoztatni fogom, amint behoztuk az elmaradásunkat – mondta Agatha. – Most muszáj elszaladnom. Látnom kell valakit, aki mindjárt megérkezik Moreton-in-Marshba.

A vonat késett, mint rendszerint. Agatha a virágtartók mellett szobrozott az állomáson, és már bánta, hogy nem kért személyleírást Mr. Laggat-Brownról. Kemény élet a detektívé. Annyi kérdés marad megválaszolatlanul!

Végre megpillantotta a vonatot a messzi-messzi távolban. A pasas minden bizonnyal első osztályon utazik. Vagyis amennyiben a Great Western vasúttársaság szerelvényével érkezik, akkor a hátsó kocsik egyikében, ellenkező esetben előrébb lesz.

Vajon hogy néz ki? Fantáziája kopasz, kicicomázott törpét varázsolt elé, aki üzleti öltönyt visel.

Besiklott a vonat, és kiokádta magából az utasokat. Rengetegen ingáztak London és a vidéki otthonuk között. Öles léptekkel közeledett egy illető, aki szakasztott úgy nézett ki, ahogyan azt Agatha elképzelte.

– Mr. Laggat-Brown? – szólította meg a pasast.

Amaz rámeredt, és elsietett mellette.

– Engem keres? – kérdezte valaki.

Agatha azon kapta magát, hogy fölfelé bámul egy szokatlanul jóképű férfúra.

– Ön Mr. Laggat-Brown?

– Igen. Maga kicsoda?

– Agatha Raisin.

– Ó, az a nyomozónő.

– Beszélhetnénk?

– Ha muszáj. De már megmondtam a nejemnek, hogy nevetséges dolog nyomozót fizetni, mikor a rendőrség minden tőle telhetőt elkövet. Persze ez az ő dolga. Ülünk le arra a padra.

Agatha egyszerre roppant kínosnak érezte, hogy gyűrött kosztüm van rajta és lapos talpú cipő. Jeremy Laggat-Brown délceg volt, az arca szögletes és napbarnított, szeme tengerkék. Dús haja enyhér hullámos, hófehér. Öltöne méretre készült, pazar darab.

– Szóval, mit tehetek önért? – kérdezte. Rágyújtott, mire Agatha is elővette a táskájából a cigarettatárcáját. A paklikon szereplő durva intelmek miatt a cigarettatárcák reneszánszukat élik.

– Kíváncsi lennék a véleményére, hogy ki akarhatott rálőni a lányára.

– Halvány gőzöm sincs. Biztos valami ámokfutó.

– Jason apja nem tehet?

– Miért tette volna? Csalásért ült, nem pszichopata. – Váratlanul Agathára mosolygott. – Meg kell adni, nem úgy néz ki, ahogy a nejem elbeszélése alapján képzeltem.

– Milyenek képzelt?

– Mindegy. Nem ilyen csinos nőre számítottam.

Valahol Agatha hitszegő gyomrának mélyén már éledezett is a régi bizsergés.

– Cassandra halála esetén Jason az örökös.

– Ön szerint az apa azt remélte, hogy neki is csurran majd valami a pénzből? Nyakatekert gondolat. A lányom túl fiatal még ahhoz, hogy meghaljon. Olyan bizarr ez az egész. Tudja, mit gondolok? Hogy egy eszement orvlövész bujkál valahol a közelben, és rajtunk gyakorlatozott.

– Na és a fenyegető levél?

– Ugyanannak a flúgosnak a műve. Elég erős errefelé az osztályirigység.

– Kezdetben nem az önöké volt a kúria, ha jól tudom.

– Évszázadokig a Felliet család tulajdonában volt, akkor vettük meg tőlük, amikor tönkrementek. A falubeliek úgy viselkedtek, mintha trónfosztást követtünk volna el.

– Mikor történt ez?

– Csupán nyolc éve.

– És mi van most a Fellietekkel?

– Sir George és neje. Nem tudom.

– Hallom, szent a béke a feleségével.

– Ahogy vesszük. Azért újrarázasodni nem fogunk, de jól megvagyunk, elsősorban Cassandra kedvéért.

– Ön ugye Párizsban tartózkodott az ominózus estén?

Széles vigyor.

– Számos tanú igazolhatja. De most látom, hogy elszaladt az idő. Megígértem Catherine-nek, hogy vacsorára otthon leszek. Ebédeljünk együtt valamikor a héten, és minden kérdésére válaszolok.

– Boldogan. – Agatha nagyon iparkodott, hogy leplezze a buzgalmát. – Adok egy névjegyet.

Agatha ezután úgy határozott, hogy hazatér, és szépítkezéssel tölti az estét. Tömött, barna haja le volt növe, be kell festeni a töveket.

Vajon tényleg fel fogja hívni a pasas? Nem úgy viselkedett, mint egy nős ember. Mit vegyen fel?

A távolból mintha Mrs. Bloxby intő hangját hallotta volna. „A szerelem megszállottja vagy.” De hamar kiűzte a figyelmeztetést az agyából. Olyan jó újra egy férfiről ábrándozni, megtölteni tarka

álmokkal a fejében tátongó úrt. Álmok híján Agatha egyedül maradt Agathával, akít nem túlzottan kedvelt, habár ezt soha nem ismerte volna be.

Enni adott a macskáknak, aztán megmelegített a mikróban egy pásztorpitét meg némi krumplit köretnek. Utána a kádban ejtőzött, mielőtt nekidurálta volna magát a hajfestésnek. Mivel jobb az ilyet fodrászra bízni, inkább a barnító hatású samponjával mosott haját, amely a címke szerint három mosásig kitart.

Górcső alá vette az arcát a nagyítós „rémtükreben”, csipeszt ragadott, és kitepelt két szőrszálat az ajka fölül.

Éppen pongyolába csavarta magát, amikor motoszkalást hallott odalentről. Fegyvert keresve pillantott körül, és megragadott egy flakon hajlakkot, hogy majd jól lefújja vele a betörőt. Csak akkor villant eszébe, hogy az emeleti készülékről felhívhatta volna a rendőrséget, amikor már leért a lépcsőn. Az utolsó fok megnyikordult a lába alatt.

– Maga az, Aggie? – érkezett egy álmos hang a nappaliból.

Charles Fraith.

– Igazán kopoghatott volna! – ripakodott rá Agatha. – A frászt hozta rám.

– Maga adott nekem kulcsot, nem emlékszik?

– Rég kiment a fejemből, hogy még mindig magánál van.

– Nem semmi, ahogy kinéz, Aggie.

Agatha ráeszmélt, hogy be van krémezve az arca, a hajára meg törülközőt csavart. Először megrémült, azután vállat vont.

– Kénytelen lesz elviselni a látványomat, Charles. Italt?

Emma mohón sasolt a szomszédból. Látta, mikor Charles odahajtott a házhoz, és azóta is arra várt, hogy elmenjen végre. Csak nem akar Agathával éjszakázni?

Aztán győzött a fáradtság, és Emma azzal az elhatározással bújt ágyba, hogy másnap reggel beszél Mrs. Bloxbyval. Ha nem jelenik meg az irodában, Agatha azt fogja feltételezni, hogy nyomoz. Mrs. Bloxby bizonyára tudja, mi folyik itt.

Mrs. Bloxby nem nagyon értette, mit kíván tőle Emma. Kávéval kínálta a nőt, miközben az az időjárásról locsogott. Végül Mrs. Bloxby egyenesen rákérdezett:

– Nem a munkahelyén kéne lennie?

– Nem sűrűn járok be – mondta Emma. – Rengeteg kisebb ügyön dolgozom egyszerre.

Mrs. Bloxby hagyta, hogy csend ékelődjön közénk, azt remélve, hogy Emma érteni fogja a célzást, és távozik.

– Sir Charles Fraith Agathánál töltötte az éjszakát – törte meg a hallgatást Emma.

– Ó, hát visszajött? Jó barátok Agathával.

Emma erőltetetten kacagott egyet.

– Csak barátok, nem igaz?

– Úgy van.

– Nem számít – csapta le Emma a csészejét a tányérkára. – Agatha a jó híret kockáztatja azzal, hogy befogad magához egy férfit éjszakára.

– Nem ő az egyetlen a faluban, aki fedelet biztosít egy barátnak – felelte Mrs. Bloxby Emma kipirult arcát tanulmányozva. – Nincs ebben semmi kivetnivaló.

– Charles roppantul vonzó. Tegnap ebédelni vitt.

– Mrs. Raisin is roppantul vonzó. De biztosíthatom, senki sem pletykál róluk.

– Még hogy Agatha vonzó!

– Bizony, a férfiak szexisnek találják. Nem szeretném sürgetni, de bokros teendőim vannak.

– Tiszta sor. Már itt se vagyok.

Istenkém, gondolta Mrs. Bloxby. Szegény Mrs. Comfrey menthetetlenül szerelembe esett. Hát nem furcsa, hogy a női magazinok cikkírói szakadatlanul a szexen lovagolnak, nem értik, hogy a nők csendes többsége romantikára vágyik, és gusztustalannak, sőt mi több megalázzónak tartja a szexuális praktikákról meg vibrátorokról szóló értekezéseket. Senki sem figyelmezteti őket a megszállott szerelem veszélyeire, és minél később üt be a mennykő, annál rosszabb.

Mrs. Bloxby szalmakalapot nyomott a fejébe, és elhagyta a házat. Egy percre se merült fel benne, hogy figyelmeztetnie kellene Agathát, mert az évek során oly sokan avatták bizalmukba, hogy megtanulta rögtön elfelejteni a titkokat. Eszébe se jutott, hogy a hallgatása zűrbe sodorhatja Agathát.

Négy

– Kinek dolgozik ez a Jeremy Laggat-Brown? – kérdezte Charles a reggelinél.

– Azt hiszem, a Chater'snek.

– Jó nevű cég a Lombard Streeten. Ismerek ott valakit. Oda is csörgök.

Mialatt Charles kiment telefonálni, Agatha a kávéját szürcsölte, dohányzott, és visszakívánta a régi időket, amikor még amatőr volt, és egyszerre csak egy üggyel kellett törődnie.

Charles vigyorogva jött vissza.

– Az van, hogy Laggat-Brown kiszállt a cégből, és önálló vállalkozásba kezdett. Export-import.

– Bővebben?

– Elektronikai eszközök. Volt iskolai cimborám szerint a Fetter Lane-en, egy eléggé lepukkant helyen van az irodája. Jeremy fiú sokat utazik. Úgy tűnik, egyedül viszi a boltot, csak egy szem titkárnője van.

– Miért jött el a Chater'stől?

– Állítólag elege lett a tőzsdéből.

– Semmi gyanús stikli?

– Majd még puhatolódzom.

– Fizetést érdemelne – kezdte Agatha, de mikor meglátta Charles szemében a kapzsiság fényét, gyorsan hozzátette: – Csak hát így is szorít a nadrágszíj.

A férfi sóhajtott.

– Ha belegondolok, hogy Cassandra nyert a lottón. Ez nem igazság! A szegényeknek kellene nyerni.

– Például magának?

– Például nekem.

– Charles, egy egész család egy teljes évig jóllakna egyetlen öltönyéből.

– Jut eszembe, adós vagyok a szabómnak. Említette Fellietéket, a kastélyház előző tulajdonosait. George-ot ismerem. Együtt jártunk iskolába. Miért érdeklik a Fellietek?

– Mert talán többet tudnának mondani Laggat-Brownékról, mint maguk Laggat-Brownék. Tudja a címüket?

– Hadd gondolkodjam. Ancombe-ban laknak. Biztos benne vannak a telefonkönyvben. Mellesleg tegnap megebédeltetem az asszisztensét, Emmát.

– Örülök. Ne menjünk el most Fellietékhez?

– Mint a régi szép időkben. De mi lesz a nyomozóirodával?

– Momentán tudnak nélkülözni. Emma meg a nyugalmazott rendőrnyomozó, akit felvettem, majd tartják a frontot.

Fellieték egy pöttöm vityillóban éltek Ancombe szélén. A Cotswoldsban manapság a vityillók is sokba kerülnek, de mikor Charles kinyitotta neki a kertkaput, Agathának az a gondolata támadt, hogy Fellieték számára fájó színvonallesést jelenthetett feladni a kastélyházat ezért.

Alacsony, pufók, negyvenes férfiember nyitott nekik ajtót kőmosott farmernadrágban és a gallérnál kigombolt, csíkos ingben.

– Nini, Charles! – kiáltott fel. – Te itt? Ezer éve nem láttalak. Bújjanak be.

Utánamentek a kicsi nappaliba. Agatha körülnézett, és megállapította, hogy mintha egy leminősített vidéki szalonban lennének. Pofás antik bútorok, a falakat családi portrék terítették be.

– A feleségem nincs itthon – mondta George Felliet –, viszont van egy kancsó kávé a konyhában. Megfelel?

– Pompás lesz – mondta Charles, majd bemutatatta egymásnak Agathát és George-ot.

– A konyhában nem tudunk leülni, úgyhogy azonnal hozom a kávé – mondta George.

– Az örege nagy szerencsejátékos volt – mesélte Charles, mialatt vártak. – Aztán a gatyájuk is ráment az örökösödési adóra.

– George is nemesember?

– Méghozzá ősi család sarja. Századokon keresztül övük volt a kastélyház.

– Milyen szomorú.

Tálcával a kezében megjött George.

– Már itt is vagyok. Tejet, Agatha?

– Feketén iszom.

– Charles, te szolgálj ki magad. Mi járatban vagy?

– Agatha detektív – mondta Charles –, a kastélyházi lövés ügyében nyomoz. Van valami elképzelésed, hogy ki akarhatta lepuffantani a lányukat?

– Nincs. Ha Mrs. Laggat-Brown lett volna a célpont, azt még megérteném. Láttad, mit művelt a házzal? Rémes. Nem is Laggat-Brown a nevük.

– Hanem mi?

– Ryan. Jeremy Ryan valami okból úgy döntött, hogy a Laggat-Brown jobban hangzik, és hivatalosan is nevet változtatott.

– Érdekes, hogy nem valami előkelőbbet választott – jegyezte meg Charles.

– Ezek csak ugatják a kifinomultságot, valójában végtelenül közönségesek. A nő apuka üzletéből szedte meg magát. Tudod, mivel kereskedtek?

– Nem.

– Kutyakeksszel.

– Ne légy sznob, George. Nincs semmi baj a kutyakeksszel.

George sóhajtott. Pirospozsgás ábrázata meg a kicsi szája dacos csecsemőre emlékeztette az embert.

– Igazad van. De akkor sem tetszett a nő viselkedése. Só a sebbe. Állandóan olyanokat mondott, hogy ha az ember nem bír fenntartani egy ekkora házat, akkor jobb, ha eladja valakinek, aki megengedheti magának. Sütött belőle a megvetés, és közben mintha még szánt is volna minket. Igazán utálok azt a nőt. És ha én is utálok, nekem elhiheted, hogy másokat még annál is jobban felpiszkált.

– Hol van most a feleséged? – kérdezte Charles.

– Vásárolni ment a faluba.

– És Felicity?

– Külföldön. Sokat utazik.

– Jelenleg mivel foglalkozik?

– Eladó egy ruhaboltban.

– Melyikben?

– Kezdenek bosszantani a kérdéseid, Charles. Az ember azt hinné, a Felieteket vádolod azzal, hogy megpróbálták megölni azt a debella lányt.

– Sajnálom, George – így Charles. – Úgy hozzászoktam már, hogy Agathával szakadatlanul gyilkosokat hajkurászunk, elragadtattam magam. Beszéljünk másról.

Agatha itta a kávéját, hallgatta a férfiak sztorizgatását, és nagyon szeretett volna rágyújtani, de sehol nem látott hamutartót.

Mikor végre távoztak, Charles a kocsiban így szólt:

– Szegény öreg George. Jól felidegesítettem a faggatózással. Nem lehet közük a dologhoz. Bárcsal rendelkezésünkre állnának a rendőrség forrásai. Úgy talán könnyebb lenne megtalálni Petersont. Igaz is, Agatha, említette, hogy felvett egy nyugalmazott rendőrnyomozót. Neki biztos megvannak még a kapcsolatai. Lehet, hogy egy kicsit át kéne adnunk neki a stafétát.

Agatha szomorkás mosolyra húzta a száját.

– Maradjak csak az elveszett háziállatoknál meg a csellengő kölyköknél. Hát jó.

Charles bekísérte az irodába. Patrick Mullen nagyban diktált Miss Simmsnek, akinek olyan rettentően hosszúak voltak a körmei, hogy Agatha azon is csodálkozott, hogy egyáltalán tudja használni a klaviatúrát.

Emma a szófán ült pöttöm Yorkshire-terrierrel a lábánál.

– Felhívtam a gazdiját – mondta Emma. – Mindjárt itt lesz érte.

Rá se nézett Charlesra, aki egy semmitmondó hellóval üdvözölte. Emma dűnyögött valamit, és lehajolt, hogy megcirógassa a kutyust.

– Patrick – szólt Agatha –, hagyja abba, amit csinál. Szükségem van magára.

Közben befutott a kutya gazdája, és azt sem tudta, hová legyen a nagy hálálkodásban.

Miután elment, Emma vetett egy pillantást a noteszébe. Újabb eltűnt tinédzser, a tizenhét éves Kimberly Bright.

Emma sóhajtott, Charles leült melléje.

– Látom, tele van a hócipője. Mi a baj?

– Egy tizenhét éves kamaszlányt kell megtalálnom. Kemény dió, mert a generációs szakadék miatt semmit sem tudok a tinédzserekről.

– Nem úgy, mint Miss Simms – mondta Charles, azzal odaszólt Agathának: – Agatha, Emmának egy kamaszlányt kellene felkutatnia. Szerintem ez inkább Miss Simms asztala. Küldje őt nyomozni, Emma meg addig majd gépel.

– Ó, én örömmel vállalom – lelkesedett Miss Simms.

– Na jó – egyezett bele Agatha. – Emma, kérem, adja át az aktát Miss Simmsnek. Én most elviszen Patricket vacsorázni, és tájékoztatom a részletekről.

Charles felvont szemöldökkel állapította meg magában, hogy a túlhajszott Agatha elképesztően otromba és érzéketlen tud lenni.

– Szerintem Emmára is ráférne egy szünet – mondta. – Ebédeljen velem, Emma.

Emma ettől menten megvidámodott. Aztán megnyúlt az arca, amikor Agatha felcsattant:

– És ki fogja felvenni a telefont?

– Majd én – ajánlkozott Miss Simms. – Közben szemrevételezem a fotókat, és átolvasom Emma jegyzeteit.

Emmát egy pillanatra kizökkentette annak röhejessége, hogy a fiatalka Miss Simms a keresztnévéről szólítja, miközben őt a hölgyegyletbeli tradíció szigorúan a vezetéknevek használatára kényszeríti.

Azután legnagyobb bánatára Agatha az ajtóból visszafordult, és így szólt:

– Bocs, Charles, önt is illett volna meghívnom.

– Illett volna. De én már Emmával ebédelek.

Így aztán Emma a hetedik mennyországba röppent. Ebéd közben mindvégig magáról fecsegett, akár egy feldobott iskolás lányka, elpanaszolta, hogy a férje zsarnokoskodott vele, és a kollégái úgyszintén. Biztosra vette, hogy ezzel előcsalogatja Charles védelmező énjét, elvégre nem tudhatta, hogy Charlesnak nincs olyanja, és azt sem gyaníthatta, hogy a férfi titkon már el is könyvelte őt tipikus vesztesként.

– Ez a Jeremy Laggat-Brown, aki azelőtt Ryan volt – mondta Patrick ebédelés közben. – Megáll a párizsi alibije?

– Tökéletesen. Miért akarta volna lelőni a lányt?

– Nos, Herris Cum Magnában fogom kezdeni, és este beszéljek Jason Petersonnal – mondta Patrick.

– Hogyan? Bermudán vannak.

– Hja, tényleg. Még megvannak a kapcsolataim a rendőrségnél. Végeztem is egy kis kutatást. Utána fogok járni, milyen intézkedéseket tettek Harrison Peterson felkutatására. Nyilván figyelik a reptereket meg a kikötőket, de nem szeretnék felesleges köröket futni. Azonkívül végigjárom a könyvtárakat, hátha találok valami régi feljegyzést arról a csalási ügyről, és szerzek fényképet a fickóról.

– A rendőrség azonosította már a fegyvert?

– Nem is mondtam? Pedig nagyon érdekes. Egy Parker-Hale M-85-ösről van szó. Mesterlövészeti használják. Első osztályú mordály, precíziós, a hatótávolsága kilencszáz méter. Biztonsági záras, van rajta torkolattűz-tompító, és kapott egy tartóállványt is. Profi bérgyilkos csakis ilyet használna.

– Egy profi bérgyilkos nem bajlódott volna a fenyegető levéllel – mutatott rá Agatha.

– Igaz. A fegyvert hazai hadiipari cég gyártja. A rendőrség átrágja magát a könyvelésükön, minden eladott darab után nyomozni próbálnak.

– Van még valami?

– Csupán annyi, hogy hidegfejű elkövetővel van dolgunk. Kesztyűt viselt, és semmilyen nyomot nem hagyott a rakodókamrában. A folyosót meg a lépcsőt vastag padlószőnyeg fedi.

– Nem kellett kapkodnia – jegyezte meg Agatha epésen. – A rendőrök ugyan átnézték a házat, de kötve hiszem, hogy bementek a rakodókamrába. Legfeljebb a fejüket dugták be. Hát akkor, jó vadászatot. Megmondom őszintén, nem nagy élvezet számomra ez a nyomozóiroda. Főképp, ha eltűnt kamaszok miatt jönnek hozzánk. A szülők ilyenkor az örület határán vannak, és marha nehéz megtalálni valakit, akit a rendőröknek sem sikerült.

– A rendőrség általában mindent tűvé tesz az eltűnt gyermekekért – mondta Patrick –, de a tizenévesek esetében már nem igyekeznek úgy. Sam és Douglas mit csinál most?

– Házasságtörőket követnek. Abban nagy pénz van.

– Akkor én most indulok Herris Cum Magnába.

– Várjon egy percet. Harrison Petersont látták a parti napján Herris Cum Magnában. Ki láthatta?

– Információim szerint bizonyos Mrs. Blandford. Vele fogom kezdeni.

Agatha visszakullogott az irodába. Patrick mellett amatőrnek érezte magát. Miért is nem próbálta kiszedni Billből annak a nevét, aki észrevette Harrisont?

Dühödten vette tudomásul, hogy az iroda be van zárva. Előkereste a kulcsot, kinyitotta az ajtót, és bement. Emma üzenetet hagyott neki: „Nem érzem jól magam. Hazamentem ledőlni. Miss Simms tesz a dolgát. Emma”

A délutáni órák ólomlábakon jártak. Se Miss Simms, se Charles nem került elő. Végül Agatha bezárt és hazament. Először Emmánál csöngetett, de hiába.

Akkor átment a saját házába, és hangosan szölongatta Charlest. Néma csönd. Az emeleti vendégszobába lépve látta, hogy Charles holmija eltűnt. Ráébredt, hogy megbántotta a férfit, és tapasztalatból tudta, hogy ha Charles egyszer felhúzza az orrát, nem enyhül meg egyhamar.

Arra ért le a földszintre, hogy csörög a telefon. Egykori munkatársa, Roy Silver volt a vonalban.

– Aggie! – kurjantotta. – Ezer éve nem hallottam magáról. Nincs kedve dolgozni egy kicsit?

– Nem lehet, Roy. Megnyitottam a nyomozóirodámat.

– Hú, de izgi! Elugorhatok magához a hétvégén?

– Hát persze. Kocsival jönne, vagy vonattal?

– Vonattal. Az őszi lombhulláshoz közeledve alighanem késni fogunk. Pénteken nyolc körül érkezem.

– Pompás.

Agathát jobb kedvre hangolta a gondolat, hogy viszontlátja Royt, de hiányzott neki Charles. Az íróasztalához vitt néhány CD-t, rajtuk az iroda költségvetési adataival, becsúsztatta a CD-eket a számítógépbe, és átfutott a számokon.

Arra jutott, hogy a személyzeti állomány kibővítése ellenére egyre veszteségesebbek. A házasságtörési esetek mindenesetre szépen hoztak a konyhára, és a válóperes ügyvédek is gyakran keresték őket.

Kikapcsolta a számítógépet, és éppen Charlest akarta hívni, amikor megszólalt a telefon.

– Itt Jeremy Laggat-Brown – hallatszott a vonal túlsó végéről. – Emlékszik rám?

– Hogyne.

– Vacsorázott már?

– Nem, még nem.

– Volna kedve harapni valamit?

– Örömmel – mondta Agatha tétován. – A felesége is jön?

– Catherine a Nőtestülettel ülésezik.

– Ez esetben...

– Nyolckor ott leszek önért. Hová menjek? – Agatha névjegykártyáján mind az otthoni, mind az irodai telefonszáma szerepelt, a lakcíme azonban nem. Eligazította a férfit, aztán meglepetten felsikoltott, mikor a telefont letéve ránézett az órára. Már fél nyolc!

Felszáguldott a lépcsőn, és kidobált a szekrényből egy halom ruhát az ágyra. Majd rájött, hogy értékes időt veszít az öltözéke kiválogatásával, mikor inkább sminkelnie kéne.

Végül az ajtócsengő kelepelésére trappolt le a lépcsőn fekete, testhez simuló ruhában, túsarkúban, kasmír stólával a karján.

Ajtót nyitott, és elszontyolodva látta, hogy Jeremyn farmer van laza inggel.

– Oltárian néz ki – mondta a férfi.

– Talán túlságosan is. Ne vegyek át valami lezserebbet?

– Jó így, ahogy van.

Ne feledd, emlékeztette magát Agatha, miközben betette a fenekét Jeremy Mercedesébe, lehet, hogy nem házias ember, de a volt neje nál lakik, aki abban a hitben él, hogy újra összejöttek.

Broadwaybe mentek egy újonnan nyílt francia vendéglőbe.

– Rám bízta a rendelést? – kérdezte a férfi.

– Kérem – mondta Agatha a legelőzékenyebb modorában, noha titkon nehezményezte, hogy rá se pillanthat a menüre.

Miután Jeremy leadta a rendelést, tengerkék szemével rámosolygott Agathára. Jamesnek is kék szeme van, gondolta Agatha, ahogy fájdalmasan eszébe jutott a volt férje.

– Meséljen magáról, meg arról, hogy hogyan csöppent bele a nyomozói szakmába – biztatta Jeremy.

Jó hallgatóság volt, Agatha meg szívesen beszélt magáról, így tulajdonképpen szerencsésen alakult az este, mivel Agatha nemigen fogta fel, mi az, amit eszik, habár homályosan azért érzékelte, hogy a *confit de canard* vizenyős szószban ázó, gumyszerű kacsahús-foszlányokat takar.

A konyak és a kávé mellett Agatha hirtelen ráeszmélt, hogy szinte végig ő beszélt.

– Ön még nem is árult el magáról semmit – mondta bűnbánóan. – Hogy került az import-export világába?

Csak képzelte, vagy egy futó pillanatra valóban megkeményedett a férfi tekintete? Aztán gyorsan elmosolyodott.

– Látom, nem tétlenkedett. Elegem lett a tőzsdéből. Eredetileg elektroműszerész vagyok. Többet is ismerek a top cégek közül, így könnyedén át tudtam evezni az export-importra. De nem szeretném önt untatni. Megtalálta már Harrison Petersont?

– Ráállítottam az egyik emberemet, egy nyugalmazott rendőrnnyomozót. Szerintem Peterson a tettes. Maga ismerte őt?

– Csak futólag, még a tőzsdés korszakomból. Nem repesek, hogy Cassandrát Jason jegyezte el Defektes az egész családjá.

– El tudná képzelni, hogy Jason is benne volt az apja tervében, miszerint megölik Cassandrát?

– Mi oka lett volna rá?

– A fiatalok közös végrendeletet készítettek. És Cassandra nyert a lottón. Remélem, nem ez a helyzet,

hisz most is együtt vannak Bermudán.

– Badarság. Mindenesetre Jason imádja az apját.

– Mi van az anyjával? Akárki is próbálta lelőni Cassandrát, volt egy női társa.

– Jason sose bocsátotta meg neki, hogy elvált az apjától. Nem tudom, hol él most a nő.

Agatha sóhajtott.

– Látja? Seregnyi kérdés, amit elfelejtettem feltenni. A rendőrség valószínűleg már megtalálta Jason anyját.

Amíg Jeremy kérte a számlát, Agatha kiment a toalettre. Miközben a sminkjét igazgatta, ilyen aggasztó gondolatok cikáztak a fejében: vajon találkozunk még? Minek is fecsegetem annyit!

– Jaj, Agatha, nőj már fel! – rivallt rá a tükörképére. – Nem nős ugyan, de akár az is lehetne.

Amikor visszament Jeremyhez, az felállt, és így szólt:

– Borzasztóan élveztem az estét. Meg kell ismételnünk.

Agathának sikerült nem rávágnia, hogy „na és mikor?”. Rövid szünet után csupán annyit felelt:

– Nagy örömömre szolgálna.

Jeremy hazafuvarozta, de nem ment be vele egy italra, mondván, sietnie kell haza. Agatha lógó orral baktatott be a házba.

A rögzítőjén egy üzenet várta Patrick Mulletől. „Megvan Harrison Peterson. A Hereford nevi kiskocsmában szállt meg Eveshamben. Holnap délelőtt tizenegykor találkozónk van vele. Azt mondja, sokat tud majd mesélni. Az este is megkíséreltem szóra bírni. Őt magát nem láttam, az ajtón keresztül beszélt hozzám. Tájékoztassam-e a rendőrséget?”

Agatha rögtön visszahívta.

– Eszébe ne jusson a zsarukhoz fordulni! Ez a mi akciónk. Reggel kilenckor várom az irodában.

Mindez úgy kiverte a fejéből a Jeremyvel töltött estét, hogy egész éjszaka alig aludt az izgalomtól.

Másnap délelőtt az irodában Agathát csupán pillanatokra zökkentette ki Emma megjelenése. Az asszony haja most szőkére volt festve, és az arcát is szépen kikészítette. Drágának tűnő, fekete nadrágkosztümöt viselt.

Agatha megállapította magában, hogy alkalmazottja így azokra a jó karban lévő, nagydarab, kapafogú nőkre hasonlít, akikbe csak vásári multságokon szokott belefutni az ember. Kiment a fejéből, hogy

Emma egy napja állítólag még gyengélkedett.

– Nos, Patrick, hogy a nyavalyába találta meg a pasast? – kérdezte.

– Találkoztam özvegy Mrs. Blandforddal, ott lakik Herris Cum Magnában, és valamennyire ismeri a fickót. Legalábbis egyszer meghívta teára. Az asszony szerint Harrison sérelmezte, hogy kihagyták az eljegyzési buliból. De hát mondtam, hogy a fia nem is tudta, merre keresse. Harrison azt mondta az özvegynek, hogy ő tartja a kapcsolatot a fiával, és Mrs. Laggat-Brown az, aki nem volt hajlandó Harrisonsat meghívni.

– A vén bestia nekem ezt egy szóval se mondta.

– Megkérdeztem, hol találom most Harrisonsat, és azt a különös választ kaptam, hogy Mrs. Blandford már rég elmondta volna a rendőröknek, ha tudná. Levontam a következtetést, hogy gyengéd érzelmeket táplál Harrison iránt. Még annyit mondott, hogy Harrison említett neki egy eveshami kiskocsmát, ahol szobája van. A fickó személyleírásával felszerelve az összes létező kocsmát bejártam, csak azokat, ahol szobát is adnak ki, így bukkantam rá a Herefordban.

– Ügyes – mondta Agatha. – Gyerünk oda.

A kocsijúton Evesham felé Patrick nyugtalanul így szólt:

– Rossz előérzetem van. Nem kéne kihagynunk a rendőrséget.

– Patrick, Mrs. Laggat-Brown busásan honorálja a fáradozásaimat. Ha viszont a rendőrök érnek oda előbb Harrisonhoz, akkor ők lesznek a jó fiúk, én meg kevesebb pénzt kapnék a nőtől, pedig épp kezdtünk nyereségesek lenni.

– Tudom jól. Csak rossz érzésem van.

A Hereford az eveshami vasútállomás szomszédságában helyezkedett el. Patrick a parkolóban tette le a kocsit.

– Még zárva lesz a kocsmá – mondta Agatha.

– Sebaj. Oldalról lépcső visz fel a szobákhoz.

– Nem ügyelnek a biztonságra – jegyezte meg Agatha, miközben Patrick kinyitotta az oldalajtót. – Bárki besétálhat ide.

– Ugyan ki törne be egy lerobbant eveshami kocsmába? A kettes az ő szobája.

Felkaptattak az állott sörtől bűzlő, szőnyegtelen lépcsőn. Patrick bezörgetett.

– Harrison? Én vagyok, Patrick Mullen. Nyissa ki.

Semmi válasz.

– Az istenit – szitkozódott Patrick. – Talán meglépett. Mégiscsak szólnom kellett volna tegnap este a rendőröknek.

– Próbálja meg az ajtót – sürgette Agatha.

A férfi elfordította a kilincset, az ajtó kitérült. A sötét kis odúban nem volt semmi, csak egy ruhásszekrény, egy mosdó, asztal széssel meg egy keskeny ágy.

Az ágyon pedig, arccal lefelé, kiterítve hevert valaki.

Öt

– Várjon! – kiáltott rá Patrick Agathára, aki már ugrott is volna oda az ágyhoz. Két pár vékony műanyagkesztyűt húzott elő. – Ezt vegye fel.

Agatha engedelmeskedett.

– Nem halt meg, ugye? – suttogta.

Patrick az ágyon heverő alakhoz lépdelt, és megtapintotta a nyakát. Aztán így szólt:

– Nincs pulzusa.

Körbenézve egy üres altatós meg egy üres vodkásüveg pillantottak meg az ágy lábánál. A vodkának egy összehajtott papírlap volt nekitámasztva. Patrick felvette, és nagy óvatosan szétnyitotta.

– Mi áll benne? – kérdezte Agatha.

Patrick felolvasta:

– „Megpróbáltam végezni Cassandrával, hogy Jasoné legyen a pénz, és én is kaphassak belőle valamit a vállalkozásomhoz. Többé nem tudok együtt élni ezzel. A fegyvert a folyóba dobtam.”

– Géppel írták? – kérdezte Agatha.

– Ott van az asztalon a számítógép meg a nyomtató. A francba! El kell tűnnünk innen. Most már hiába mennénk a rendőrségre, azzal vádolnának, hogy beavatkoztunk a nyomozásba, és én megígértem az özvegynek, hogy nem keverem bajba.

– Nincsenek odakint biztonsági kamerák?

– Nincsenek, ellenőriztem. Na, gyerünk!

Amint a kocsiban ülve már kifelé hajtottak Eveshamból, Agatha megszólalt:

– Azt a levelet bárki írhatta.

– Aranyos gondolat – felelte Patrick –, de a való élet nem detektívregény. Ha az áll ott, hogy ő tette, akkor tényleg ő volt. Senkinek ne beszéljen erről az irodában.

– Mindnyájan hallották, amikor megbeszéltük, hogy odamegyünk.

Patrick a következő pihenőhelynél megállt telefonálni.

– Jobb lesz, ha névtelenül, nyilvános fülkéből hívom fel a rendőrséget, aztán spurizzunk. Manapság már hívás közben is le tudják nyomozni az embert.

Agatha várt, míg Patrick bement a fülkébe. Röviden beszélt, aztán már pattant is be a kocsiba.

– Pucolás – mondta. – Amilyen gyorsan csak lehet. Az irodában majd azt mondjuk, hogy a fickó halott, de a rendőrség megelőzött minket, ezért inkább visszafordultunk.

– Megbízhatunk bennük. Csak titoktartást kell velük fogadtatni.

– Én nem bízom senkiben.

– Jó, legyen magának igaza. Ez egyben azt is jelenti, hogy lemondhatunk Mrs. Laggat-Brownról.

Patrick megvonta a vállát.

– Na bumm. Naponta jönnek új megbízások.

Agathának nagyon hiányzott Charles. Harrison halála nyugtalansággal töltötte el, és úgy érezte, világosabban tudna gondolkodni, ha megbeszélhetné a dolgot Charlesszal. De nemsokára itt lesz Roy, aki remekül tud hallgatni.

Mrs. Laggat-Brown később felhívta Agathát azzal, hogy Harrisont megtalálták, s hogy ezzel nagy késés esett le a szívről. Úgy fejezte be:

– Hallgatnom kellett volna Jeremyre. Ha a rendőrségre hagyom a dolgot, megspórolhattam volna magamnak egy valag pénzt.

Agathának a nyelvén volt, hogy a Raisin Nyomozóiroda nélkül talán örökre megfejtetlen maradt volna az ügy.

Felhívta Charlest, de a nénikéje azt mondta, külföldre utazott.

Agatha csak ült, és az asztalon dobolt az ujjaival. Aztán felcsillant a szeme. Ha történetesen az derülne ki, hogy nincs ujjlenyomat sem a vodkásüvegen, sem a poháron, az azt jelenti, hogy nem öngyilkosság történt.

Felhívta Patricket a mobilján.

– Utána fogok nézni, Agatha – mondta a férfi. – De tartok tőle, hogy kénytelen lesz visszatérni az eltűnt házi kedvencekhez, a válásokhoz meg a csellengőkhöz.

Miss Simms sugárzó arccal libbent be az irodába, ugyanis nemcsak hogy megtalálta az eltűnt tinédzserlányt, akit keresett, de rögtön vissza is vezette a családi fészekbe.

– Gratulálok – mondta Agatha. – Ha egy kicsit több profitunk lesz, szerzek másik titkárnököt, és magát csak bevetésekre fogom alkalmazni.

– Szuperül néz ki, Emma – mondta Miss Simms vidáman. – Mi történt? Bepaszizott?

Emma pironkodva, a bajsza alatt dűnnyögte:

– Néha nem árt az embernek egy kis tatarozás.

Péntek este Agatha a moreton-in-marshi állomáson várta Royt.

A fiatalember tiszta fehérben volt: fehér nyersselyem öltöny, fehér panamakalap, fehér, magas sarkú csizma.

– Mire véljem a Hófehérke-kosztümöt? – kérdezte Agatha.

– Most ez a menő, mucikám – felelte Roy. – Hűvös, mint a fagy. Illik az évszakhoz.

– Étteremben óhajt enni, vagy otthon?

– Étteremben – vágta rá Roy, aki jól ismerte Agatha gyorsfagyasztott ételkölteményeit.

– Mit enne?

– Kínait.

– Tudok egy remek kínait Eveshamben. Ha nem bánja, hogy magának kell vezetnie. Munkás hét áll mögöttem.

Két falás között, miközben pálcikával eddegélték kínai lakomájukat, Agatha apróra beszámolt a férfinak a Laggat-Brown ügyről meg Harrison Peterson öngyilkosságáról.

Története egészen az ebéd végéig kitartott, amikor is felszolgálták nekik a zöld teát.

– Hát – mondta Roy, ahogy hátradőlve aggodalmasan törölgette száját a szalvétával –, én ezt nem értem. A pasas találkozót beszél meg a maga nyomozójával, aztán öngyilkosságot követ el?

– Engem is ez aggaszt. De Patricknek vannak kapcsolatai a rendőrségnél, és rögtön szólna nekem, ha

bármilyen gyanús körülmény merülne fel. Hanem Peterson a számítógépén írta meg a búcsúlevelet, és ki is nyomtatta. Ha valaki más írta volna helyette, utána nyilván tisztára törli a billentyűzetet.

– Szeretem a helyszínelős sorozatokat a tévében – mondta Roy. – Annyi mindent ki tudnak deríteni.

– De ez itt nem a tévé – mondta Agatha.

– Gondolom, a laborosok be vannak havazva. Szerintem nem fogják megerőltetni magukat, ha van búcsúlevél, egy üres altatós meg egy üres vodkásüveg.

– Ki írta fel neki az altatót? Az orvos nevének rajta kell lennie az üvegen.

– Kit érdekel ez!

– Többet kellene tudnunk Harrisonról. Akkor úgy meg voltam döbbenve, hogy ki se láttam a fejemből. De Patrick talán megfigyelte.

Agatha felhívta Patricket a mobilján.

– Szóval maga se figyelte meg – mondta aztán a telefonba. – Ki lehetne deríteni valahogy? Tudom, hogy furcsán hangzik, de szeretnék tisztán látni. Rendben, kösz. Viszlát hétfőn az irodában.

– Hétfvégén nem melóznak? – kérdezte Roy, amikor Agatha letette.

– De igen, ez most kivételes alkalom. Mindnyájan túlhajszoztak vagyunk.

Emma a szomszédból leste, ahogy Agatha és Roy odahajt a házhoz. Azt is látta, hogy Roy utazótáskái emel ki a csomagtartóból, és követi Agathát a házba. Emma ódivatúan gondolkodott: egy férfi csakis egyvalamiért töltheti együtt az éjszakát egy nővel. És ez undorító. Hiszen a szóban forgó férfi nyilvánvalóan évekkal fiatalabb Agathánál. Charles, az édes vajon tud a viszonyról?

Lement, és átnézte a nemesi évkönyvből kimásolt jegyzeteit. Charles a warwickshire-i Barfield House tulajdonosa. Összevissza vert a szíve, ahogy megformálódott benne egy terv. Charles eddig kétszer vitte el ebédelni. Már barátok voltak. Hallotta, hogy Agatha hívni próbálta Charlest, a válasza azonban, hogy tudniillik Charles elutazott, már nem hallhatta. Reggel átautózhatna a férfihoz, majd azt mondja, hogy a közelben volt dolga. Miért is ne, kérem szépen... Miért is ne?

Kellemesen hűvösre fordultak az éjszakák, de a reggeli köd egy pillanat alatt szétoszlott. A szombat ismét forrónak ígérkezett, miközben Emma a Fossewayen robogott Warwickshire irányába. Keze az idegességtől nyirkosan tapadt a kormánykerékre, mellette az anyósülésen kihajtogatva feküdt a térkép.

A Fossewayről lehajtva keskeny, vidéki utak vezettek Barfield House felé. Kis híján elmulasztotta az elágazást, ugyanis a ház neve nem szerepelt a „Magánterület” feliratú táblán, amely a kapuoszlopon díszelgett. Fák közt elnyúló, kacskaringós felhajtó következett. Emma talán vissza is fordult volna, ha nem olyan lehetetlenül szűk a hely. Aztán az út kibukkant a fák közül, és szántókat szelt át. Le kellett

húzódnia egy szemből jövő traktor elől. A traktor odahajtott mellé, s a sofőr megkérdezte tőle:

– Mit csinál maga itt? Ez magánterület.

– Sir Charles Fraith barátja vagyok – felelte Emma némi ingerültséggel. A traktoros biccentett, megérintette a sapkáját, és továbbhajtott.

Emma folytatta útját, elhajtott egy istállókomplexum mellett, aztán egyszer csak ott volt előtte a ház.

Charlesről szóló álmaiban, melyek igencsak számosak voltak, Emma mindig egy György-korabeli kúriát képzelt el oszlopos bejáratral. De Barfield House a viktoriánus tévedések közé tartozott: a középkori stílusjegyeket mímelte, amelyeket olyannyira kedveltek a preraffaeliták. A gigászi épület osztásos ablakain szikrázott a napfény.

– Lássuk a medvét! – dünnyögte Emma.

Megnyomta a szegekkel kivert, súlyos ajtó melletti kőfalba süllyesztett csengőgombot.

Törődött nénike nyitott ajtót.

– Igen? – Szürke szemével tetőtől-talpig végigmérte a jövevényt.

– Charleshoz jöttem látogatóba.

– Hogy hívják?

– Emma Comfrey.

– Várta magát? Ugyanis elutazott.

– Nem, nem várt, csak barátok vagyunk, és ha már úgyis a közelben jártam...

– Remélem, nem könyöradományt gyűjt.

– Dehogy!

– Ki az? – hallatszott Charles hangja.

– Itt várjon! – parancsolta a néni.

Emma tehát várt. A néni visszafarolt a házba, de az ajtót nyitva hagyta. Emma hallotta a kárálását:

– Charles! Merre vagy? Jött valami kreatúra, és téged keres.

A frissen szőkére festett Emma úgy érezte, az új, égszínkék selyemkosztümjével egyetemben menten a föld alá süllyed.

Ennek semmi értelme. Már indult a kocsija felé, amikor Charles utána szólt az ajtóból:

– Hozzám jött?

Emma vonakodva fordult vissza.

– Szentséges ég! Maga az, Emma? Csodásan néz ki – mondta Charles lovagiasan.

Csíkos hálóköntös volt rajta, alatta kék selyem pizsama. A lába meztelen. Emma megbabonázva meredt a csupasz lábfejére.

– Jöjjön be, ha már itt van – mondta Charles. – Megkávézunk.

– Az az asszony kreatúrának nevezett – mormogta Emma továbbra is Charles lábfejét bámulva.

– Az az asszony a nénikém, és mindenkit így nevez.

Emma megengesztelődve követte a férfit a sötét, kőpadlós előszobába, amelyet poros olajfestményekkel meg egy molyette szarvas-trófeával dekoráltak ki.

– Gustave – kurjantotta Charles. – Kávét! A dolgozóba.

– Csinálja meg maga – érkezett a válasz. – Én az ezüstöt tisztogatom.

– Kávét két személyre. De rögtön!

A dolgozószoba éppolyan komor volt, mint az előszoba, és minden falfelületet könyvszekrények borítottak be. A kandallónál két kényelmes karosszék állt kisasztalokkal. Charles lámpát gyújtott, és ablakot nyitott.

– Üljön csak le, Emma – mondta. – Agatha tud róla, hogy ide jött?

– Tudom, ostobán hangzik, de a közelben volt dolgom. Keresek egy eltűnt kamaszlányt, és hirtelen jött az ötlet, hogy beugorjak magához. Nézze el nekem, telefonálnom kellett volna előtte.

– Nem ártott volna. Na de most már mindegy. Hogy állnak az ügyeik?

– Hát nem olvasta az újságban?

– Micsodát? Á, Gustave. Hogy issza a kávéját, Emma?

– Két cukorral, tej nélkül.

Gustave-nak deres haja, fekete malacszeme, és széles, rángatózó szája volt. Fekete nadrágot viselt a gallérnál kigombolt fehér inggel.

Szakértő fürgeséggel töltötte ki a két kávé.

Fekete szeme egy hosszú pillanatra elidőzött Emmán. Azután Charleshoz fordult:

– Magát le kéne csukatni.

– Húzza el a csíkot, Gustave – vágott vissza Charles kedélyesen.

– Ki volt ez? – kérdezte Emma.

– A komornyikom. Persze mostanság senki sem engedhet meg magának egy főállású komornyikot, legkevésbé én, így Gustave inkább amolyan házvezetőnő.

– Több tiszteletet illene mutatnia.

– Azért jött, hogy kritizálja a személyzetemet? – Charles mindig előzékeny hangjának most éle volt.

Emma kezében megremegett a csésze.

– Bocsásson meg – hebegte.

– Ne kérjen folyton elnézést, inkább az ügyről meséljen.

Így aztán Emma összeszedte magát, és elmondta azt a keveset, amit hallott, meg mindent, amit a reggeli sajtóban olvasott.

– Hát ez furcsa – mondta Charles. – Valahogy túlságosan is egyértelmű. Agatha az irodában van?

– Nem, szabadságoltuk magunkat a hétvégére.

– Hisz az előbb azt mondta, dolgozik.

– Lelkiismeretes vagyok.

– Az lesz a legjobb, ha benézek Aggie-hez.

Mesterkéltn mosoly ült ki Emma képére.

– Nem ajánlom. Egy fiatalember van nála.

– Biztos az a görény Roy. Odamegyek. Ha Agatha engem is beavat, nem hagytam volna, hogy reggelre halassza a dolgot. Erre tessék, mi történik! Örültem, Emma, de most már hagyom, hogy folytassa a munkáját. Gustave!

Nyílt az ajtó.

– Mi van?

– Kísérje ki Mrs. Comfreyt.

Emma Gustave nyomában kiment, végiglépdelték a sötét előszobán.

– Legközelebb telefonáljon ide – mondta Gustave, azzal bevágta utána a nehéz ajtót.

Emma összetörve, megalázottan szállt be a kocsijába. Odahaza első dolga lesz feltúrni az aktákat, kiválaszt egy eltűnt kutyát vagy macskát, s majd azt hazudja, hogy Warwickshire-ből jelentették az esetet. Beindította a motort, felengedte a kuplungot, s ahogy komótosan elhajtott, darabokra hulltak az álmai. Aztán a felhajtó végéhez érve bevillant az agyába Charles bókja, hogy csodásan néz ki. Sőt a férfi oly fesztelenül érezte magát a társaságában, hogy még csak fel se öltözött.

Mire Emma visszaért az Orgonás dűlőre, ábrándjai ismét teljes gőzre kapcsolnak. Muszáj átmenni Agathához, amikor Charles is ott lesz. De mindenekelőtt alibit kell biztosítani magának a warwickshire-i látogatásra.

Miután kiválasztott egy hihető alibit, leült a lépcsőfordulóban nyíló kisablakhoz egy székre, hogy onnét lesse Agatha házának bejárati ajtaját. Agatha kocsija nem volt ott. Emma imádkozott, hogy Charles Agatha előtt érkezzon meg. Akkor beinvitálhatná. Éppen rózsás álomba merült, melyben Charles azt mondja: „Olyan jól érzem itt magam, Emma. Most döbbenek csak rá, milyen magányos életet éltem idáig”, amikor motorzaj ütötte meg a fülét.

Charles jött meg, kivett valamit a csomagtartóból, és megindult az ajtó felé. Ám ahelyett hogy csöngetett volna, kulccsal ment be.

Emma a kezét harapdálta kínjában. Nos, úgyis át akart menni Agathához, nem igaz? Átcsönget, és kész. A fürdőszobában rendbe hozta a sminkjét, megregulázta a frizuráját, s már indult is a szomszédba. Megnyomta a csengőt.

Charles a szófán elnyúlva *A dumagépet* nézte a tévében. Hallotta a csengetést, de úgy döntött, hogy nem törődik vele. Biztos valami sótlan, helyi vénkisasszony az.

Emma összezavarodva vonult vissza.

Amikor véget ért *A dumagép*, Charles úgy határozott, hogy Mrs. Bloxbynál fogja elütni az időt Agatha visszatéréséig.

Emma látta őt, amikor elhaladt az ablaka alatt. Lélekszakadva rohant az ajtóhoz, de felbukott egy zsámolyban. Mire összeszedte magát, és feltépte az ajtót, addigra a férfinak már nyoma se volt. Uccu, utána! Végig az Orgonás dűlőn, el a boltok mellett. Aztán végre megpillantotta Charlest: éppel bekanyarodott a főutcáról a templom felé vezető macskaköves utcácskára.

Ma nincs mise, gondolta Emma, tehát Mrs. Bloxbyhoz igyekeznek.

Menjen csak be a paplakba, aztán mintegy véletlenül ő is arra sétál, és becsönget. Mrs. Bloxby nem

fog gyanakodni, hiszen az egész falu jár hozzá. Öt perc várakozás bőven elég lesz.

– Kedves, hogy beenged – mondta Charles.

– Miért ne engedném be?

– Most jutott eszembe, mikor becsöngettem magához, mennyire idegesítőek tudnak lenni a hivatlan vendégek.

– Tapasztalatból beszél?

– Emma Comfrey, Agatha asszisztense ma reggel beállított hozzám, csak úgy.

– Jaj, nekem. Pedig nem is bátorította, ugye?

– Párszor elvittem ebédelni. De hát az anyám lehetne.

– Jöjjön a kertbe. Iszunk egy kávét.

Charlesnak jólesett megpihenni a paplak vén cédrusának árnyékában. Forrón tűzött a nap. Miközben Mrs. Bloxby a kávéval foglalatostkodott, andalító porceláncsörgés hallatszott, és friss fánk illata szállt ki a konyhából. A hegyháton pöfögő traktor gyerekjátéknak tetszett.

Aztán csöngettek.

Charles kővé dermedt, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, és Mrs. Bloxby melegen üdvözli Mrs Comfreyt.

Úgy ugrott fel, mint akibe belecsíptek. Átvetette magát a kőfalon a temetőkertbe, és megbújt egy dűledező sírkő mögött.

– Egy perce még itt volt – hallotta Mrs. Bloxbyt. – Biztosan eszébe jutott valami, és elment. Ha siet talán még utoléri.

Charles addig nem merészkedett elő, amíg azt nem hallotta, hogy Mrs. Bloxby hívja:

– Tiszta a levegő.

Charles visszamászott a falon, és leporolta a nadrágját.

– Kész a kávé – mondta Mrs. Bloxby nyugodtan.

Charles vigyorogva foglalt helyet a kerti asztalnál.

– Nem tudtam, hogy hazudni is képes.

– Nem hazudtam, hiszen tényleg nem volt itt. Mrs. Comfrey kiszőkült, és sminkeli magát. Ez a maga műve?

– Én csak igyekeztem kedvesnek lenni az öreglánnyal. Nehéz élete volt. De ne is beszéljünk róla. Aggie-t várom, hogy érdeklődjem a nyomozásról.

Emma a lépcsőfordulóban, a kémlelőhelyénél ülve várakozott. Láta Royt és Agathát megjönni, aztán Charles is befutott. Ismét öt percet adott magának. De egyfolytában az óráját nézegette. Jaj, be lassan vánszorog előre az a nagymutató! Végül felállt, és átmasírozott a szomszédba.

Agatha nyitott neki ajtót.

– Nicsak, Emma! Mit tehetek önért?

– Gondoltam, átugrom egy kávéra.

– Most nem alkalmas – jelentette ki Agatha. – Szabad a hétvégéje, Emma. Használja ki. Viszlát hétfőn az irodában.

Emma karót nyelve, égő arccal menetelt haza.

Gyűlöli Agatha Raisint! Agatha biztosan megérezte, hogy Charles felfigyelt rá, és most ki akarja sajátítani magának a férfit.

– Emma volt az – tájékoztatta Agatha a kertben üldögélő Royt és Charlest. – Nem hívhattam be, mert az ügyről szeretnék beszélni magukkal, és Emma nem tudhatja meg, hogy a rendőrök előtt fedeztük fel a hullát. Hol is tartottam? Hja, igen. Minél többet töröm a fejemet ezen az öngyilkosságon, annál kevésbé tetszik.

– Tegyük fel, hogy nem öngyilkosság volt – mondta Roy. – Ki a gyilkos?

– Jason Bermudán van, lassan talán már jönnek hazafelé. Laggat-Brownnak sziklaszilárd az alibije. Maradt még valaki?

– Esetleg egy ismeretlen – vetette fel Charles. – Nem ártana elbeszélgetnünk Harrison Peterson feleségével.

– Felhívhatom Patricket – mondta Agatha kelletlenül. – Bár szabira küldtem.

– Annyit igazán megkérdezhetne tőle, hogy megtudott-e valamit, aztán majd pihenget, míg mi eldöntjük, mi legyen – mondta Charles.

Roy nyugtalanul fészkelődött a székében. Nem örült Charles jelenlétének, jóllehet régóta ismerte. Ez az ő, Roy Silver közös hétvégéje Agathával!

– Járok egyet a faluban, míg maguk telefonálgatnak – mondta.

– Jó – így Agatha. – Hívom Patricket.

Roy felszaladt az emeletre, hogy elkoptatott farmerra, kockás ingre és mokaszinra cserélje fehér öltönyét. Nem kívánta a leggyönyörűbb toalettjét nyúni azoknak a kedvéért, akikre titkon egy csapat bugrisként tekintett.

Ahogy elsétált a szomszéd ház mellett, az előkertjében gyomlálást színlelő Emma megszólította:

– Agathánál vendégeskedik?

– Igen – felelte Roy. – Ő most telefonál, én meg unatkozom.

– Nincs kedve bejönni? Ihatnánk egy kávé a kertben.

Roy felderülve mondta:

– Csak amíg Agatha befejezi a telefonálást.

Követte a nőt a házon át, s a nappaliban alaposan körbenézett. Rengeteget változott a szoba, mióta már nem Agatha exférje, James Lacey lakta a házat. A polcokon a sok-sok könyv helyét dísz tárgyak vették át: porcelánmacskák, kerámiakunyhók, üvegállatkák. Az egykor fatüzelésű kandallót átalakították elektromosra. A szófa meg a karosszékek új kretonhuzatot kaptak. Roy bűbájosnak találta az összképet.

– Foglaljon helyet – mondta Emma derűsen odakint a kertben. – Hozom a kávé. Csak még idehúzon önnek a napernyőt. Nagyon meleg van.

Tündéri a maca, gondolta Roy, miközben lábát kinyújtóztatta a fűvön.

Agatha azzal jött vissza a telefontól:

– Megpróbálja kideríteni a nő címét, viszont tudom az orvosét. A neve dr. Singh. Cheltenhamben, a Portland Lane-en van a rendelője.

– Szombat van, ilyenkor nem lesz bent. Ha reggelre közbejött egy sürgős eset, azzal is végzett már. Gondolja, hogy valaki más íratta fel az altatót, aki Petersonnak adta ki magát?

– Túlzásnak tűnhet, mégis szeretnék utánajárni – mondta Agatha. – Megéheztem. Készítek valami ennivalót.

– Nem készít semmit. Mikor a legutóbb itt jártam, extracsípős curryt adott mikrosütő módra. Majd Cheltenhamben harapunk valamit.

– Rendben van. Útközben felszedjük Royt.

Ám a fiatalember szőrén-szálán eltűnt. Nem volt sem a Vörös Oroszlánban, sem a boltokban, és nem

sétálgatott a macskaköves, napégette utcákon sem.

– Akkor ő itt marad – mondta Agatha.

– Hagyhatna neki üzenetet – mondta Charles. – Nem szép dolog, hogy rendre mellőzi a barátait, amikor úgy kényelmesebb magának.

Agatha nyitotta a száját, hogy elnézést kérjen Charlestól a múltkori miatt, amikor otthagya, hogy Patrickkel ebédeljen, de torkán akadt a bocsánatkérés.

Visszamentek az Orgonás dűlőre, Agatha lefirkantott pár sort Roynak, és a konyhaasztalon hagyta a levélkét a kávésdoboznak támasztva.

Ezalatt Roy vonakodva mondta:

– Indulnom kéne már. Közben talán kiderítették a doktor címét.

– Miféle doktorét? – kérdezte Emma.

– Harrison Peterson túlادagolta magának az altatót, és kérdéses, hogy valóban ő szerezte-e be a pirulákat.

Emma megragadta a kínálkozó alkalmat.

– Magával tartok – mondta. – Én is detektív volnék.

– Jó ötlet – helyeselt Roy. Emma anyáskodott fölötte és körbeugrálta, amit Agatha Raisinnek senki se ártana megtanulnia.

Átsétáltak a szomszédba, de hiába csöngettek. Agathának kiment a fejéből, hogy Roynak nincs kulcsa.

Roy hátrapenderült.

– Agatha kocsija még itt van, Charlesé viszont nincs. Marha jó. Egyébként éhes vagyok. Tudja, mit? Meghívom ebédelni.

Emma arca felragyogott. A fiatalember láthatóan az idősebb nőkhöz vonzódik. S habár fájt a szíve Charles miatt, hízélgőnek találta, hogy Roy lesz a kísérője.

Amikor Roy főnöke megneszelte, hogy Agathához készül, azt javasolta neki, próbálja meg visszacsábítani a nőt Londonba dolgozni egy kicsit. Roy tehát megethette, hogy fényűzően megvendégeli Emmát, aztán az egészet elkönnyveli költségnek, mintha Agathával ebédelt volna.

Kocsival mentek Oxfordba, és a Randolph Szállónál parkoltak le.

Remélte, hogy az emberek az anyjának hiszik Emmát. Ez a nő ízig-vérig hölgy. Iskolás korában pont

ilyen anyukát képzel magának az ember a sportnapokra. Kirázta a hideg, ha az igazi anyjára gondolt, aki faragatlan asszony volt, és nem tűrt ellentmondást.

Ebéd közben Emma a nyomorúságos életéről regélt. Kétségtelen, hogy eddigi évei javarészből szerencsétlenül alakultak, ám ezt elsősorban magának köszönhette. Például úgy állt bosszút a kollégáin, ha azok felpaprikázták, hogy légből kapott pletykákat terjesztett róluk. Egyszer még az állása is majdnem ráment. Egy csinos titkárnő túl gyorsan emelkedett felfelé a számlálétron. Ráadásul általános népszerűségnek örvendett. Emma dühében egy egész tubus ragasztót ráfolyatott a lány számítógépének billentyűzetére, miután az összes fájlt letörölte a gépről.

Mivel egyik-másik fájl szigorúan titkos dokumentumokat tartalmazott, kihívták a rendőrséget. Emma kesztyűben ügyködött ugyan, de valaki látta kijönni a lány irodájából, s bár semmit sem sikerült rábizonyítani, a gyanú árnyéka egész hátralévő pályafutását végigkísérte. Ő mind a mai napig azon a véleményen volt, hogy bolhából elefántot csináltak. A fájlokat könnyen vissza lehetett állítani, a billentyűzet meg fogyóeszköz.

Ám ezt a bűnét természetesen nem kötötte Roy orrára, aki csak úgy csüggött az ajkán. Noha Emma azelőtt egyszerű titkárnőként dolgozott, azt hazudta Roynak, hogy kém volt, és számos országban járt mindenféle életveszélyes küldetésen. Ontotta magából a színesebbnél színesebb sztorikat.

Aztán rádöbben, hogy ha Roy bármit is elkottyant ebből Agatha vagy Charles előtt, még a végén kiderül, hogy füllentett, ezért előrelátóan figyelmeztette:

– Kérem, Agatháéknak egy szót se a titkos életemről. Önt se lett volna szabad beavatnom. De maga remek hallgatóság, meg aztán – kuncogott – roppantul vonzó fiatalember.

Royt majd szétvetette az öröm. Mégiscsak a fehér öltönyben kellett volna maradnia!

Hat

– Piszok mázlink van – mondta Charles. – Isten áldja meg az ázsiaiakat. Ma délután kettőkor bent lesz a rendelőben. Még van egy kis idő bekapni valamit. Hogyan csináljuk? Kerek-perec rákérdezünk? Vagy eljártssza, hogy beteg, és beleszövi a beszélgetésbe?

– Rákérdezünk. Felhívom Royt. Furdal miatta a lelkiismeret. – Agatha hazatelefonált, de senki nem vette fel a kagylót.

Szendvicseket ettek egy pubban, aztán visszamentek a rendelőhöz. Öten voltak a váróban. Agatha a recepciós pulthoz lépdelt, és átadta a névjegykártyáját.

– Szeretnénk váltani néhány szót a doktor úrral.

Drabális teremtés ült a pult mögött, combja jóformán lefolyt a székéről, hatalmas melle árnyékba vonta az előtte fekvő billentyűzetet. Ellenben a hármaskör ellenére meglepően kicsi feje volt. Agatha úgy harmincnak becsülte, egy nappal sem többnek. Egész megjelenése tengerparti

nyaralásokat idézett fel, elsősorban a vásárokat, ahol lefotózzák az embert, ha kidugja a fejét a kövér hölgy kartonpapírból tákolts életnagyságú ábrázolatán kivágott részen.

– Ki kell várniuk a sorukat – mondta. – Foglaljanak helyet.

Így is tettek, aztán csak vártak. Agatha többször is megpróbálta elérni Royt, a mobilján is, nem csak a saját otthoni számán, de a férfi egyszer sem vette fel.

Végre bemehettek dr. Singh-hez. A doktor alacsony volt, sötétbőrű és szemüveges, fehér köpenyt viselt, és pont olyan cingár volt, mint amennyire a recepciós kövér.

– Már beszéltem a rendőrökkel – kezdte. – Látom, ön magán-detektív, Mrs. Raisin. Felteszem, az altatóról óhajt kérdezni.

– Igen – felelte Agatha lelkesülten.

– Mr. Harrison Peterson nem volt állandó páciensem. Csak a magas vérnyomására írtam fel valamit. A rendőrök megmutatták nekem a gyógyszeres üveget. Valaki leoperálta a címkét egy barbiturátos üvegről, aztán, gondolom, gőz fölött, leszedte a másik üveg címkéjét, amelyben a magas vérnyomás elleni pirulák voltak, és kicserélte őket. Utána már csak a nevemet meg a patika nevét kellett átragasztani.

– Tehát gyilkosság történt – jelentette ki Charles.

Odakint Agatha izgatottan mondta:

– Újra van ügy! Vajon hogy vette rá a gyilkos, hogy bevegye az altatót?

– Gőzöm sincs. Kíváncsi vagyok, mi derült ki a boncoláson – mondta Charles úton a parkoló felé. – Talán nem is volt altató a szervezetében. Ismerte a gyilkosát. Nem volt nyoma erőszakos behatolásnak. Isznak egyet. A gyilkos belecsempész Peterson italába valami randidrogot vagy hogyishívjákot, és amikor az elveszíti az eszméletét, párnával megfojtja, majd elrendezi a díszletet.

– Tudja, mit jelent ez? Hogy kezdhethük előlről – kesergett Agatha. – És fogalmam sincs, hogyan.

– Hívja fel Patricket, hátha közben megszerezte a feleség címét.

Agatha már hívta is, és ismertette vele a fejleményeket. Aztán izgatott lett a hangja.

– Megtalálta a nőt? Na és hol van? Tartsa egy kicsit.

A telefont a füléhez szorítva noteszt és tollat kotort elő a táskájából, és írt valamit.

– Azonnal indulok – mondta Agatha. – Peterson nagy valószínűséggel ismerte a gyilkosát.

Amikor letette, Charleshoz fordult:

– A Telegraph Roadon lakik Shipston-on-Stourban.

– Szerintem vissza kéne mennünk Royért – kockáztatta meg Charles. – Biztos mellőzve érzi magát.

– Megpróbálom újra felhívni – mondta Agatha, azzal ismét beütötte a saját otthoni számát meg Roy mobilszámát, mindhiába.

– Nem vár ránk ölbe tett kézzel – jelentette ki. – És most indulás a feleséghez. Hamar megjárjuk.

– Milyen utálatos ez az Agatha, hogy így faképnél hagyta magát – mondta éppen Emma.

Roy vállat vont.

– Lehet, hogy próbált elérni, de az éjjeliszekrényen felejtettem a mobilomat.

– Hát akkor hívja maga.

– Nem bírom megjegyezni a számát. A telefonfüzetemben van felírva, de azt is otthon hagytam. Magának nincs meg a száma, ugye?

Emmának volt egy névjegykártyája Agathától, rajta az otthoni és a mobilszámával. Ha odaadja Roynak, Agatha talán visszahozza neki az édes Charlest. Másfelől viszont minél tovább marad távol Agatha, és minél haragosabb lesz Roy, Agatha annál inkább lejárhatja magát. Ha pedig közben Charles is kiábrándul belőle, az csak jó.

Emma nappalijában üldögéltek, és Roy az ablakon kibámulva Agatha bejárónőjét, Doris Simpson látta elhaladni odakint. Menten felpattant.

– Mrs. Simpson. Róla megfeledkeztem. Biztos van kulcsa.

Kirohant, Emma a sarkában.

Egy órával később Roy már a moreton-in-marshi állomáson búcsúzkodott Emmától:

– Köszönöm a kedvességét. Nem, ne jöjjön át velem a hídon. – Azzal csókot nyomott a nő arcára.

A túloldali peronon máris tömegek ácsorogtak a londoni járatra várva. Roy utazótáskájával a kezében átkelt a hídon, miközben arra gondolt, hogy külső szemlélők bizonyosan az anyjának hiszik Emmát.

Emma nézte, ahogy elmegy, és megbizsergette a gondolat, hogy külső szemlélők bizonyosan a szeretőjének hiszik Royt.

– Ez a Telegraph Road, és ott egy parkoló. – Charles behajtott a parkolóba, és leállította a kocsit.

Agathának megrándult az arca, ahogy kimászott az anyósülésről.

– Reuma? – kérdezte Charles.

– Dehogy – háritott Agatha. – Csak egy rossz mozdulat.

Agatha hetek óta érzett egy szúrást a csípőjében. De a pusztá gondolatot is kikérte magának, hogy neki reumája vagy ízületi gyulladása lehet. Csak vénasszonyok szenvednek efféle bajoktól.

Joyce Peterson az utcára enyhén bedőlő, szűkös kis házban lakott. Agatha habozott, mielőtt becsöngetett volna.

– Azon tűnődöm, vajon miért nem hívták meg a fia eljegyzésére.

– Csöngessen már – nógatta Charles. – Különben sose tudjuk meg a választ.

– Miért nem telefonálok előbb? – szívtá a fogát Agatha.

– Mert amatőr.

Milyen szokatlanul tüskés ma Charles! Agatha döbrent képpel fordult feléje, ám ekkor nyílt a ház ajtaja. Magas, szőke nőt pillantottak meg szűk farmerban, karcsú derekánál megkötött fehér blúzban. Szép, de kifejezéstelen arcára részben ráomlott a haja.

– Itthon van Mrs. Peterson?

– Én vagyok, illetve csak voltam Mrs. Peterson. Mit óhajtanak?

Agatha átnyújtotta a névjegykártyáját.

– A férje meggyilkolásának ügyében nyomozunk.

– Gyilkosság! De nekem azt mondták, öngyilkosság volt!

– Bemehetnék, kérem? Agatha Raisin vagyok, az úr pedig Sir Charles Fraith. A részleteket majd később.

A nő egy bólintással sarkon fordult. Követték a konyhán át egy hosszú és levegős hátsó szobába. Agatha ámult és bámult. Odakintről nem tűnt úgy, mintha különösebben tágas lenne a ház. A szobát nyilván kibővítették, amihez le kellett csípniük a hosszú hátsó kertből.

Ízléses berendezés: a modern stílus keveredett néhány remek antik darabbal.

Joyce egy karosszékbe telepedett a kitárt, üvegezett szárnyas ajtónál. A lágyan lengedező szellő kései rózsák illatát hozta magával a kertből. Charles Agathával a kanapéra ült a nővel szemben. Ő néma csöndben várt, nem kérdezett semmit.

Agatha beszélt neki az altatóról. Joyce tovább hallgatott.

– Önt miért nem hívták meg a fia eljegyzésére? – kérdezte Charles.

– Meghívtak. Én döntöttem úgy, hogy nem megyek el. Bármennyire szeretem a fiamat, megbocsáthatatlan dolgokat vágott a fejemhez, amikor elhagytam az apját. Mrs. Laggat-Brownnal csak egyszer találkoztam. Utálatos perszóna, Jason meg hason csúszik előtte. Cassandra rendes lány, de buta, üresfejű teremtés.

– Miért vált el a férjétől? – kérdezte Agatha.

– Ön szerint ki kellett volna tartanom egy börtöntöltelék mellett? Nem csupán tiltott piaci magatartás szerepelt gáztettei lajstromában, de az ügyfelek számlájáról is lopott. És volt egy nője.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Egy szép napon ellenőriztem a hitelkártya-egyenlegét. Gyémánt nyakéket vásárolt az Asprey'sben, párizsi szállodák, vacsorák, parfüm, ruha, miegymás. Amikor kérdőre vontam, azzal védekezett, hogy a párizsi utak üzleti jellegűek voltak, és az ajándékokat is az ügyfeleknek vette. Akkor is elváltam volna tőle, ha nem ültetik le. A börtön csak megolajozta a válási procedúrát.

– Ismerte a férje Mr. Laggat-Brownt? – kérdezte Charles.

– Ha ismerte is, nekem nem említette.

– Milyen ember volt a férje?

Lassanként sötétség ereszkedett a szobára, a távolban megdördült az ég.

– Amikor megismertem, akkor még elbűvölő volt. Törekvő. Én igénylem a luxust. Aztán megszületett Jason. Tünelmés baba volt.

– Nagyon fiatal lehetett, amikor férjhez ment – mondta Charles.

– Tizennyolc voltam. Nem akartam elengedni a fiamat, de amint betöltötte a nyolcat, Harrison ragaszkodott hozzá, hogy küldjük magániskolába, utána meg Winchesterbe. A fiú kezdett megváltozni, egyre inkább az apja fia lett.

Egy erősebb fuvallat kisöpörte az arcából a haját, és a lámpafényben jól látszott egy zúzódás a járomcsontján.

– Látom, megsérült – mondta Charles.

– Figyelmetlen voltam. Nekimentem a nyitva hagyott konyhaszekrénynek.

Kulcs csördült a bejárati ajtó zárjában, azután egy férfihang hallatszott:

– Joyce!

– Itt vagyok, drágám.

Magas férfi jött be a szobába aktatáskával. Megtermett, napbarnított példány, a szeme halványszürke. Jól szabott üzleti öltönyt viselt.

– Figyelj csak, ők itt detektívek. Azt mondják, hogy Harrisont meggyilkolták.

A férfi jéghideg tekintete Agathára és Charlesra szegeződött.

– Ha nem a rendőrségtől vannak, akkor kotródjanak.

– De, Mark...

– Pofa be. Maguknak meg kifelé!

– Jobb, ha mennek – mondta Joyce fáradt hangon.

Az ajtóból Agatha még visszafordult.

– Őrizze meg a névjegyem. Ha tehetek önért valamit...

– Menjenek már.

– Őrület – mondta Charles, mialatt az eleredő esőben a kocsihoz tartottak. – Alighogy elválnak az egyik szarháztól, máris összeállnak egy másikkal. Sose fogom megérteni a nőket.

– Most jut eszembe – csusszant be Agatha az anyósülésre. – Nem adtam Roynak kulcsot. Így má érthető, miért nem felelt a hívásaimra.

– Jaj, Aggie! Reméljük, Mrs. Bloxbynál menedékre lelt a fiú.

Agathát két üzenet várta odahaza a konyhaasztalon. Az egyik Doris Simpsontól, hogy megetette és kiengedte a cicákat. A másikat Roy írta. „Nem tudom, mégis mit képzelsz magában, de piszok szarul éreztem volna magam, ha Emma nincs. Végül Doris Simpson engedett be. Elhúztam Londonba. Semm értelme maradnom. Roy”

– Ördög és pokol – dünnyögte Agatha.

– Az a maga nagy baja – mondta Charles, aki együtt olvasta vele az üzenetet –, hogy mióta profi detektívként nyomul, azóta dróton rángatja a barátait.

Ekkor csöngettek.

– Nyissa ki, Charles. Én megpróbálom elérni Royt a mobilján.

Charles ajtót nyitott a frissen kisminkelt, aranyzín nadrágkosztümös Emmának, aki golfesernyő alá

húzódva védte magát a záportól.

– Ó, bújjon be – invitálta Charles. – Agatha épp telefonál. – Előrement a konyhába. – Megkínálhaton valamivel?

– Nem, köszönöm, Charles. Számolgattam, és már két ebéddel jövök magának. Legközelebb én hívom meg – és kendőzetlen imádattal pillogott Charlesra.

Charles agyában azonnal megszólalt a vészcsengő.

– Ez igazán kedves öntől, Emma, de nekem sajnos már mennem kell. Elintézni valóim vannak.

Emma éppen elkámpicsorodott, amikor Agatha a konyhába lépett.

– Á, maga az, Emma. Köszönöm, hogy törődött Royjal. Dicshimnuszt zengett magáról.

– Megbocsátott önnek? – kérdezte Emma.

– Ó, igen – válaszolta Agatha, és Charles csalódást vélt felfedezni Emma szemében.

Agatha azzal az ígérettel engesztelte ki Royt, hogy valamikor elutazik hozzá Londonba, és meghívja a város legdrágább éttermébe.

– Milyen kár, nem igaz? – csicseregte Emma. – Charles most mondja, hogy el kell utaznia.

Agatha Charlesra meresztette gombszemét.

– Hiszen sehol se vagyunk a nyomozással!

– Bocs, Aggie, de muszáj mennem. Nem csomagoltam ki, úgyhogy indulok is.

– Nekem is mennem kell – állt elő Emma. Az utolsó percig ki akarta élvezni Charles társaságát.

– Nem tudom maradásra bírni? – kérdezte Agatha Charlestól, miközben kikísérte őket az ajtóhoz.

– Bocs. – Charles fogta a táskáját, és megpuszilta Agathát.

Emmával a sarkában a kocsijához ment.

– Agyó – mondta a nő, és odafordította felé az orcáját egy puszira. Charles úgy tett, mintha nem venné észre. Bedobta a táskáját a csomagtartóba, majd bepattant a sofőrülésre.

Emma hazaballagott, és a küszöbről integetett a férfinak, amíg csak a koci le nem kanyarodott az Orgonás dűlőről, és el nem tűnt a szeme elől.

Agatha úgy érezte, hoppon maradt.

Charles behajtott Moreton-in-Marshba, és a háborús emlékműnél megállt, hogy a mobilján felhívja Agathát.

– Velem vacsorázna?

– Persze, de én azt hittem, elment!

– Moretonban vagyok a háborús emlékmű előtt. Jöjjön értem, és mindent megmagyarázok.

Kocsmai vacsorájuk közben Agatha sokadszorra kiáltott fel:

– Én ezt nem tudom elhinni Emmáról!

– Ez az oka az új hajszínek meg az új göncöknek.

– Emma oly egyszerű, barátságos lélek. El van maga tájolva.

– Nem, nem vagyok. Ő viszont még veszélyessé is válhat.

– Hogy érti ezt?

– Nem tudnám megmondani. Csempésszen vissza. Biztosra veszem, hogy Emma korán le fog feküdni. És ha már a romantikánál tartunk, nem is mesélt Laggat-Brownról.

– Kellemes vacsorát költöttem el vele.

– Nálam ő a fő gyanúsított.

– Ugyan már, Charles. Biztos alibije van, és sosem ártana a tulajdon lányának, akit nyilvánvalóan imád. Én Jasonre teszem a voksom. Egyedül neki volt indítéka.

– Megölte volna a saját apját?! Egyébként se stimmel a dolog. Ő akkor Bermudán volt.

– Hja, tényleg. Megint ugyanott vagyunk.

– Mi van Joyce Peterson új krapekjával? Talán fanatikusan féltékeny a nő exére, és bosszúra szomjazott. Lehet, hogy Jasont akarta lelőni. Tudja, Aggie, ha nem létezne a fenyegető levél, minden sokkal világosabb lenne. Mi van, ha az a levél csak elterelő hadművelet volt, és nem is Cassandra volt a célpont? A lány az ügy kerékkötője. Sehová se jutunk, amíg abból indulunk ki, hogy őt akarták lelőni. Szóval, ne zárjuk ki Jasont.

– Nem értem, miért ne zárhatnánk ki.

– Mi van Mrs. Laggat-Brownnal?

– Talán. A férj tiszta. Felliéték?

– Jól ismerem George-ot, nem gyilkos alkat.

– És a lánya? Esetleg tudhat valamit Laggat-Brownékról.

– Felicityvel még nem találkoztam. Úgy hírlík, gyönyörű.

– Vagy nem. Hívja fel Sir George-ot, és kérdezze meg tőle, hol van most a lánya.

– Nem értené, miért akarjuk tudni. Inkább átugrom holnap Ancombe-ba, és csak úgy mellékesen rákérdezek. Majd azt mondom, arrafelé volt dolgom.

Emma hallotta a közeledő motorzajt, s már szaladt is a kémlelő-ablakához. Charles és Agatha szállt ki a kocsiból. Nevettek valamin. „Csak nem rajtam?”, tűnődött Emma, és idegesen átkarolta magát féltékenységében.

Abban a pillanatban gyűlölte Agatha Raisint. Lefekvéshez készülődvén, majd amikor magára húzta a paplant, arról fantáziált, hogy ha Agatha nem lenne az útjában, Charles bizonytalán őt részesítené előnyben. Látszik, hogy szereti az idősebb nőket. Ha Agathát megölnék a nyomozás során, egy lélek sem gyanakodna Emmára. Persze ő sose tenne ilyet. Vagy mégis?

Charles másnap reggel Ancombe-ban téblábolt. Agatha vitte el Moretonba a kocsijához. Míg a nő az irodába ment, Charles Ancombe-ba indult, és Felleték lakóhelyétől kissé odább állt meg a kocsival, hogy véletlenül botoljon bele George-ba.

Betért a kisboltba cigarettát vásárolni. Ritkán dohányzott, és akkor is többnyire másoktól kért „egy szálat”, ám ez azon ritka napok egyike volt, amikor kimondottan kívánta a bagót.

Alig lépett be a boltba, amikor a pultos kisasszony szavai ütötték meg a fülét:

– Összesen hét ötven lesz, Lady Fellet.

Charles már el is felejtette, hogy bagóért jött. Mi is a nő keresztnéve? Valami hülye neve van. Crystal!

Odamasírozott a pultról ellépő Lady Fellethez.

– Crystal, ha nem tévedek.

Lady Fellet magas nő volt, Charles még emlékezett gyönyörű szőkeségére elsőbálozó korából. Szőkeségéből mostanra tarkón hordott őszes konty lett. Mogyoróbarna szeme még mindig szép volt, de két mély ránc futott elégedetlenül lebiggyedő szája szegletében. Jobb napokat látott tweedkosztüm volt rajta selyemblúzzal, meg vastag harisnya és kényelmes cipő.

– Ki maga? – szegezte neki a kérdést Charlesnak.

– Charles Fraith.

– Charlie. Te vagy az? Szentséges ég! George említette, hogy a minap beugrottál. Mit keresel itt?

– Carselyban lakom egy barátomnál. Kocsikáztam egy kicsit, és megkívántam egy cigarettát.

– Vedd csak meg, aztán kísérj haza, és iszunk egy kávé. Mostanában nem sokan járnak hozzánk.

Charles vásárolt egy pakli Bensont, és csatlakozott öladységéhez.

– Eleinte jobb volt a helyzet – mondta Crystal. – Ó, köszönöm – hálálkodott, amikor Charles kivette a kezéből a fonott kosarat. – Be kéne szereznem egy gurulós kocsit, csak ne lenne olyan öregasszonyos.

– Na igen – mondta Charles. – Mit is akartál mondani a kezdetekről?

– Úgy hangzik, mintha századok távoláról beszélnek, bár olykor úgy is érzem magam. Amikor leköltöztünk ide, rendszeres látogatói voltunk a hétfégi fogadásoknak, összejöveteleknek. Ugyanakkor mindenki elvárja az embertől, hogy viszonzza a szíves vendéglátást. Én is tartottam pár vacsorát a nyomorúságos viskónkban, de nem volt nagy sikerem, és egy idő után már minket se hívtak. Gyűlölöm azt a Laggat-Brown némbert.

– Nem ő tehet róla, hogy elvesztettétek a vagyontokat.

– Ez igaz. De a megaláztatás, amiben részem volt miatta! A káröröme! Meg is jöttünk. George odáig lesz az örömtől.

George valóban örült Charlesnak.

– Nem bánjátok, ha nektek kell elkészíteni a kávé, fiúk? – kérdezte Crystal. – Engem várnak a kerti teendők.

– Menjél csak. Majd én megcsinálom – mondta George.

Charles kiment vele a konyhába, és nézte, ahogy George felteszi a vizet, és instant kávé kanalaz két bögrébe. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a kávé a beszerezhető legolcsóbb fajta.

– Jól van – mondta George. – Ragadd meg a bögrédet, öregfiú, és kövess.

Amikor leültek, így folytatta:

– Nagyon sajnálom szegény Crystalt. Nehezen viseli, hogy takarékoskodnunk kell.

– Esetleg elmehetnél dolgozni – vetette fel Charles.

George kidülledt szemmel bámult rá.

– Az én koromban már sehová se vennének föl.

- Hisz csak... mennyi is vagy? Negyvennégy?
 - Negyvenöt. És mégis, hova menjek?
 - A stow-i Tescóban mindig keresnek embert.
 - Édes öregem, el tudsz te engem képzelni a pénztárgépnél? Crystal belepusztulna a székenbe.
 - Árufeltöltőkre is szükség van. Vagy ott vannak az éjjel is nyitva tartó benzinkutak. A kajára biztos elég lenne. Leánykádra nem számíthattok?
 - Felicity elég finnyás. Nem hinném, hogy egy fityingje is marad a hónap végén.
 - Mivel is foglalkozik?
 - Egy ruhatervező személyi asszisztense.
 - Hol?
 - Párizsban, hol másutt? A Rue Saint-Honorén.
 - Melyik tervezőnél?
 - Túl sokat kérdezel. Thierry Duvalnál. Láttad a munkáit? Nagyon bizarr, én láttam a tévében. A manökenek meg úgy lépkednek, mintha bevizeltek volna.
 - Mikor láttad utoljára a lányodat?
 - Tavaly karácsonykor, amikor ideutazott. Úgy tűnt, élvezi a munkáját.
 - Mutass róla fényképet.
 - Miért érdekel ennyire Felicity? Túl fiatal hozzád, Charles.
- Charles tekintete körbecikázott a szobán, s egy szép szőke lány portréján állapodott meg. A lány egyenesen a kamerába nézett a fotón, és a kezére támaszkodott, akár egy második Lady Diana.
- Ő az, ugye? – mutatott Charles a fotóra.
 - És ha ő az? Megváltoztál, öregem. Azelőtt nem ostromoltál kérdésekkel.
 - Bocs – mondta Charles, azzal a közös ismerőseikről kezdett fecsegni, zaftos pletykákkal tűzdelve meg a sztorikat, amivel tökéletesen elfeledtette cimborájával a sok különös kérdést, olyannyira, hogy a végén George még sajnálta is, hogy Charlesnak mennie kell.

Agathának szerencséje volt, mivel a rendőrség öngyilkosságnak nyilvánította Harrison Petersor

halálát, így nem vezényelték ki a helyszínelőket a szoba meg az oda vezető lépcső átvizsgálására. Aztán meg már késő volt, mert a szobát és a lépcsőt is tisztára suvikszolták, és új lakó költözött be. Agatha előtte szüntelenül attól rettegett, hogy felfedezik a lábnyomaikat a lépcsőn, vagy az ő egyik elhullott hajszálát valahol a szobában.

Aznap reggel Emma szokatlanul mézesmázos volt Agathával. Agatha nem sejtheti meg, milyen csúf véget szánt neki, habár olykor emlékeztette magát, hogy a fantáziálással csak a féltékenységét meg a haragját próbálja levezetni.

Délelőtt Charles nézett be hozzájuk, hogy jelentsen Agathának Felicity Felliétről. Elhatározta, hogy nem fog magyarázkodni Emmának.

– Megint Párizs – mondta Agatha. – Vajon hol tartózkodott a parti estéjén?

– Repüljünk oda, és kérdezzük meg tőle. Egy nap az egész.

Emma frissen lakozott körmei a tenyerébe vájtkak. Agatha és Charles kettecskén a romantikus Párizsban!

– Mit szólna a holnaphoz? – kérdezte Agatha.

– Legyen holnapután. Holnap ceremóniamester leszek a falunapon. Bárhogy is, most mi legyen?

– El kéne kapnunk Bill Wongot. Hátha megtudunk tőle valamit. Maga mit csinál, Emma? Mi van azza az eltűnt cicával, amelyik a Biggies névre hallgat?

– Most akartam a keresésére indulni.

Bill Wong az egyik kihallgatósobában fogadta őket. – Remélem, azért jöttek, hogy mondjanak nekem valamit. Magánnyomozóknak nem nyújthatok segítséget.

– Beszélük, hogy Harrison Peterson halála mégsem öngyilkosság volt – mondta Agatha.

– A lapokban egy hang sincs erről – vágta rá Bill. – Hol hallották?

– Azt nem árulhatom el, Bill.

– Akkor én se mondhatok semmit.

– Valószínűleg nem is tud semmit – szúrta közbe Charles.

– Nézzék – fixírozta őket a nyomozó. – Wilkes történetesen velem volt, amikor megkaptam az üzenetüket. Parancsba adta, hogy minél hamarabb rázzam le magukat. Másfelől viszont ma a Búzakévében ebédelek.

– Ott találkozunk. Jöjjön, Charles.

Miközben Emma az eltűnt Biggiest keresve róttá Mircester utcáit, egyre Charles délelőtti szava jártak a fejében; valami falunapot emlegetett, ahol ő lesz a házigazda. Elvegyülhetne a tömegben, és kifigyelhetné, cicázik-e Charles más nőekkel is. Emma utánaolvasott a helyi lapokban, és megtudta, hogy Charles francia nőt vett feleségül, de már elváltak.

Jobb szórakozás lesz, mint a macskát hajkurászni. Agathának kettő is volt, és Emma kezdte komolyan megutálni a macskákat.

Befordult Biggies gazdájának utcájába, és belesett a kertbe a sövény fölött. A macska a fűben elnyúlva napfűdözött. Gyorsan kellett gondolkoznia. Tudta, hogy a gazdi, az özvegy Mrs. Porteous ilyentájt a munkahelyén van.

Kinyitotta a kertkaput, és rávetette magát a békésen szundikáló állatra. Bepaterolta a cicaszállítóba, s úgy döntött, hazaviszi magával. Higgyék csak eltűntnek a macsekot még egy napig, akkor el tud menni a falunapra. A legtöbb macskatulajdonos hallatlanul türelmetlen, pedig csak ki kéne várniuk, míg kedvencük hazasomfordál.

Az immáron felbőszült macskát betette a néhány utcával arrább parkoló kocsija hátsó ülésére. Aztán beléhasított a nyugtalanító gondolat, hogy Mrs. Porteous esetleg tud a macska hazatéréséről, és direkt hagyta kint a kertben, amíg ő dolgozik. Emma felütötte a telefonszamos füzetkékét, és hívta a nő munkahelyi számát.

– Itt Emma Comfrey. Még keressük a cicát.

– Az isten áldja meg – mondta Mrs. Porteous remegő hangon. – Úgy aggódom érte! Félek, hogy máj

nem is él.

– Nyugodjon meg. Egész nap az ön macskáját keresem.

Bill Wong semmi újat nem mondhatott nekik. Ők viszont beszámoltak a nyomozónak Joyce Petersor agresszív társáról.

– Nekünk nem is említette, hogy együtt él valakivel – mondta Bill. – Majd belepistultunk, mire a nyomára akadtunk. Önöknek hogyan sikerült?

– Kaptunk egy fület.

– Tényleg, és kitől? Bárhogy is, honnét veszik, hogy ez a Mark erőszakos természetű?

– Onnét, hogy egy hatalmas zúzódás volt a nő arcán. Azt mondta, nekiment a konyhaszekrény ajtajának, ami egy agyonkínzott nő verziója arra, hogy „elesett”.

– Utána fogunk nézni a fickónak. Vezetékneve is van?

– Mi csak Marknak ismerjük. Lehet, hogy ő végzett Harrison Petersonnal, mert eszét vette a féltékenység.

– Remélem, nem így volt – mondta Bill.

– Miért?

– Mert akkor továbbra sem világos, ki adta le a lövést Laggat-Brownéknál. Ennek a Marknak nem volt oka megölni a lányt. Ez is olyan ügy, ami csak nyúlik, mint a rétestészta. Még a kertbe se jutottam ki, pedig az éjszakai esőzés ellenére csontszáraz minden. Mit gondolnak, van igazság a globális felmelegedésben?

Charles felelt a kérdésre:

– A középkorban pokoli hőség tombolt, annyi bizonyos. Még száz év, és nyakunkon a következő jégkorszak.

– És most? – kérdezte Charles, miután elbúcsúztak Billtől.

– Irány Párizs. Amíg maga a hűbérurat játssza a falunapon, én kiveszek egy napot, és felugrom Londonba Royhoz.

– Nem kéne dolgoznia?

– Mire valók a beosztottak?

Emma arca felderült, amikor Agatha közölte, hogy másnap Londonba megy látogatóba Royhoz.

– Adja át üdvözlétemet annak a drága fiúnak – negédeskedett.

– Meglesz.

Most, hogy Agatha eltakarodott, gondolta Emma, akár vissza is vihetem azt az átokverte macskát a gazdájának, és szabad az egész napom.

Hét

„Mi történt Londenal?”, merengett Agatha, immár nem először. „Mindig ilyen mocskosak voltak az utcák?” Tán, ha újra Londonban élne, észre se venné a változást.

A Caviar House-ba vitte Royt a Piccadillyn. Agatha nem kedvelte a kaviárt, sőt pénzkidobásnak tartotta, de nem szeretne volna elveszíteni Roy barátságát, és tudta, hogy a fiatallembert már az étlapon feltüntetett árak is boldoggá teszik majd.

Roy figyelmesen hallgatta a beszámolóját arról, hogy Petersont megölték.

– Erről hallgattak a lapok – mondta Roy. Egyszerű üzleti öltönyt, inget, nyakkendőt viselt.

– A rendőrség valószínűleg hírzárlatot rendelt el. Egyfolytában az apró részletek pörögnek az agyamban.

– Petersonnak ismernie kellett a gyilkosát – mondta Roy kaviárt kanalazgatva, és erősen remélte, hogy a Piccadilly járókelői a széles üvegkirakat túlsó oldalán most irigylik. – Mert a szobája ajtaját, ugyebár, nem feszítették fel. Nyilván valaki mást is felhívott, nem csak önt. Másképp ki jöhetett volna rá? Hacsak le nem hallgatják magát.

– Túl sok kémtörténetet olvas.

– Nemrég módomban volt beszélni egy igazi kémmel, és nekem elhiheti: a valóság különösebb a fikciónál.

– Egy igazi kém?

– Csak úgy összefutottunk, nem beszélhetek róla. Megvolt már a temetés?

– Nem hiszem. A rendőrség még egy második boncolást is elrendelhet.

– Utána kellene nézni Joyce Peterson krapekjának. Az ön elmondása alapján erőszakos alak lehet.

– Esetleg holnap beugrom a nőhöz, amíg a pasas dolgozik. De kételkedem. Az elkövető mesterlövész-fegyvert használt. Talán felbérelték.

– Mint egy profi bérgyilkost?

- Úgy valahogy.
- Ehetek homárt?
- Amit csak akar.
- Drága egy teremtés ez az Emma, nem?
- Hogyne, remek munkaerő.
- És van még benne rejtett tehetség.
- Szerintem nincs – mondta Agatha Raisin, aki büszke volt a remek emberismeretére. – Már megmutatta, amit tud.

Emma Barfield House közelében tette le a kocsit az ideiglenesen parkolónak kinevezett mezőn. Széles, lecsüngő karimájú kalapját és napszemüvegét elégséges álcának ítélte.

A standoknál gyorsan fogytak a házi készítésű lekvárok és zselék, a sütemények és a házi bor, meg a faragott salátástálak, ruhanemük és használt könyvek. Belépti díjat nem szedtek, viszont két fontot kellett perkálni az egyes programokon való részvételért.

Emma átböngészte a műsorkínálatot: karének, százméteres futóverseny, gumicsizma-hajítás, menyétfutam, kutya- és ló szépségverseny és még sok minden más. A gumicsizma-hajítás újdonság volt a számára, de nyilván az a lényege, hogy ki tudja a legmesszebbre hajítani a gumicsizmát.

Szomjas lévén, Emma a frissítőket kínáló nagysátor felé indult. Rögtön szaporább lett a szívverése, amikor meglátta Charlest. Ott ült egy kisasztalnál a bejárat mellett, és tombolajegyeket árult. Emma szíve szerint odament volna hozzá, de tartott tőle, hogy Charles felismerné, s akkor újabb hazugsággal kéne előrukkolnia, ráadásul Charles beköpheti Agathánál, hogy ellógott a mulatságba. Vett hát egy csésze teát, és a sátor sarkába húzódva, epedve figyelte a férfit. Csodálatos lenne mellette ülni, üdvözölni a vendégeket, belékarolni.

Csinos leányzó lépett oda Charleshoz. Ő felugrott, és nagy örömmel, kétfelől arcon csókolta, aztán a lány átvette a helyét az asztalnál, míg Charles kiment.

Emma felhörpintette a teáját, és követte. Charles a rétre néző pódiumról bejelentette, hogy azonnal indul a százméteres gyorsfutás. Emma végig ott maradt, és szemmel kísérte az eseményeket. A tűző napon ácsorogva fájni kezdett a lába. Hátrafordult, alkalmas ülőhelyet keresve, ahonnét Charlest is látja.

Ekkor pillantotta meg a jövendőmondó sátrát. Emma az asztrológia, a látnokok és jövendőmondók elkötelezett híve volt. Madame Zorától talán megtudhatja, van-e esélye Charlesnál.

Madame Zorát Gustave alakította, és Gustave igen rossz passzban volt. Habár kedvelte a gazdáját

aznap csupán gyűlöletet érzett iránta. A Madame Zora alakítására kijelölt falusi asszony ugyanis megbetegedett, és Charles rávette Gustave-ot, hogy játssza el ő a szerepet.

Emmának sorba kellett állnia, tudniillik Gustave-nak óriási sikere volt. A hőség és saját ingerültségének fokozódásával Gustave egyre bizarrabb eseményeket jósolt. Ennek hamar híre ment, és mindenki látni akarta a szenvedélyes jövendőmondót.

Végül Emmára került a sor. Belépett a sátorba, s mert sötét volt odabent, levette a napszemüvegét. Istenien hátborzongató, gondolta. Jóformán tökéletes sötétség volt a sátorban, csak a lefátyolozott Madame Zora előtti asztalkán pislákolott egy szál illatgyertya.

– Foglalj helyet – szólta Gustave. Rögtön azonosította a hibbant nőt, aki a minap bejelentés nélkül érkezett a gazdájához. Mit is mondott róla Charles? Valami olyasmit, hogy ne legyen vele túl szigorú, mert kemény élet áll mögötte: a férje is bántotta meg a munkahelyén is rossz sora volt.

– Mutasd a jobb tenyered – mondta Gustave.

Úgy tett, mintha alaposan megszemlélné, majd így szólta:

– Boldogtalan életed volt. A férjed nem bánt veled kesztyűs kézzel, de már halott. A kollégáid nem értékelték. Ám hamarosan változás áll majd be az életedben.

– Miféle? – akarta tudni Emma.

– Tetszik neked egy férfi, aki jóval fiatalabb nálad.

– Igen, igen!

És most?, töprengett Gustave. Miért ne fűthetne be egyúttal a Raisin néembernek is? Charlestól tudta hogy Emma Agatha Raisinnél dolgozik.

– Egy másik nő áll a szerelmetek útjában. Lássuk csak. – Lehajolt a kristálygömbjéért, amely a lábánál volt egy dobozban. Még nem is használta. – Igen, látom őt – mondta a kristálygömbbe meredve. – Középkorú, barna asszony, a szeme egészen kicsi. Amíg ő az utatokban van, addig nincs remény a számodra.

– Nincs remény – ismételte Emma elgyötört hangon.

– Nincs – mondta Gustave panaszosan.

– Mit kell tennem?

– A megoldás a te kezében van. Madame Zora most elfáradt, semmi mást nem lát. Tíz fontot kérek.

Emmát úgy felkavarták a hallottak, hogy zokszó nélkül fizetett.

Miután a nő elment, Gustave kivett a zsebéből egy fontot, és betette a perselybe; ez volt a rendes ár, a tízest megtartotta borraivalónak.

Emma kifacsartan hagyta el a sátrat. A józan esze azt súgta, hogy mindez nem több mint szélhámosság, ugyanakkor Madame Zora ismeri az előéletét, és tökéletesen le tudta írni Agatha Raisint.

A távozás mellett döntött. Tikkasztóan meleg volt, és a lába is fájt.

Megszállott agyában Agatha „eltávolítása” fantazmagóriából szép lassan átalakult lehetőséggé.

De csak legyintett volna rá, ha a Londonból hazatért Agatha aznap este be nem toppan hozzá.

– Éltem az alkalommal, és felkerestem a londoni ügyvédemet, Emma – mondta Agatha. – Abban az esetben, ha a közeljövőben történne velem valami, a nyomozóiroda az öné lesz.

– Ó, Agatha, ez igazán kedves!

– Maga se lesz fiatalabb. Ha a következő öt évet épségben átvészelem, akkor töröltetem a záradékot. Elégedett vagyok a munkájával, Emma. – Majd még hozzátette: – Futok haza csomagolni. Reggel indulunk Párizsba Charlesszal.

Miután Agatha elment, Emma csak ült, ökölbe szorult kézzel. *Neki* kéne Párizsba utaznia Charlesszal. Ha Agatha nem létezne többé, a nyomozóiroda az övé lenne. Charles szereti a detektív munkát. Együtt nyomozhatnának. De hogyan lehetne megszabadulni Agatha Raisintől? Balesetnek kell beállítani. Emma lázasan töprengett.

Agatha és Charles egy kora reggeli géppel repültek Párizsba, aztán taxival mentek a Charles de Gaulle reptérről a Rue Saint-Honorén található divatszabósághoz. Miután átadták a névjegyüket, a szalon aranyozott székeire leülve várták Felicityt.

Végül középkorú hölgy lépett a szalonba, ujjhegyei közt tartva a kártyáikat.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Miss Felicity nincs bent.

– Hát hol van? – kérdezte Agatha az előttük magasló csinos nőt mustrálva, s közben azon tűnődött, létezik-e egyáltalán Franciaországban olyan, hogy rossz alak.

– Szabadságot vett ki.

– Mikorra várják vissza?

– Pardon?

Charles hibátlan franciasággal megkérdezte:

– Hol tölti Felicity a szabadságát, és mikor kell visszajönnie dolgozni?

A nő franciául hablatyolt valamit válaszképpen, Agatha tükön ült. Charles mondott még valamit, azután felállt.

– Miről volt szó? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Valahol Dél-Franciaországban vakációzik, de holnap már be kell jönnie. Csak egy pár hónapja van náluk. Korábban titkárnóként dolgozott, és nekik olyasvalakire volt szükségük, aki a számítógéphez is ért.

– A francba. Ha áttetetjük a repülőjegyet, rá kell fizetnünk.

– Mehetünk fapadossal is. Kár lenne meghátrálnunk. Legalább ellenőrizzük Laggat-Brown alibijét.

– Hát jó – mondta Agatha. – Melyik hotelban is szállt meg? Én már nem emlékszem.

– Az Hotel Duvalban a Boulevard Saint-Michelen. Foglaljunk szobát. Az évnek ebben a szakában biztos nincs teltház.

– Telefonálok Emmának és Miss Simmsnek, hogy maradunk még egy napot.

Emma nem bírta tovább. Muszáj volt cselekednie. Emlékezett rá, hogy van egy doboz patkánymérge, amit még az előző otthonából hozott magával. A rágcsálómérgek használatát az Európai Unió már betiltotta, helyette csapdát kell állítani a kártevőknek, aztán meg kalapáccsal kupán vágni őket. Mindenekelőtt be kell jutnia Agatha házába.

Agatha Emmát kérte meg, hogy szóljon Dorisnak: még egy napig viselje gondját a cicáknak. Emma átugrott Doris Simpsonhoz.

– Mivel úgyis a szomszédban lakom, egyszerűbb, ha én megyek át a macskákhoz. Megspórolom magának a fáradságot.

– Hálás lennék érte – mondta Doris. – Magával megyek és megmutatom, hogy működik a riasztó.

Birtokában Agatha kulcsaival Emma búcsút intett Dorisnak, és hátravonult a kerti fészerbe a patkánymérgegért. Bele se akart gondolni, micsoda gázságra készül. Azután bement Agatha házába, egyenest a konyhába, ahol a cicák, Hodge és Boswell értetlenül bámultak rá. Kiterelte őket a kertbe.

Emma levette a kávésdobozt, beleszórta a patkánymérge felét – előrelátóan kesztyűben dolgozott –, majd visszacsavarta a pikszisre a fedelet.

Váratlan nyugalom szállta meg. Előkereste a macskaeledelt, és kitöltötte a két tálkába. Félóra múlva beengedte a cicákat, és úgy ment haza, hogy sem a riasztót nem élesítette, sem a hátsó ajtót nem zárta be. Feladat teljesítve.

Az Hotel Duval recepciósja jól emlékezett Mr. Laggat-Brownra, főképp, mivel a rendőrség előzőleg a teljes személyzetet kihallgatta. Mr. Laggat-Brown elbűvölő ember, úgy beszél franciául, akár a

franciák. A rendőrség már ellenőrizte a repülőjáratokat, és amennyire ő tudja, Mr. Laggat-Brown akkor utazott haza Angliába, amikor mondta. Agatha megkérdezte tőle, tudja-e, hová ment Mr. Laggat-Brown, miután bejelentkezett a szállodába. Két óráig volt távol.

A recepciós azt felelte, hogy Mr. Laggat-Brown valami gyűlést emlegetett.

Sajnálatos módon csak egy szabad szobájuk volt. A Madame és a Monsieur kénytelen lesz osztozni. Mire a Madame dühödten közölte, hogy akkor keresnek másik szállodát. Nem kívánta felmelegíteni a testi jellegű barátságát Charlesszal, és nem volt biztos abban, hogy ellen tudna állni neki, ha egy ágyban találja magát vele. Charles megfeddte: ne viselkedjen úgy, mint szűzlány a szvinger klubban. Mondott valamit franciául, majd Agathához fordult:

– Ne cirkuszoljon, Aggie. Két külön ágy van a szobában.

Miután kicsomagoltak, egy közeli étteremben ebédeltek. Ebéd után Charles fáradtságra hivatkozott, és javasolta, hogy térjenek vissza a szállodába sziesztázni. Agatha nem hitte volna, hogy ő is képes lesz elaludni, ehhez képest napnyugtakor ébredt fel.

Hosszú sétát tettek a Szajna-parton, miközben leszállt az este a világ egyik legszebb városára. Az éttermek teraszai megteltek emberekkel, ki egy munka utáni kávéra, ki egy aperitifre tért be.

– Figyelje meg, milyen sovány itt mindenki – ámuldozott Agatha. – És olyan peckesen járnak, mintha könyvet hordoznának a fejükön. Biztos illemtanórán tanulják az iskolában.

– A nők mesésen néznek ki – mondta Charles, és Agatha máris féltékeny volt. – Ülünk be egy étterembe.

– Tudok egyet a Maubert-Mutualitén – mondta Agatha. – Igaz, hogy az inkább falatozó, de ebédre úgylis jól belaktunk.

Tele volt az étterem, mégis sikerült asztalt kapniuk egészen hátul. *Croques monsieur*-t rendeltek, meg egy üveggel a ház borából.

Agathának hirtelen az a nyomasztó érzése támadt, hogy valaki nézi. Körülhordozta tekintetét a teremben, és nagy csalódással vette észre a köztudottan iszákos Phyllis Heppert, akit még a londoni pírós napokból ismert. Megrettenve látta, hogy Phyllis feláll, és odajön az asztalukhoz.

– Te vagy az, Agatha?

– Phyllis – üdvözölte Agatha, és megkönnyebbült, mert a nő ezúttal józannak tűnt. – Mit csinálsz te Párizsban?

– Egy franciához mentem feleségül.

Agatha bemutatta őket egymásnak, és elmondta, hogy Phyllisszel még a londoni időkből ismerik

egymást.

– Csoda, hogy felismertél – nevetett Phyllis. – Akkoriban nyakló nélkül vedeltem.

– Hát...

– Nem érdekes. Iszákos nőszemély voltam – mondta Phyllis Charlesnak. – Aztán csatlakoztam az anonimusz alkoholistákhoz. Járok a gyűléseikre itt, Párizsban.

– Biztos jól beszélsz franciául.

– Nem mondanám. Angolok közé járok a Quai D’Orsay-ra. Persze franciák is megfordulnak nálunk. Egyszer betoppant egy toprongyos, részeg öregember, azóta rá se ismerni, olyan fess. El kell jönniük hozzám látogatóba. Itt a névjegyem.

Agatha azzal háráította el, hogy másnap elutaznak, de ha legközelebb Párizsban jár, feltétlenül beugrik Phyllishez.

Miután a nő elment, Charles megjegyezte:

– Azt hittem, *anonim* alkoholistáknak hívják őket.

– Nyilván zöldfülű még. Találkoztam hozzá hasonlókkal Londonban. Amint belépnek, máris szétkürtölik a hírt.

Amikor az első üveg borral végeztek, Charles rendelt egy másodikat, mondván, hogy jobban alszanak majd tőle. Régebbi ügyekről csevegtek, majd Charles hirtelen megkérdezte:

– Mi ütött Emmába?

– Hogyhogy?

– Azt hiszem, kinézett magának.

– Jaj, Charles! Ne legyen hiú!

– Komolyan beszélek. Amikor felléptem a pódiumra a falunapi mulatságon, meg mertem volna esküdni rá, hogy őt látom. Gustave még jövődőt is jósolt neki.

– Gustave mint javasasszony?

– Egy falubeli asszonyt helyettesített, aki időközben megbetegedett, én meg rávettem Gustave-ot, hogy öltözzön be. Nagy sikere volt. Az emberek szeretnek félni, és Gustave csupa szörnyűséget jósolt nekik.

– Emmának mit jóvendölt?

– Együttérzését fejezte ki iránta, aztán a szokásos sódert lökte, hogy férfit lát az álmaiban.

– Ezt meg kell beszélnem Emmával. Meséltem már, hogy hozzáírtam egy záradékot a végrendeletemhez, melyben rá hagyom a nyomozóirodát?

– Ó, Aggie. És ezt neki is elmondta?

– El.

– Akkor töröltesse.

– Majd beszélek a fejével, hogy ne koslasson maga után. De mégis, mit várt? Többször is meghívta ebédelni. Lehet, hogy magányos szegény.

– És a férfiúi vonzerőm az magának bakfitty?

Agatha ránézett Charlesra, aki még a nyitott nyakú, kék ingében, egyszerű, kék nadrágjában is úgy festett, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Inkább egyen – mondta aztán.

Emma idegesen a hajába túrt. Mi van, ha Charles issza meg a kávé? Doris elmondja a rendőröknek hogy ő adott neki kulcsot, és akkor Emma lesz az elsőrendű vádlott. Milyen bolond volt! Ekkor csöngettek. Emma ajtót nyitott Doris Simpsonnak.

– Kérem vissza a kulcsokat – mondta Doris. – Az uram szerint becsapom Agathát, ha magára testálom a macskákat.

– Nekem igazán nem jelent gondot – felelte Emma kérlelően.

– Ide a kulcsokat – makacskodott Doris. Nahát, gondolta magában, ez meg mindjárt elájul itt nekem.

– Áhá – mondta aztán, amikor megpillantotta a kulcsokat az ajtó melletti kisasztalon. Ellépett az egész testében remegő Emma mellett, és felnyalabolta a kulcsosomót.

– Az lesz a legjobb – mondta Doris, a falu egyetlen asszonya, aki a keresztnévén szólította Agathát –, ha Agathának meg se említi, hogy odaadtam magának. Minden pénz jól jön, és nem szeretném, ha Agatha azt hinné, hogy átvertem.

– Hallgatni fogok, mint a sír – mondta Emma vehemensen. – Mint a sír.

Majd amikor Doris elment, lerogyott, és átkarolta magát. Utána kiment a hátsó fészerbe, fogta a patkánymérget, és elrejtette a komposztba.

Úgy döntött, megvárja, míg hazajönnek, aztán bemegy utánuk a házba. Leveri a kávésdobozt, azután összesöpri és elviszi a tartalmát. Miss Simms biztosan tudja, mikorra várhatóak, hiszen ő és Agatha

barátnők.

– Nincs kedve ágyba bújni velem? – kérdezte Charles.

– Nincs – mondta Agatha. – És hálás lennék érte, ha nem parádézna előttem anyaszült meztelenül. Elvonja a figyelmem.

Charles sóhajtva bújt be az ágyába.

– Öregszik, Aggie.

– Nem igaz! – vágta rá Agatha. – Maga viszont erkölcstelen.

– Vagyok, aki vagyok. Jó éjt!

Agatha éberem feküdt egy darabig. Megesett már, hogy együtt hált Charlesszal, és élvezte. Ám a férfi hidegen hagyta a kettőjük közt kialakult intimitás, és Agathának az volt az érzése, hogy csak kihasználták, s hogy Charlesnak olyan vele a szex, mint egy pohár ital vagy egy cigaretta.

Az elfogyasztott bor hamar elaltatta, és Agatha nyugtalan álomba merült.

Az idegen el se akarta hinni, hogy ekkora szerencséje van. A kerítésen mászott be Agatha kertjébe, és odaosont a résnyire nyitva hagyott konyhaajtóhoz. Emma elfelejtette bezárni, amikor beengedte a cicákat.

Az idegen módszeresen átkutatta a házat. Senki, gondolta. De a munkát akkor is el kell végezni. Megvárom, míg hazaér. Két szempár villogott rá a sötétből.

– Bűdös macskák – dűnyögte az idegen. De mert maga is kedvelte a macskákat, kizavarta őket a kertbe, és becsukta az ajtót.

Hol a búsban lehet a nő? Az informátora szerint ma este már itthon lesz. Éjfél van. Várjunk még.

Az ablakon besütő holdfény megvilágította a kávésdobozt a vízforraló mellett. Jólesne egy fekete, hogy ébren tartson, gondolta az idegen.

Emma hajnalban, ruhástul ébredt a karosszékében. Nem is emlékezett rá, hogy elaludt. Eszébe villant, hogy talán nyitva hagyta Agathánál a hátsó ajtót, amikor beengedte a cicákat. Kiszaladt a házból, és nyugtalanul pillantgatott körbe, de nem látott senkit. Megkerülte Agatha házat, és menten összeomlott: észrevette a cicákat a kertben.

Biztos, hogy beengedtem őket, gondolta Emma. Kesztyűt húzott, és lenyomta a kilincset. Megkönnyebbülten konstataálta, hogy az ajtó nyitva van. Felkattintotta a villanyt, és fojtott sikoly tört elő a torkából. A konyha bűzlött a hányástól, s egy férfi hevert a padlón. Az asztalon revolver. Emma megragadta a kávésdobozt, azzal már ott se volt. Hazarohant, mert a konyhájában volt egy ugyanolyan kávésdoboza. Letörölgette róla az ujjlenyomatokat, aztán spuri vissza Agathához, ahol a konyhapultra

tette a dobozt. Előkeresett egy rongyot, azzal törölte fel a lábnyomait, miközben kihátrált az ajtón. „Várj, Emma!”, kiáltotta egy hang a fejében. „Hogy jutott be a pasas? Doris meg fogja mondani, hogy ő adta neked a kulcsot, s akkor te leszel a bűnös, amiért beengedtél egy idegent. A pasas nem lehet Agatha ismerőse. Különben nem viselt volna fekete maszkot, és nem lett volna ott a revolver az asztalon.” Felkapott egy követ a sziklakertből, és bezúzta vele az ajtó üvegét. Miért nem szólalt meg a riasztó? Ezek szerint nem élesítettem. Majd most, gondolta Emma. Csak akkor elől kell kimennem.

Hideg elszánás vett erőt rajta. A lépcső alatti szekrényből kiguberált egy kézi porszívót, amit Agatha a kocsihoz használt. Gondosan felporszívózta a saját nyomvonalát, azután bekapcsolta a riasztót, és azon imádkozott, hogy csak be ne induljon. Nem indulhat be, hiszen az ajtó üvege már be van törve. Aztán eszébe jutott, hogy az idegen bizonyára csészéből ivott. Mi legyen a csészével? Semmi! Egyszerűen nem bír visszamenni oda. A ház körüli ösvény murvával volt beszórva, így biztos lehetett benne, hogy nem hagyott maga után inkriminált lábnyomokat. Ugyan nem volt kulcsa, de a zár automatikusan a helyére kattant, mikor Emma behúzta az ajtót. A porszívót magával vitte.

Hazament, levetkőzött, és ágyba bújt. Utolsó éber gondolata az volt, hogy az édes Charles sose fogja megtudni, hogy ő mentette meg az életét.

Agatha másnap reggel kilenckor arra ébredt fel, hogy Charles rázogatója.

– Keljen fel! A francia rendőrség várja odalent. Beszélni akarnak magával.

– Mennyi az idő?

– Tizenegy óra. Jól kiütött minket a bor. Maga még a telefonra se ébredt föl. Öltözzön, addig én lemegyek, és kipuhatolom, hogy mit akarnak.

Agatha magára kapkodta a ruháit, de sehogy sem értette, mi történhetett. Amikor lement a recepcióra, két rendőrt meg két detektívkülsejű fazont pillantott meg.

– Majd én beszélek – mondta Charles –, az angol nyelvtudásuk némi kívánnivalót hagy maga után. Holtan találtak egy férfit az ön carselyi házában konyhájában. A jelek szerint megmérgezték.

– Ki az?

– Gőzöm sincs róla. Egyelőre mindössze arra kíváncsiak, hogy mikor értedtünk meg Párizsba, és merre jártunk. Én már mindent elmondtam nekik.

Charles elfordult Agathától, és sebesen pergő franciára váltott. Az egyik nyomozó válaszolt neki. Agatha türelmetlenül várt.

– Úgy néz ki, illetéktelen beható. Be van zúzva a konyhaajtó üvege. Az asztalon fekete maszkot meg egy revolvért találtak. Valaki el akarta kapni magát, Aggie. Most be kell mennünk a rendőrségre.

Újból a detektívekhez fordult.

– Azt mondja, csomagoljunk össze, és jelentkezzünk ki. Azt hiszem, hosszú napunk lesz.

Az egyik detektív szólalt meg, Charles fordított:

– Amíg átkutatják a szobánkat, addig megreggelizhetünk.

Agatha bólintott. Ritkán érezte úgy, hogy meg se tud szólalni, és most ez volt a helyzet.

Aznap délelőtt Emma el se mozdult a kisablaktól. Aztán végre megpillantotta Dorist. Várt a sikítésre de nem történt semmi. Azután meghallotta a távolban a rendőrségi szirénákat.

Felugrott, hogy átszaladjon a szomszédba, még mielőtt megjönnek. Hátha felporszívózatlanul hagyott egy lábnyomot.

A bejárati ajtó tárva-nyitva. Emma belépett, és szembetalálkozott a konyhából kibotladozó, halálsápadt Dorissal.

– Nehogy bemenjen. Egy hulla van odabent.

– Ki az?

– Tudom is én!

– Hadd nézzem meg – mondta Emma. – Hátha felismerem.

Besétált a konyhába. Korábban nem nézte meg alaposabban az idegent. Zömök testalkatú, tömött, fekete hajú férfi. Az arca eltorzult; képtelenség volt megállapítani, hogy nézhetett ki életében.

Bill Wong érkezett elsőnek.

– Kifelé mindketten, de azonnal! – csattant fel. – Hol van Agatha?

– Párizsban – felelte Emma.

– Tudja, hol szállt meg?

– Miss Simms biztosan tudja.

– Mrs. Comfrey, összejárkálja a bűntény helyszínét. Meg kell kérnem, hogy távozzon.

– Ó, hogyne. Micsoda borzalom. – Emma zokogásban tört ki az idegfeszültségtől.

Doris kísérté ki. Emmának a szemét törölgetve egyre az járt a fejében, hogy vajon minden nyomot eltüntetett-e. A kávésdobozt, benne a patkányméreggel a komposztálóba rejtette. Ha azonban Doris elmondja nekik, hogy önála volt a kulcs, akkor nem ússza meg a házkutatást.

– Nekem most el kell mennem vallomást tenni – mondta Doris. – Magára hagyhatom?

Emma összeszedte magát, és azt felelte:

– Ma nem megyek be dolgozni. Majd kertészkedem, hogy eltereljem a gondolataimat.

A francia rendőrök egész délelőtt váratták Agathát és Charlest. Az útlevelüket meg a repülőjegyüket elkobozták.

– Meg fogják kérdezni, mi dolgunk volt Párizsban – suttogta Charles. – Legjobb lesz, ha azt mondjuk azért kerestük Felicityt, mert George a barátom. Pihenni jöttünk.

– És ugyanabban a hotelban szálltunk meg, amelyikben korábban Laggat-Brown is?

– Nos, Mrs. Laggat-Brown felbérelte önt, tehát mondhatjuk azt, hogy a férj alibijét ellenőriztük.

– Jól van. Vajon meddig kell még várnunk?

Ekkor nyílt az ajtó, és egy angolul tudó francia felügyelő lépett be. Visszaadta nekik az útlevelüket, meg két repülőjegyet.

– Az angol rendőrség felszólítja önöket, hogy az egyórás heathrow-i járattal távozzanak. Döntés született róla, hogy azonnal haza kell térniük Angliába. Egy járőr-kocsi várja majd önöket a Heathrow-n.

Charles az órájára nézett.

– Csipkednünk kell magunkat.

– Kivisszük önöket a Charles de Gaulle-ra.

Úton a reptér felé Charles nyugtalanul megszólalt:

– Maga is arra gondol, amire én?

– Mármit mire?

– A revolver meg a fekete maszk. Valaki ki akarja csinálni magát, Agatha.

– Itt, a Cotswoldsban?

– Gondoljon csak bele. Cassandrára mesterlövész-fegyverrel lőttek rá. Ezek nem kispályások.

– Ne ijesztgessen. Reménykedjünk, hogy hivatasos betörő volt. De miért nem működött a riasztó?

Emma kikurkászta a patkánymérget meg a kávésdobozt, zacskóba tette, és a csomagot a kocsijához

vitte. Már megtette a vallomását a rendőrségen, miszerint mélyen aludt, és nem hallott semmit. Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőle, amikor elhajtott. Doris nyilvánvalóan el fogja mondani a rendőröknek, hogy Emmánál voltak Agatha kulcsai. Ráfordult a régi Worcester Roadra, a megyei szeméttelép felé. Belesuvasztotta a patkánymérget meg a kávésdobozt tartalmazó zacskót az egyik konténerbe, és ekkor végre fellélegzett.

Most már nincs mitől félnie. Azt fogják hinni, hogy betörés volt, a riasztó feltehetően meghibásodott. Hirtelen rátört a hányinger, ahogy eszébe jutott a tetem a konyhában, gyorsan lehúzódott, kivágódott a kocsiból, és sugárban háyni kezdett.

Nyolc

Agathát és Charlest egyből a mircesteri rendőr-főkapitányságra vitték, ahol bevezették őket egy kihallgatósobába.

Aztán megjött Wilkes felügyelő egy másik valaki társaságában, akit William Fother nyomozóként, a különleges ügyosztály embereként mutatott be. Egy harmadik illető is belépett a szobába, és keresztbe tett karral nekitámaszkodott a falnak.

– Mi köze ehhez a különleges ügyosztálynak? – kíváncsiskodott Agatha.

– Itt mi kérdezünk – közölte Fother.

A sötétbőrű, kopaszodó férfi, csúf lapátkezét összefonta maga előtt az asztalon. Első kérdésével meglepte Agathát.

– Mrs. Raisin, mikor járt ön utoljára az Ír Köztársaságban?

– Miért érdekes ez?

– A kérdésre válaszoljon – reccsent rá Fother.

Jelentéktelen külseje ellenére volt benne valami fenyegető.

– Soha – felelte Agatha. – Nem jártam még Írországbán. A naposabb helyeket favorizálom.

– Észak-Írországbán se volt még?

– Ott sem.

– Le tudjuk ám ellenőrizni.

– Hát csak rajta. – Agathában kezdett felmenni a pumpa.

– Ismer egy bizonyos Johnny Mulligant?

– Nem. Ki ő?

– A konyhájában talált halott ember. Az IRA-nak dolgozott. Lecsukták gyilkosságért, aztán Tony Blair amnesziarendeletekor kiengedték.

– Talán eltévesztette a házat – vetette fel Charles. – Elvégre Agathának semmi köze akár Írországhoz, akár a politikához.

– Önre is rá fogunk térni, Sir Charles. Addig sokat segítene, ha befogná a száját.

Fother ismét Agathára szegezte tekintetét.

– Mulligant megmérgezték. Üres kávéscsésze állt az asztalon. A tartalmát még analizálják, ahogy a kávédobozét is. Egyelőre annyit tudunk, hogy a dobozon nincsenek ujjlenyomatok, amiből arra következtetünk, hogy abban volt a mérge. Az elkövető számított volna Mulligan érkezésére?

– Én is ittam a kávéból, mielőtt Párizsba repültem. Jól érzi magát, Charles? Holtsápadt!

– Mi van akkor – kezdte Charles –, ha valaki, akinek semmi köze ehhez az egészhez, Agathának szánta a mérget, de azt Mulligan itta meg helyette?

– Kire céloz?

„Most beszéljek nekik Emmáról?”, kattogtak Charles agyában a fogaskerekek. „Na és ha ártatlan?”

– Valakire, aki Agatha múltbeli eseteivel kapcsolatos – kockáztatta meg.

– Még folyik az akták átnézése. Úgy látom, felizgatta magát. Biztos nincs ötlete, hogy ki tehetta oda a mérget?

– Nincs.

Fother újfent Agathához fordult.

– Miért utazott Párizsba?

– Pihenni – felelte Agatha –, Charles meg egy barátja lányát szeretne volna meglátogatni, aki Thierry Duvalnál dolgozik. A neve Felicity Fellet. Azt mondták nekünk, hogy szabadságon van, s csak másnap érkezik vissza.

– Mire önök veszni hagyták a retúrjegyüket, csupán csak azért, hogy találkozzanak a lánnyal.

– Nem egészen. Ha már Párizsban vagyunk, gondoltuk, utána nézünk Mr. Laggat-Brown alibijének. Ugyanis Mrs. Laggat-Brown engem bízott meg a lánya elleni merényletkísérlet felderítésével.

– Ezt most egyelőre hagyjuk. – Fother összekulcsolta lapátkezét, és előredőlt. – Mulligan profi

betörőből avanszált terroristává. Akárhová be tudott jutni. Önnél mégis kővel törték be a konyhaajtó üvegét. Ha otthon tartózkodott volna, biztosan meghallja a zajt.

– Ez alátámasztja Sir Charles elméletét. Lehet, hogy ketten vannak. Az egyik meg akarja mérgezni, a másik le akarja puffantani. A mérgekeverő visszatér a tett színhelyére, és rábukkan a holttestre. Pánikba esik, s megpróbálja betörésnek álcázni. Eltünteti a mérgezett kávé, és kicseréli egy másikkal, amiről előzőleg letörölte az ujjlenyomatokat. A kulcsai Doris Simpsonnál voltak. Az, hogy a riasztó nem szólalt meg Mulligan behatolásakor, arra látszik utalni, hogy csak később kapcsolták be.

– Doris sose ártana nekem! – tiltakozott Agatha.

– Az majd elválík. Jelenleg épp vallomást tesz.

Kopogtattak, és Bill Wong dugta be a fejét a szobába.

– Egy szóra, uram.

A Fother mellett ülő Wilkes készült felállni, de Fother megelőzte.

– Nagyra értékelném, Mrs. Raisin – mondta Wilkes –, ha nyugdíjas hölgyhöz méltóan viselkedne.

– Még forog a magnószalag – mutatott oda Charles.

Wilkes felállt, hogy kikapcsolja, de rögtön újra leült, amikor Fother visszajött a szobába.

– Doris Simpson azt állítja, hogy az önnek dolgozó és a szomszédjában lakó Mrs. Emma Comfrey elkérte tőle a kulcsokat azzal az ürüggyel, hogy majd ő ellátja a cicákat. Mrs. Simpson később meggondolta magát, és visszakérte a kulcsokat, mert úgy érezte, hogy ha nem ő végzi el a munkát, az egyenértékű azzal, mintha meglopná önt. Erről mi a véleménye?

De Fother ekkor Charlesra nézett, nem Agathára.

– Sir Charles? Szerintem ön pontosan tudja, ki akarhatta megmérgezni Mrs. Raisint.

– Néhányszor együtt ebédeltem Emmával – mondta Charles fahangon. – Azt hiszem, belém zúgott. Folyton a nyakamra járt, és szerintem féltékennyé tette az Agathához fűződő barátságom. Mégis nehéz elképzelnem, hogy ilyesmire vetemedett volna.

– Meglátjuk. Hamarosan személyesen fogom kihallgatni a nőt. De most kezdjük ismét előlről. Mi csinált ön, Mrs. Raisin, a Párizsba való megérkezést követően?

Emma a járőrökcsiban ülve egyre csak gondolkozott. Néha szinte már kóválygott a feje a félelemtől. Biztos volt benne, hogy nem jöhettek rá. Aztán rádöbbsent, hogy Doris alighanem beszélt nekik a kulcsokról. Sebaj, pörgött tovább az agya, majd azt mondja, hogy Doris előbb kérte vissza a kulcsokat, mint hogy ő átmehetett volna. Higgadtnak kell maradni! Hosszú évekig dolgoztam a védelmi minisztériumban. Megbecsülnek. A kutya se nézne ki belőlem egy gyilkossági kísérletet.

Hűvös, szürke nap volt. Véget ért a hosszú vénasszonyok nyara, a levelek vöröslöttek, barnállottak és aranylottak.

Emma arra számított, hogy az a Bill Wong fogja kikérdezni, aki korábban a vallomását is felvette.

Beterelték egy szobába. „Bátorság!”, emlékeztette magát. Ha a ragasztós történetet átvészelted, ezt is át fogod vészeln.

De nem Bill Wong lépett a szobába, hanem Agatha és Charles két kihallgatója. Emma elpirult, amikor Fother bemutatkozott. „Ennek a fele sem tréfa. Mit keres Mircesterben a különleges ügyosztály embere?”

Bekapcsolták a magnót, és Fother nem is vesztegette tovább az időt.

– Ön Mrs. Emma Comfrey. Az Orgonás dűlőn lakik Mrs. Agatha Raisin szomszédjában.

– Így igaz – felelte Emma, aki halálosan megnyugodott attól, hogy kezdetét vette a kihallgatás.

– Az Orgonás dűlő zsákutca, csak ez a két ház áll ott.

– Igen.

– Nos, ön elkérte Mrs. Raisin kulcsait a bejárónőtől. Miért?

– Gondoltam, időt takarítok meg neki, ha magam gondoskodom Agatha cicáiról.

– Önt a Raisin Nyomozóiroda alkalmazza. Miért nem a munkahelyén volt?

– Keményen dolgoztam az elmúlt időszakban, és úgy ítélt meg, hogy rászolgáltam a pihenésre.

– Hisz már az előző napot is kivette, hogy elmehessen Barfield House-ba a mulatságra.

Emma nyugalma odalett.

– Nem igaz – dadogta.

– Sir Charles és az inas, Gustave egybehangzóan állítják, hogy ott volt. Az inas Madame Zorának volt öltözve. Ön bent járt a sátrában.

– Jó, tudom, hogy dolgoznom kellett volna – mondta Emma minden erejét összeszedve, holott sokként érte a tudat, hogy Gustave volt Madame Zora. – De barátok vagyunk Charlesszal, és épp a közelben jártam egy eltűnt... ebet keresve. Szép időnk lett az eső után. Charles korábban említette nekem a falunapot.

– Ön mégsem ment oda hozzá.

– Mert elfoglalt volt. Maradtam egy kicsit, aztán visszamentem dolgozni.

– Sir Charles elmondása szerint ön koslatott utána. – Emmának ekkor már minden mindegy volt. Felbőszülve mondta:

– Nevetséges! Mindig elámulok a férfiak hiúságán. Elég egy barátságos gesztus, és máris azt hiszik, hogy üldözzük őket.

– Menjünk tovább! – Fother odahajolt hozzá az asztal fölött. – Tehát pontosan mikor lépett be Mrs. Raisin házába?

– Semmikor – tiltakozott Emma. – Nem is volt rá időm. Doris már előbb visszakérte a kulcsokat.

– Felismerte az áldozatot? Tudtommal ön is a házban tartózkodott, mialatt Mrs. Simpson a rendőrökre várt.

– Nem, sose láttam.

– Mikor járt utoljára Írországbán?

– Tizennégy évvel ezelőtt voltunk. Üdülni mentünk Corkba.

Így folytatódott a kihallgatás, miközben a szomszéd szobában Agatha és Charles feszülten várakozott.

– Ez nem vicc, Aggie – mondta éppen Charles. – A hulla a konyhájában IRA-s volt. Valaki magára küldött egy bérgyilkost.

– Szüntelenül Emmán töprengek – túrt bele Agatha a hajába. – Tényleg meg akart volna mérgezni engem?

– Én megmondtam, hogy nem kóser a nő.

– Ha patkánymérget használt, annak nyoma kellett hogy maradjon. Hol rejtené el? A kertjében?

– Inkább minél messzebb a háztól meg a kerttől. Én a helyében az erdőben szabadultam volna meg tőle, ahol jó sűrű az aljnövényzet.

– Bárhogyan is – folytatta Charles –, mi állhat az ír kapcsolat hátterében? Lehet, hogy Peterson nekik dolgozott? Mondjuk, mint pénzbehajtó.

– Akkor a terroristák nem hagynák megbosszulatlanul a halálát.

Egy teljes óra és a sokadik förtelmesen rossz kávé után, amit egy rendőrnő hordott be nekik, kihallgatóik visszatértek.

Ezúttal Wilkes felügyelő irányította a kérdezz-feleleket. Bekapcsolta a magnót, és így szólt:

– Mrs. Raisin, tudta ön, hogy a telefonját bepóloskálták?

– Nem! – felelte Agatha kikerekedett szemmel.

– Mondjon el nekünk mindent, amit a Laggat-Brownéknál eldördült lövésről tud.

Agatha elősorolta a tényeket, csak a legfontosabbról hallgatott, hogy Patrick Mullen korábban felhívta őt Harrison Peterson hollétével kapcsolatban, aki ki akart pakolni neki.

Kérdések, kérdések, és újabb kérdések. Telt-múlt az idő. Végül Fother azt mondta:

– Biztosítottunk önnek egy házat, Mrs. Raisin. Javaslom továbbá, hogy az elkövetkező napokban be se tegye a lábát a nyomozóirodájába. Sir Charles, a saját érdekében kérem, ön is maradjon a biztosított házban Mrs. Raisinnel. Holnap még további kérdéseket fogunk feltenni önöknek. Mielőtt távoznának szeretnénk megvizsgálni a mobiltelefonjaikat, hogy nincsenek-e megbabrálnva. Aztán közöljük, milyen ruhaneműket szedjük össze önöknek.

Míg a telefonok ellenőrzése folyt, Agatha folytatta az Emmáról való merengést. A biztonság kedvéért szólni kéne az ügyvédnek, hogy törölje azt a bizonyos záradékot.

Mrs. Bloxbynak fárasztó napja volt. A falu feldühödött lakói egymásnak adták a paplak kilincsét, és mind Agatha Raisin elkergetését követelték. Valahogy kiszivárgott, hogy a pórul járt gyilkosnak fegyvere és maszkja volt. Mióta Agatha Raisin megnyitotta a nyomozóirodáját, Carselyba beköltözött a terror, hangoztatták.

A lelkeszné végtelen türelemmel válaszolgatott nekik, rámutatva, hogy Mrs. Raisin áldásos tevékenysége nélkül nem is egy gyilkos még mindig szabadlábon futkosna. Végül közölte a férjével, hogy aznap este nem nyitja ki többet az ajtót. Töltött magának egy pohárka sherryt, amit csak ritkán tett, és kivitte a kertbe. Éppen letelepedett a kerti asztalhoz az itókájával, amikor csöngettek. A követelődző berregésre fittyet hányva Mrs. Bloxby kortyolgatta a sherryjét, és elnézte, ahogy hátul, a templomkertben lassan besötétedik.

Ekkor panaszos hang szólította meg a templomkert irányából.

– Mrs. Bloxby!

– Ki van ott?

– Csak én, Emma Comfrey. Beszélnem kell magával.

Mrs. Bloxby felsóhajtott.

– Jöjjön a bejárati ajtóhoz.

Amikor beengedte Emmát, látta rajta, hogy az idegösszeroppanás határán van. A szeme kisírva, a keze reszket.

– Menjünk a kertbe – mondta Mrs. Bloxby. – Kér egy sherryt?

– Köszönöm, nem. Muszáj elmondanom valakinek.

Amint leültek, Emma kifakadt:

– Azt hiszik, én akartam megmérgezni Agathát!

– Tényleg maga volt? – kérdezte Mrs. Bloxby csendesen.

– Dehogyan! Legvadabb álmomban se... De van rosszabb is.

– Ennél is rosszabb? Folytassa.

– Charles azt mondta a rendőröknek, hogy koslattam utána.

– És nem így volt?

– Nem! – emelte fel a hangját Emma. Aztán halkabbra fogta: – Képtelen félreértés történt. S mindez azért, mert elmentem Barfield House-ba, a mulatságra.

– Mit keresett ott munkaidőben?

– Dolgoztam. Charles a barátom, illetve csak volt.

– Ő mit szolt, mikor meglátta magát?

– Olyan elfoglalt volt, hogy oda se mentem hozzá.

– Ha tiszta a lelkiismerete, akkor nincs miért aggódnia – mondta Mrs. Bloxby. – Hanem a jövőber inkább kerülje el Sir Charlest.

– Hát nem érti? Muszáj beszélnem vele. Kérdőre akarom vonni, hogy miért mondott rólam ilyet. Órákon keresztül vallattak.

Újból felvisített az ajtócsengő.

– Megyek, kinyitom – mondta Mrs. Bloxby, csak hogy meneküljön Emma közeléből.

Civilruhás rendőrtiszt állt az ajtóban.

– A helyszínelők egyelőre végeztek Mrs. Raisinnél, szeretnének átmenni a szomszédba. Itt van Mrs. Comfrey?

– Igen, rögtön szólok neki.

Mrs. Bloxby visszament a kertbe.

– Mrs. Comfrey, a helyszínelők szeretnék átfésülni a házát.

Emma arcából kifutott a vér.

– Nem lehetne, hogy odaadom nekik a kulcsot, és itt maradok?

– Sajnos nem. Reménykedjünk, hogy nem esik bántódása Mrs. Raisinnek, mert ha mégis, tartok tőle hogy ön lesz a fő gyanúsított, Mrs. Comfrey.

Emma megragadta a lelkészné karját.

– Azt hiszi, én tettem!

Mrs. Bloxby elhúzta a karját.

– Menjen szépen, Mrs. Comfrey. Vacsorát kell adnom a férjemnek, és a rendőrség már várja magát.

– Mindig is érdekelt, hogyan fest egy biztosított ház – mondta Agatha. – Nem nagy durranás. És nem is ház, csak lakás.

A lakás Mircester kültelki részén, egy nagyobb háztömbben helyezkedett el. Csupa új építésű lakás volt a blokkban, és a legtöbb üresen állt. Az övékét szegényesen, csak a legszükségesebbekkel bútorozták be. A három hálószobából egy az övé, egy Charlesé, egy meg a testőrjüké, egy Terry névre hallgató tagbaszakadt, civil ruhás fazoné.

Agatha felmérte a konyhát. A hűtőszekrényben tej, a pulton filteres tea meg instant kávé.

– Kaja nincs? – kérdezte Agatha.

– Majd rendelünk valahonnan. Van egy listám – mondta Terry. – Csak mondják meg, mit kérnek: indiait, kínait, esetleg pizzát, és máris telefonálok.

– Tütüke is kéne – jegyezte meg Charles. – Jólesne valami tömény.

– A helyi supermarket házhoz is szállít. Éjjel-nappali.

– Összeállítok egy bevásárlólistát – mondta Agatha –, a reggelire is gondolnunk kell.

Míg Terry telefonált, Charles félrevonta Agathát és a fülébe súgta:

– Aludjunk együtt.

– Ejnye, Charles! Maga mindig csak arra gondol!

– Beszélünk kéne, és Terry előtt nem lehet.

– Hát, jó.

Miután megvacsoráztak, és kitévézték magukat, Charles közölte, hogy ők most ágyba bújnak Agathával.

Mire Terry, hogy ő majd a szófán alszik, „biztos, ami biztos”. Azután intő hangon hozzáfűzte:

– Ne használják a telefonjukat, senki sem tudhatja meg, hol tartózkodnak.

Amikor Agatha befeküdt az ágyba Charles mellé, a férfi szorosán odabújt hozzá.

– Másszon le rólam! – suttogta Agatha mérgesen.

– Beszélünk kell – suttogta vissza Charles. – Kezdjük Emmánál. Tegyük fel, hogy ő akarta megmérgezni. Elég eszes ahhoz, hogy megszabaduljon a terhelő bizonyítéktól. De hova dugná? Maga hova dugná?

– Ahova maga... az erdőbe.

– Ott bárki megláthatja... vagy összefut a vadőrrel. Kirándulóösvények szelik át az erdőt, de a kutyasétáltatóknak is kedvelt helye. Gondolkozzunk tovább.

– Eszembe jutott valami – mondta Agatha komótosan. – Egyik nap az irodában Emma arra panaszkodott, hogy tele van a kerti fészere hasznavehetetlen limlommal. Törött szék, asztal, amelyiknek hiányzik egy lába, meg effélék. Miss Simms azt javasolta neki, hogy vigye ki az egész hóbelevancot a régi Worcester Roadra, a szeméttelre, még útba is igazította. Feltétlenül nézzünk utána, ha egyszer végre kijutottunk innen.

– Vajon meddig akarnak itt tartani? – merengett Charles.

– A jó ég tudja. Ilyen lehet a börtön. Kell összefüggésnek lennie a bérgyilkos és Peterson meggyilkolása között.

– Várjunk csak! Mintha azt mondta volna, hogy Laggat-Brown Ryanról változtatta meg a nevét. A Ryan ír név.

– Ő nem tehetett – mondta Agatha türelmetlenül. – Az egy elbűvölő, civilizált ember. És a lövéshez se lehet köze. A saját lánya! Ráadásul már ellenőriztük az alibijét.

– Látom, levette magát a lábáról.

– Egyszer együtt vacsoráztunk, és ő állta a cechet, amit magáról nem lehet elmondani.

Morgolódtak, az ügyről vitáztak, és megint morgolódtak, míg el nem nyomta őket az álom.

Terry, aki mindaddig a hálószobájuk ajtajára tapasztotta a fülét, halkán odább settenkedett, és

telefonált a helyszínelőknek, hogy fésüljék át a szemételepet a régi Worcester Roadon.

Emma egy moreton-in-marshi szállodában éjszakázott. De a bizonytalanságtól csak forgolódott az ágyban.

Eltökélte, hogy reggel kimegy a szemételepre, és utánanéző, elvitték-e már a konténereket. Nem nyughatott, amíg valami biztosat nem tud.

A reggel hűvösen és ködösen köszöntött be. A kilúgozott tájban egyedül a vörhenyes őszi leveleknek volt színük. Emma nagy körültekintéssel vezetett, noha keze izzadtan tapadt a kormánykerékre.

Lekanyarodott a régi Worcester Roadról a szemételephez, és épp behajtott volna a kapun, amikor a kora reggeli ködpárán át helyszínelők fehéróvallos csapatát pillantotta meg.

Emma lépésben farolt ki, aztán, amint kiért az útra, rátaposott a gázra, és visszarepesztett a szállodába.

A szobájában gyorsan összerámolta kevéske holmiját. Kiegyenlítette a számláját, és úgy számolta, hogy alig maradt ideje, mielőtt megtalálják a kávésdobozt meg a patkánymérget. Ugyan nem hagyott ujjnyomokat, de tudta, hogy ha eljutottak a szemételepre, akkor egyértelműen őt gyanúsítják.

Amikor beszállt a kocsijába, felvetődött benne, hogy hazaugrik még néhány holmiért, aztán meggondolta magát. Pénzt Moretonban is felvehet, de ha teljesen le akarja meríteni a számláját, az csak a londoni központi bankfiókban teheti meg. Másfél óra az út Londonig. Belefér.

Idegtépő volt a bankban várakozni, míg a kérésével foglalkoztak. Mikor végre kézhez kapta a húszezer fontját, betért a legközelebbi fodrászatba, ahol még rövidebbre nyíratta és sötétbarnára festtette a haját. Azután farmert, szvettert, pólót, anorákot és futócipőt vásárolt egy boltban. A próbafülkében átöltözött, kipakolta a bőröndjéből a régi ruháit, és elrámolta az újakat. Az eladó, aki később megtalálta a ruhákat, nem jelentette az esetet a rendőrségnek. Inkább hazavitte a zsákmányt az anyjának.

Emma tisztában volt vele, hogy új autóra lesz szüksége, amelyet nem tudnak egykönnyen lenyomozni. A régi kocsit egy mellékutcában hagyta, és taxival vitette ki magát a Victoria pályaudvarra, ahol berakta a bőröndjét az elhagyott poggyászok közé, majd elmetrőzött az East Endre.

Talált egy gyanús külsejű autókereskedőt, és készpénzben fizetett neki egy kisebbfajta Ford furgonért, aztán behajtott a centrumba, és a Victoria közelében, egy mélygarázsban tette le a kocsit. Az állomáson a frász törte, nehogy felismerje valamelyik rendőr. Így aztán vásárolt egy esőkalapot az East Enden, és jól behúzta az arcába a karimát.

Visszasietett a furgonhoz, és betette a csomagját hátulra. Na, és most hová? Először arra gondolt, fel kéne menni Skóciába, aztán eszébe jutott, amit olvasott, hogy mások is megtették, és a skót felföld szívében sokkalta feltűnőbb az ember, mint a fővárosban.

Scarborough! Tengerparti település, ilyenkor szezón végén még hemzseg a turistáktól. Észak felé hajtott ki Londonból. Mire elérte Yorkshire-t, addigra a motor egészen furcsa, kelepelő hangot adott ki. Emma először ott akarta hagyni a kocsit a kikötőben, aztán mégsem tette. A gazdátlan járművekhez ki szokták hívni a rendőrséget. Behajtott hát Yorkba, és külvárosi részen állt meg. Kivette a csomagját, és abban a reményben hagyta benne a slusszkulcsot az autóban, hogy valaki majd erre jár és megfűjja.

Aztán buszra szállt a vasútállomásig, ahol felült egy Scarborough-ba tartó vonatra. Legszívesebben taxiba ült volna, ahogy kezdett erőt venni rajta a fáradtság, de úgy ítélte meg, hogy még a megváltoztatott külsejével is biztonságosabb a busz. Talált egy névtelen kis panziót, ahová bejelentkezett.

Akkor kezdett éledezni a dühe, amikor bezárkózott a sivár szobácskába, és ledobta magát az ágyra. Charles becsapta és megszegényítette. Beállította holmi férfifalónak, és ezért még meglakol!

Agatháék már négy nap után elmehettek a biztosított házból.

– Elvégre egyikük sem koronatanú – mondta Fother. – Csak pénzébe kerülnek az államnak.

– De hát Mrs. Raisin életveszélyben van – vetette ellene Wilkes felügyelő, mire Fother rosszmájúar csak annyit jegyzett meg:

– Helyes. Ki nem állhatom az amatőröket.

Fother ment el hozzájuk a biztosított házba, hogy tájékoztassa őket, szabadon távozhatnak.

– Emma Comfreyt még keressük – mondta. – Megtaláltuk a patkánymérget meg a doboz mérgezetit kávé a régi Worcester Roadon lévő szemételepen.

Agatha nagyon csúnyán nézett Terryre.

– Maga hallgatózott.

– Alábecsüli a rendőrség intelligenciáját – mondta Fother hűvösen. – Javaslom, Mrs. Raisin, hogy szálljon le a Laggat-Brown ügyről, és koncentráljon inkább a válásokra meg az elkódorgott macskákra.

Agathát és Charlest rendőrautón fuvarozták haza a nő házához. Charles odament a kocsijához, és közölte, hogy ő most hazatér.

– Nem marad nekem segíteni? – kérdezte Agatha.

– Jobb lenne most nekünk egy kicsit külön – jegyezte meg Charles ridegen. – Az elmúlt napokban állandó jelleggel engem macerált, már amikor épp nem a rendőrök vallattak ki újra meg újra.

Való igaz, hogy Agatha Charleson vezette le a „bebörtönzésük” miatti frusztrációját, de még magának

se vallotta volna be, hogy igazságtalan volt.

– Ez jellemző magára – csattant fel. – A csontja velejéig önző!

– Maga csak tudja – ríposztzott Charles a kocsijába bepattanva. – Az önzés szobra!

Elhajtott, a járőrök meg utána. Agatha elhagyatva ácsorgott a küszöbön, és nézte, ahogy eltűnnek. Azután bement a házba.

A macskák sehol. Telefonált Doris Simpsonnak, aki mindjárt megnyugtatta, hogy nála vannak.

– Pompásan eljátszanak Scrabble cicámmal. Rögtön átviszem őket. Olyan egyedül voltak szegénykéim. Szépen kitakarítottam, miután a rendőrök elmentek.

– Ezért prémium jár – mondta Agatha. – Viszlát, hamarosan.

Betelefonált az ügynökségre, ahol Patrick Mullen válaszolt a hívására. – Egyet se aggódjon – mondta a férfi. – Megy minden flottul. A rossz reklám is reklám, úgyhogy tele vagyunk munkával. Vettem magamnak a bátorságot, és felfogadtam egy titkárnőt, mert az ön Miss Simmsje detektívnek született. Östehetség, hogy úgy mondjam. Bejön ma?

– Még várok a macskáimra – mondta Agatha –, de egy órán belül ott vagyok.

Amikor Doris befutott, Agathán úgy eluralkodott a magány, hogy marasztalni próbálta, ám a bejárónő egy eveshami szupermarketben is dolgozott, és lassan kezdődött a műszakja, így indulnia kellett.

Agatha a konyhapadlón gubbasztva dajkálta a cicáit. Aztán felállt, hogy kivegyen egy kis halat a mélyhűtőből, felolvasztotta, és megsütötte nekik. Etetés után még cirógatta őket egy kicsit, aztán indult Mircesterbe.

Amikor az irodába lépve meglátta Patricket az ő íróasztala mögött, önkéntelenül az jutott eszébe, hogy kettőjük közül Patrick az igazi kopó.

– Megyek ebédelni, Patrick. Tartson velem, és közben tájékoztasson.

Patrick kolbászos-szalonnás tojásra vágyott. Agathát ellenben a biztosított házban töltött tunyaság után derékban kissé szorította a szoknyája, ezért ő beérte a salátával.

– Értesüléseim szerint a különleges ügyosztály még az IRA-s napjaiból ismeri Mulligant. Most próbálnak rájönni, hogy miért akarhatta önt megölni. Önnek eddig csak egy olyan esete volt, amikor lövés is eldőrdült: Laggat-Brownéknál.

– Laggat-Brown Ryanról változtatta meg a nevét – mondta Agatha. – Miért?

– A rendőrök cinikus véleménye szerint azért, mert el akarta venni a kutyakeksz-bizniszből meggazdagodott Mrs. Laggat-Brownt, aki úgy találta, hogy a fickónak nem elég elegáns neve.

Egyébként nincs vaj a füle mögött. Kiváló ajánlással jött el a tőzsdeügynökségtől. Van egy elektronikai termékekkel foglalkozó export-import vállalkozása. Némi elektroműszerészi háttértudással is rendelkezik. Továbbá kiváló eredménnyel végzett fizikából a Cambridge Egyetemen. A szülei meghaltak. Dublinból költöztek át Angliába, amikor a kis Jeremy még csak tizenöt éves volt. Édesanyja háztartásbeli, édesapja vízvezeték-szerelő.

– Vízvezeték-szerelő! Nem lehetett sok pénze a családnak.

– Látszik, hogy nem sokat tud a vízvezeték-szerelőkről. Némelyik egy vagyont keres.

– Egyszer Jeremy Laggat-Brownnal vacsoráztam, és elbűvölő volt.

Patrick ráemelte gyászos tekintetét.

– Ha még egyszer meghívja magát, ne beszéljen vele az ügyről.

– Miért ne? Nem most mondta, hogy nincs vaj a füle mögött?

– Nem én mondom, a rendőrség mondja. Jobb óvatosnak lenni. Ami Harrison Petersont illeti digitálisszal adagolták túl, de nem a vodkában volt, kávéba keverték. Eleve rendetlenkedett a ketyegője, és ettől végképp felmondta a szolgálatot. Az első boncolást elvégző patológus azt állítja, csak azért tévedett a halálokot illetően, mert agyonhajszolt, és a rendőrségi jelentés egyértelműen öngyilkosságra látszott utalni. A gyomrában meg is találták a kávé maradványait. Úgy vélik, hogy miután elvesztette az eszméletét, a gyilkos húzta fel az ágyra.

– Vagyis a gyilkosnak ismernie kellett Peterson egészségi állapotát.

– Úgy van. Szóval momentán nyugodtan elfelejtheti Laggat-Brownékat.

Agatha sóhajtott egy aprót, és arra gondolt, hogy most pontosan a jóképű Jeremy Laggat-Brownnal töltött estére volna szüksége. Aztán eltöprengett Patricken. Van-e vajon felesége? És családja? Hatvanas férfi, magas, görnyedt, barna haja zsíros, és az egész megjelenése is némileg ápolatlan.

– Ön házas? – kérdezte Agatha.

– Csak voltam, a munkám felőrölte a házasságomat.

– Gyerek?

– Egy fiú meg egy lány, mindkettő házas, gyerekük is van. Engedje meg, hogy tájékoztassam, mi minden történt a távollétében. – Azzal vázolta az új eseteket, illetve hogy mivel foglalkozik éppen Miss Simms, Sammy Allen és Douglas Ballantine.

Agatha kezdte fölöslegesnek érezni magát.

– Ideje nekem is munkához látnom – mondta.

– Vegyen ki pár napot – javasolta Patrick. – Hagyjuk a Laggat-Brown cécót, amíg elülnek a hullámok.

Agatha először tiltakozni akart. Tükröt vett elő a táskájából, hogy megreparálja a sminkjét, és csüggedten pillantotta meg serkenő bajuszkáját.

– Egy szabadnap elég lesz – jelentette ki.

Átutózott az eveshami Beaumonde Szépségzalomba, és a kedvenc kozmetikusához, a csinos Dawnhoz került. A bajuszeltávolítás és szemöldökformázás után még arcpakolást is kért, s másfél órával később mintha újjászületett volna.

Hazahajtott, játszott egy keveset a macskákkal, aztán eszébe jutott, hogy a rögzítőjét még le se hallgatta. Jött egy üzenet Roy Silvertől, aki izgatottan érdeklődött a mérgezésről, meg egy másik Jeremy Laggat-Browntól, hogy nagyon aggódik érte, és találkozni szeretne vele.

Roy várhat. Agatha felhívta a mobilszámot, amelyet Jeremy adott meg neki.

A férfi jól ismert kellemes hangján kérdezte:

– Agatha! Mit szólna egy vacsorához?

– Na és a felesége?

– A ravatalozóba ment Jasonnel. Kiadták a testet. Félóra múlva ott vagyok magánál, jó?

– Lehetne inkább egy óra? Még le kell zuhanyoznom.

Amint letette a kagylót, már szaladt is fel a lépcsőn, és megint érezte a sajgást a csípőjében. Biztos csak megerőltettem. Gyors zuhany után cicomátlan fekete gyapjúruhát választott ki fekete papucscipővel. Még egy könnyű kabátka, és máris nem lesz olyan túlöltözött, mint a múltkor.

Emma ezenközben egy scarborough-i kocsmában falatozta hatalmas adag marhahúsos pitét sült krumplival. Eltökélte, hogy meghízik, és elégedetten konstataálta, hogy máris kerekesebb a képe, s a még rövidebbre csupált hajával már nem is hasonlít arra az Emma Comfreyre, akit köröz a rendőrség.

Más teendője nem is nagyon akadt, csak bőségesen enni, szállást változtatni, a sétányon mászkálva figyelni a hullámokat, és a bosszút tervezgetni.

Charles Fraith állt a gyűlölete fókuszpontjában, mert aljasul átverte. Ő az oka, hogy most bujkálnia kell. Amiatt szemernyi lelkifurdalást sem érzett, hogy megpróbálta megmérgezni Agatha Raisint. Charles tehet arról is. Emma nemrég látta a tévéhíradásban a saját fotóját, de az még a védelmi minisztériumban töltött ideje alatt készült, és jól tudta, hogy az új külseje cseppet sem emlékeztet a képernyőn felvillantott képre. Azonkívül szánt szándékkal egyszerűsítette a beszédét: éneklős, birminghami dialektusra váltott.

Két napja teljesen eltűnt a neve meg a fényképe a lapokból. Még pár nap és visszaindulhat délre,

miután kifundálta, mit tegyen Charlesszal.

Kilenc

Agatha nem élvezte különösebben a vacsorát. Ugyanis aggódott Charlesért. Azelőtt, a munkában teli londoni napokban egy barátja sem volt. Gyümölcsöző reklámcége minden erejét felemésztette. A Carselyba költözése után Bill Wong lett az első barátja, Mrs. Bloxby és Charles csak azután jött.

Bűntudata volt, mert Charlest mindvégig biztosra vette. A férfi ki-be járt az életében, s gyakran hosszabb időket is együtt töltöttek. És Agathát a macskái érzelmi hogyléte mindig jobban izgatta, mint Charlesé.

– Nem is mesélte, hogy halad a nyomozás – mondta Jeremy. – Pedig kétszer is rákérdeztem, de maga csak bámult maga elé, nem is figyelt rám. Az újságok se cikkeznek már róla. Csak annyit írtak, hogy egy meggyilkolt férfit találtak a konyhájában, a kilétéről azonban semmit.

– Sajnálom – mondta Agatha. – Másutt járnak a gondolataim. Fel kéne hívnom a nejét. A rendőrség és a különleges ügyosztály emberei is kategorikusan leállítottak az ügyről.

– Különleges ügyosztály?

Jeremy szélesen mosolygott, Agatha azonban Patrick intő szavaira emlékezve inkább hazudott:

– Nem tudom, hogy jönnek a képbe.

– Hol járt az elmúlt napokban? Többször is próbáltam hívni.

– Szállodában laktam Charlesszal. Nem kíváncsi voltam haza, amíg ott tolonganak a helyszínelők. Az újságírók hadáról nem is beszélve.

– Akkor tehát ön sem tudja, ki volt az áldozat?

– Nem.

– Sose látta még? – Jeremy szemében pajkos fény lobbant. – Nem egy kikoszarozott szerető volt?

– Nem, dehogya – mosolygott Agatha. Mit csinálhat éppen Charles? Most tényleg meg van sértődve? – Franc a rukkolájukba – túrt bele a tányérján púposodó zöldségfalomba.

Jeremy furcsán nézett rá.

– Bocs – mondta Agatha. – Észre se vettem, hogy hangosan beszélek. A rukkola nem a kedvencem.

– Hallom, hogy Párizsban volt a gyilkosság idején. Mit keresett ott?

– Pihenni mentem, Charles meg egy régi cimborája lányát akarta felkeresni.

– Hogy hívják a lányt?

Agathának kezdett rossz érzése lenni.

– Nem tudom, végül nem találkoztunk vele. Bevittek minket a rendőrségre, és ott vége is volt. De beszéljünk inkább másról. Elmegy a temetésre?

– Nem, most egy ideig távol leszek. Munkaügy.

– Kibékültek a nejevel?

– Ki, de csakis Cassandra miatt. Együtt szeretné látni a szüleit. De ez már csak névházasság lesz. – Csábmosoly Agathára. – Ezentúl gyakrabban is találkozhatnánk.

– Nem randizom olyan férfiakkal, akik a volt nejevel élnek.

– Most is azt teszi – nevetett Jeremy.

– A nyomozás hozta így.

– Azt hittem, felhagyott a nyomozással.

– Egyelőre igen. Ám ön akkor is egy ügyfelem volt férje.

Jeremy megfogta a kezét.

– Semmi több?

Irtó jóképű volt, s ha Agatha nem aggódott volna annyira Charlesért, talán be is adja neki a derekát. Így viszont finoman elhúzta a kezét, és annyit mondott:

– Pillanatnyilag nem vagyok flörtölős hangulatban, Jeremy. Halálra rémítettek a történetek, ugye megérti?

– Hogyne, persze.

Jeremy témát váltott, aztán hazavitte a kocsijával. Agatha az ajtóban vált el tőle. Jeremy meg akarta csókolni, de ő elfordította a fejét, így a csók végül az orcáján landolt.

A házban első dolga volt, hogy felhívja Royt.

– Zaklatott a hangja, mucikám – mondta a férfi. – Ne ugorjak oda?

Agathát elöntötte a hála:

– Megtenné?

– Maradt még pár szabadnapom. Holnap ott leszek. Fél egy körül ér oda egy vonat Moretonba.

– Kimegyek magáért.

Agatha ezután Charles számát hívta. Gustave vette föl a telefont.

– Ki keresi? – kérdezte válaszul Agatha parancsnoki szavaira, hogy Charlesszal akar beszélni.

– Agatha Raisin.

Mire Gustave se szó, se beszéd letette. Agatha dühödten meredt a telefonra, ami a következő pillanatban csörögni kezdett. Tétován szólt bele a kagylóba:

– Igen?

– Itt Mrs. Bloxby. A faluban hallottam, hogy visszajöttél. Egyedül vagy, vagy ott van Charles is?

– Magam vagyok. Charles lelépett.

– Máris csomagolok, és veled maradok az éjszakára.

Agatha már nyitotta is a száját, hogy megköszönje neki, mikor a háttérből a lelkész zsémbelése hallatszott:

– Szavamra, kikészítéd magad, Margaret. A Raisin nyanya felnőtt ember, el tudja látni magát.

– Várj egy kicsit – mondta Mrs. Bloxby, és letakarta a kagylót a kezével, de Agatha így is hallotta a civódás fojtott hangjait.

Végül sietősen annyit mondott a lelkésznek:

– Nem gond, megleszek én. Holnap Roy jön hozzám látogatóba.

– Biztos megleszel?

– Teljesen biztos.

Előző nap a Tengeri Kilátás panzió tulajdonosát – mely panzióból egyébként nem is volt kilátás, csak ha az ember vagy száz métert caplatott az országúton – aggasztani kezdte az egyik szállóvendég.

Mrs. Elder rendesnek tűnt, és készpénzben fizetett, csak hogy egy ideje magában beszélt: hangot nem adott ki, de szakadatlanul mozgott a szája, és furcsa tűz csillogott a szemében. Mrs. Blythe, a panzió tulajdonosa özvegyasszony volt, pedig most igazán elkélt volna egy férfi útmutatása. Így a főszezon végén már csak a hétvégi kuncsaftokra számíthatott.

Mrs. Elder vagyis Emma a tévésobából jött ki éppen, s ahogy üveges tekintettel, maga elé motyogva

áthaladt az előtéren Mrs. Blythe figyelő tekintete előtt, a panziótulajdonos elszánta magát, és megszólította:

– Mrs. Elder!

Emma megtorpant, ránézett.

– Sajnálom, hogy ilyen hirtelen szólok, de szükség lenne a szobájára.

Emma hosszan bámulta. Mrs. Blythe azt hitte, fel lesz háborodva, de nem, Emma ezt jelnek tekintette. Ideje lemenni délre.

– Köszönöm – mondta. – Reggeli után kiköltözöm.

Mrs. Blythe figyelte, ahogy felmegy a lépcsőn. Voltaképpen egész normálisnak látszik.

Agatha alig várta a reggelt, nyugtalanul, szakaszokban aludt. A régi nádfedeles házikókkal egy baj van: nyikorognak a gerendák, és a legkülönfélébb dolgok zizegtetik a nádat. Éjjel feltámadt az első őszi szél, s az előkertben álló akácfa ágai az ablakot karistolták.

Rögtön nyitáskor kiszaladt a kisboltba, hogy vegyen valami ínycséget a cicáinak. Mások is voltak az üzletben, és elég fagyos hangulat uralkodott. A falu lakói továbbra is Agathát hibáztatták, amiért nyakukra hozta az erőszakos, gyilkos külvilág káoszát.

Ám Agathának idegességében fel se tűnt az ellenséges hangulat. Pástétomot meg fagyasztott halat vásárolt a macskáknak, majd miután hazaszaladt megetetni őket, áthajtott Mircesterbe az irodába. Levelek kavarogtak előtte az úton a szélben. Az ősz volt az egyetlen évszak, amikor Agatha visszavágyott Londonba. A városban nem különülnek el olyan élesen az évszakok. Vidéken viszont ősszel jóformán a bőrén érzi az ember a világ haldoklását, ami ráébreszti önnön mulandóságára.

Az irodában Patrick mindent kézben tartott. Agatha eldöntötte, hogy még egyszer felkeresi Harrisor Peterson exnejét. A nő új választottja nyilvánvalóan erőszakra hajlamos.

Agatha agyában továbbra is hektikus gondolatok cikáztak Emmáról. Csak nem próbálja meg még egyszer... Vagy mégis?

Időközben felszállt a hajnali köd, a nap kicsikén és fehéren sütött le a barna, felszántott földekre.

Agatha egyenletes tempóban vezetett a Fossewayen, néha-néha a sebességmérőre pillantva, ugyanis a rendőrség újabban jelöletlen járművekből fényképezett.

A Shipston-on-Stourba vezető elágazásnál lekanyarodott, és a parkolóban állt meg Joyce Petersor házával szemben. Győzelemittasan gurult be az utolsó szabad helyre, mert az utána érkező kocsik már hiába körözött; várnia kellett, míg valaki elmegy.

Nem tudhatta, hogy Betty Howse közrendőr ül a kocsiban, aki utasításba kapta, hogy kövesse Agathát.

Agatha átkelt az úton, és megnyomta a csengőt. Csend. Másodszor is becsöngetett.

Joyce Peterson ekkor végre ajtót nyitott. Látszott, hogy sírt, mert könnyes volt a szép arca.

– Gondoltam, benézek – kezdte Agatha.

Joyce idegesen hátrakapta a pillantását.

– Rosszkor jött – mondta. – Most nem érek rá.

Aztán hirtelen félrerántották a nőt, és Mark jelent meg az ajtóban.

– Megint maga! – fröcsögte Agatha fölébe tornyosulva, aki ijedtében visszahátrált a járdára. Mark meg ment utána.

Agatha könnyű selyemblúzt viselt nyitott kabátja alatt. A férfi a blúzába markolva megragadta és a ház falához szorította Agathát.

– Hagyjon minket békén, maga vén kurva – tajtékzott, azzal nekiütötte Agatha fejét a falnak.

Hűvös hang szólalt meg a hátuk mögül:

– Azonnal engedje el.

Betty Howse civilben volt.

– Húzz el innen. – Mark újból odaverte Agatha fejét.

– Ebből elég. – Betty előkapta a jelvényét. – Mark Goddham, letartóztatom testi sértésért. – Azzal ismertette az elképedt Mark jogait.

Agatha eddig csak könyvekben olvasott olyat, hogy valakinek vérben forog a szeme, és költői túlzásnak tartotta, de Mark szeme tényleg vörösen izzott a dühtől. Eleresztette Agathát, és a nálánál sokkalta kisebb Bettyre szegezte a tekintetét.

– Na, és hogy akar bevinni?

Alig nyújtotta ki a karját, hogy megüsse, mikor Betty gumibotot kapott elő a háta mögül, és odasózott vele a férfi lábára. Amikor az összegörnyedt, hátracsavarta és fűgén megbilincselte a karját.

– Itt várjon – mondta Agathának, aztán rádión segítséget kért.

– Feljelenti, ugye? – kérdezte Agathától.

– Hogyne!

Markon már-már kacagató változás ment végbe. Minden dühe elpárolgott, s csak állt ott, a fejét lógatva.

– Nézze, beszéljük ezt meg – rimánkodott. – Tévedés történt.

– Megnézem, Joyce jól van-e. – Agatha bement a házba, és a szófán kuporogva talált rá a nőre, Joyce fájdalmas arccal előre-hátra ringatta magát.

– Azt hiszem, eltörte a bordámat – suttogta.

Agatha kifutott megmondani, hogy Joyce Petersonnak mentő kell.

Betty beszólt a rádióján.

– Mennyire van rossz állapotban? – kérdezte Agathától.

– Valószínűleg bordatörése van.

– Maradjon vele, amíg megjön a mentő – mondta Betty. – Nekem erre a rohadékra kell figyelnem.

Agatha visszament a házba.

– Nem kér egy csésze teát? – kérdezte.

Joyce a fejét rázta.

– Én feljelentem testi sértésért, szerintem kövesse a példámat – mondta Agatha.

Odakintről dulakodást hallottak, aztán Mark felvonyított, Betty pedig higgadtan tájékoztatta, hogy ez hatósági közeg elleni erőszak volt.

– Na tessék – mondta Agatha. – Ez már két feljelentés. Magán múlik, hogy három legyen belőle.

– Lecsukják?

– Naná!

Joyce felzokogott.

– Akkor én is feljelentem. Kaphatnék egy kis konyakot? Van egy üveggel a bárszekrényben.

Agatha magában megállapította, hogy jobb lenne a forró, cukros tea, de végeredményben órá is ráférne egy konyak. Töltött két pohárba, és odavitte az italokat.

Joyce beleborzongott az első kortyba.

– Képtelenség kiigazodni a férfiakon – mondta. – Amikor megismerkedtünk, azt hittem, ő az

álompártnér. Olyan elbűvölő volt, meg figyelmes. Akkor kezdett verni, amikor összeköltöztünk. Mindig sírt utána, és a bocsánatomért könyörgött, aztán pár nap múlva újrakezdte.

– Ezúttal miért esett magának?

– Mert megmondtam, hogy el akarok menni Harrison temetésére.

– Szerette Harrisont?

– Egy darabig igen. Aztán egyre többet utazott, és alig volt otthon. Amikor leültették, úgy berágtam rá, hogy azonnal beadtam a válókeresetet. Jason rajongott az apjáért. Szerintem azóta se bocsátott meg nekem. Amikor meghívást kaptam Laggat-Brownék partijára, Mark nem engedett elmenni.

Szirénázás adta hírül a rendőrség és a mentők érkezését. Joyce-t megvizsgálták, és a mentőkocsihoz vezették. Agathát lefényképezte valaki a helyi újságtól. Úgy tetszett, Shipston-on-Stour teljes lakossága odasereglett bémészzkodni.

Mark Goddhamet bezsuppolták egy járőr-kocsiba. És Agatha egyszer csak Bill Wonggal találta magát szemben.

– Az lesz a legjobb, ha most visszajön velem Mircesterbe vallomástételre – mondta Bill. – Képes rá, hogy vezessen?

Agatha megtapogatta sajjó tarkóját.

– Kicsit szédülök. Ez fogta és odaverte a fejemet a falhoz. Jóságos ég! – mondta az órájára pillantva.
– El kell ugranom Moretonba Royért.

– Hagyja itt a kocsiját, és jöjjön velem. Majd teszünk egy kis kitérőt, hogy felszedjük Royt.

Agatha unszolására Bill bekapcsolt szirénával, a megengedett sebességet túllépve repesztett végig a Fosseywayen, így épp akkor értek oda a vasútállomásra, amikor a londoni járat utasai kezdtek leszállingózni a vonatról.

Agatha odakiáltott Roynak, s az csillogó szemmel huppant be a járőr-kocsi hátsó ülésére.

– Mi ez az egész? – kérdezte.

– Agathát bántalmazták – mondta Bill. – Most megyünk a kapitányságra, hogy vallomást tegyen.

– Jól van, Agatha? – kérdezte Roy. – Ki bántotta?

Agatha mindent elmesélt, és mindjárt sírva is fakadt. Bill adott neki egy csomag papír zsebkendőt, és azt mondta:

– Keríték egy orvost, aki megvizsgálja, Agatha. Most látom először sírni.

Emma cikcakkvonalban haladt Warwickshire felé, végig vidéki buszjáratokkal, holott jól tudta, hogy nincs rendőr, aki felismerné új öltözetében, az egészen rövid hajával, meg a felszedett plusz kilókkal. Vett egy vadászkest, mely azóta is ott lapult öblös kezításkája mélyén. Melengette a tudat, hogy az éles acélpengére bármikor számíthat. Stratford-on-Avonben szállt le az utolsó buszról, onnét gyalogszerrel vágott neki a többmértöldes útnak Barfield House-hoz.

Charles rég visszament volna Agathához, mivel nem volt haragtartó ember, csak hogy időközben belehabarodott egy hosszú combú barnába, aki az Elaine Wisbich névre hallgatott és adományokat gyűjtött a Vidéki Alap javára. Charles előző este vacsorázni vitte, s most újabb találkozója volt vele: ebéd Stratfordban.

A lány már ott volt, amikor Charles megérkezett az étterembe. Elaine-nek dús, hullámos, barna haja volt, hosszúkás, hófehér arca, kicsi szája. Szeme aránytalanul apró, a melle viszont óriási, na és azok a hosszú combok!

Kellemesen telt az ebéd, habár Charlesnak nem volt ínyére Elaine sorozatos nyerítő röhögése. Mikor evés után rágyújtott, a lány pajkosan kikapta a cigarettát a szájából, és elnyomta a hamutartóban.

Charles sóhajtva mondott búcsút a szerelemnek. Amikor a számlát kérte, rá kellett jönnie, hogy ezúttal igazán otthon felejtette a tárcáját. Zsugori ember lévén hébe-hóba eljátszotta, hogy nincs nála a bukszája, most azonban szándékában állt fizetni.

– Borzasztóan sajnálom, Elaine. Nincs nálam a pénztárcám. Önnek kell fizetnie, de majd megadom.

Elaine olyan harsány volt, hogy héthatárba elhallatszott a hangja. S ez a harsogó hang most bezengette az éttermet.

– Többe van maga nekem, mint egy ebéd. Alice Forbes egy tízesbe fogadott, hogy velem fogja kifizettetni a számlát, mire én, a kis naiv: „ó, nem, Charles úriember”.

– Esküszöm, Elaine...

– Hagyjuk ezt.

Elaine dühödten és egyetlen szó nélkül fizetett, aztán az étterem előtt elváltak útjaik.

Charles, miközben Barfield House felé hajtott, azon morfondírozott, hogy még át kell néznie a birtok könyvelését. Legjobb lesz, ha rögtön nekidurálja magát. Charles soha nem használta a bejárati ajtót, amelyet egy óriási, antik kulcs nyitott, és amikor meg akarta kerülni a házat, felfigyelt rá, hogy az ajtó tárva-nyitva áll.

Beszélnem kell Gustave fejével, gondolta. Manapság, mikor megsaporodtak az agresszív kirándulók meg a New Age-hívők, minden körülmények között zárva kell tartani az ajtót.

A hallban egy pillanatra lefékezett, aztán a dolgozószobába indult, de nem jutott tovább a küszöbnél.

Dermesztő látvány tárult elébe: idős nénikéje kipeckelt szájjal egy székhez volt kötözve.

A másik nőt a haleffel a kezében elsőre nem ismerte fel. Magas, jó húspan levő nőszemély, rövid barna hajjal. A fogai árulták el, amikor elmosolyodott.

– Emma. Mit művelt a nénikémmel?

– Azért jöttem, hogy végezzek magával.

– Miért? – kérdezte Charles nyugalmat színlelve.

– Mert maga elárult engem.

– Hogy mit csináltam?

– Azt mondta a rendőröknek, hogy koslattam maga után, holott az orromnál fogva vezetett. Letérdelt elem, és a bocsánatomért esedezett. – A kés végigszántotta a levegőt.

Ez begolyózott, gondolta Charles, de a hangja megőrizte szokásos fesztelenségét:

– Ne bolondozzon, Emma. Oldozza el a nénikémet. A végén még szívrohamot kap.

– Térdre! – üvöltötte Emma.

Charles térdre borult, s a földön csúszva könyörgött:

– Ne bántson!

– Így már jobb – mosolygott Emma.

Charles előrelendült, és a térdénél fogva lerántotta a nőt a padlóra. A kés kirepült a tíz körömmel hadakozó Emma kezéből.

Ekkor Gustave sétált be a szobába, felhúzta Emmát a földről a kabátjánál fogva, és lekevert neki két, emberes pofont.

Emma elbögte magát. Gustave meglátta a nő táskáját, előhúzta belőle a kötelet, és megkötözte Emma csuklóját és bokáját.

Nyúlt volna a vadászkésért, hogy eloldozza a nénit, de Charles rákiáltott:

– A kést hagyja, Gustave! Bizonyíték.

Gustave bólintott, kiment a konyhai ollóért, és hozzálátott a néni, Mrs. Tassej kiszabadításához. Mikor Mrs. Tassej végre beszélni tudott, csak annyit mondott:

– Micsoda bestia. Hívja a rendőrséget, Gustave.

– Már hívjuk is őket – mondta Gustave fejével a telefonba hadaró Charles felé bökve.

Emma embriópózban nyöszörgött a padlón.

Charlest hatalmas megkönnyebbülés töltötte el, amikor meghallotta a szirénázást. És még jobban megkönnyebbült, amikor a rendőrök ismertették Emmával a jogait, és elvezették. Csak csodálni tudta nénikéje lélekjelenlétét, aki éppen gin-tonikot ivott, és a vallomásában elmondta, hogy Emma egyszer csak beállított, meglobogtatta a kést az orra előtt, és arra kényszerítette, hogy menjen be a dolgozóba, ahol aztán megkötözte és kipeckelte a száját.

Mindenkitől felvették a vallomást. Mrs. Tassej utána kiment kertészkedni, mondván, hogy az majd megnyugtatja, Charles pedig nekiveselkedett a könyvelésnek. Megszólalt a telefon. Gustave vette föl.

– Valami Miss Wisbich – mondta.

– Adja ide – nyögte Charles. – Halihó, Elaine. Dráma van. – Azzal ismertette vele a részleteket.

– A mindenit! – így Elaine. – Hiszen ez irtó izgi. Tényleg otthon hagyta a tárcáját?

– Igaz lelkemre mondom.

– Még kárpótolhat. Nyílt egy új étterem Broadwayben, a Cordon Bleu. Holnap vigyen el oda vacsorázni. Jó drága hely.

– Jó, rendben – mondta Charles. – Nyolckor megfelel?

– Ott találkozunk.

Agatha háza előtt rendőr strázsált. Bill Wong már korábban is próbálta kijárni neki a rendőri védelmet, de Agatha működése oly mértékű ellenszenvet váltott ki a mircesteri rendőrkapitányságon, hogy mindaddig elutasították a kérést, Bill szerint azért, mert reménykedtek, hogy valaki végre tényleg elteszi Agathát láb alól. Betty Howse közrendőrnek parancsba adták, hogy kövesse, de nem Agatha biztonsága érdekében, hanem hogy lássák, miben mesterkedik.

Agatha tarkóján jókora púp nőtt, de a fejbőre nem repedt fel. Az ajtaja előtt posztoló Darren Boyd közrendőr roppant csinos fiú volt. Kezdetben berzenkedett az unalmas feladat miatt, aztán egyre pompásabban érezte magát, mert a falubeli hölgyek teával, süteménnyel meg forró, kolbászos batyuval traktálták. Egyikük még kerti széket is hozott neki, a másik meg egy kisasztalt. A harmadik könyveket, magazinokat vitt neki. Boyd a napon üldögélve sütkérezett, és pazarul telt a délutánja, így nem nagyon örült a váltásnak.

Agatha hálás volt a rendőri jelenlétéért, mert az távol tartotta az újságírókat. Eleinte nem is értette, miért ostromolja a sajtó egy szimpla testi sértés miatt. Csak akkor lett világos a nagy felhajtás, amikor

este bekapcsolta a tévét, és a hírekben a Charles elleni támadásról is szót ejtettek. Agatha neve több korábbi ügyben is együtt szerepelt a férfiével, és Emma ugyebár Agathát is meg akarta ölni.

Felhívta Charlest, de Gustave lecsapta neki a kagylót.

– Ez nevetséges – dohogta Agatha. – Ki kell rúgni a fickót.

– Menjünk oda – javasolta Roy.

– Nem jó. Gustave a képünkbe fogja vágni az ajtót. Azonkívül biztosan ellepték a birtokot az újságírók.

Ekkor megcsörrent Agatha mobilja.

– Felveszem. A sajtó nem tudhatja ezt a számot.

– Rajta van a névjegyén – mondta Roy.

Agatha ennek ellenére felvette.

– Agatha – búgta egy meleg hang. – Itt Jeremy. Hallom, őrizetbe vették az asszisztensét.

– Én is csak most láttam a híradásban. Nagy megkönnyebbülés. Hogy s mint?

– Megvagyok. Fárasztó a folytonos ingázás Londonba. Azon tűnődöm, hogy kibérelek egy kis lakást, és csak a hétvégékre jövök haza. Jason gyászban van az apja miatt, temetői a hangulat. Nincs kedve velem vacsorázni?

– Egy régi kollégám, Roy Silver van nálam látogatóban. – Jeremy kivárt egy kicsit, majd azt mondta:

– Hozza el őt is. Szórakoztató figura?

– Nagyon is.

– Pompás. Akkor viszlát, nyolckor.

– Nem a nőre kíváncsi magából – mondta később Roy –, máskülönben eszébe se jutott volna engem is meghívni. Csak információt akar.

– Badarság. A rendőrség alaposan utánanézett, sziklaszilárd alibije van. És a múltkor megpróbált megcsókolni.

– Az nem jelent semmit.

Agatha már el is felejtette, hogy Roy Silver kizárólag olyankor öltözik konvencionálisan, amikor begyöpösödött klienseknek dolgozik. Így ugyancsak elképedt, amikor Roy indulásra készen megjelent a nappalijában fekete-fehér, széltében csíkos pólóban, testhez simuló, fekete nadrágban, vörös kendővel a nyaka körül.

– Így akar jönni? – kérdezte Agatha.

– Miért? Francia étterembe öltözzünk franciásan.

– Csak a képregényekben öltözködnek így a franciák. Mit vesz fel, ha kínai étterembe megy? Copfos kalapot? No de mindegy, ne késsünk el.

– Milyen a koszt? – kérdezte Roy a kocsiba beszállva. Közben hosszú, fekete palásttal egészítette ki a toalettjét. Agatha azon merengett, vajon hogy fért be ennyi holmi a férfi bőröndjébe.

– Ne legyenek illúziói – felelte, és felengedte a kuplungot. – Kacsát ne kérjen, mert rágós, mint a gumi. És mondjon le a salátáról, csupa rukkola az egész.

– Szeretem a rukkolát.

– Akkor örülni fog, mert mindenhez adnak belőle.

– Kicsípte magát – mondta Roy. – Ha egy kicsivel mélyebb lenne a dekoltázsa, bevinnék a rendőrök közszeméremisértésért.

– Ne beszéljen zöldségeket – hurrogtá le Agatha, de mielőtt kiszálltak volna a kocsiból, lopva feljebb húzta a ruhát a keblén.

Jeremy már ott volt, és látszott rajta, hogy nevetnékje van Roy láttán. Agatha éppen leült, amikor kiszúrta Charlest egy hullámos, barna sörényű lánnyal az étterem átellenes végében.

– Egek – mondta Charles. – Agatha.

– Milyen Agatha? – akarta tudni Elaine. – Az a vén tyúk, aki a csöcsét mutogatja?

– Nem sokkal öregebb, mint én – mondta Charles Agatha védelmében. – Köszönjük oda nekik.

– Muszáj?

– Egy perc az egész.

Odaslattyogtak, és Charles megejtette a bemutatkozást. Agatha bemutatta Jeremyt.

– Merre kószált, Charles? – kérdezte Agatha Elaine megérzése szerint túlságosan is számon kérően.

Elaine belekarolt Charlesba, és közölte:

– Velem volt elfoglalva. – Azzal felnyerített, Charles meg csak fintorgott.

– Holnap meglátogatom, hogy megbeszéljük a fejleményeket – mondta aztán. – Bent lesz az irodában?

– Reggel kilenctől.

– Ott leszek. Viszlát, és örülök, hogy megismertem, Jeremy. – Charles még halandzsázott valamit franciául, mire Jeremy elmosolyodott és bólintott.

– Mit mondott? – kérdezte Agatha.

– Kutya legyen, ha értettem. Förtelmesen beszél franciául. Mit ennének?

Roy nem konyított a jó ételekhez, ezért már csupán a légkör miatt is kedvére való volt a vacsora. Gyertyafény, figyelmes pincérek és pofátlanul magas árak: neki ennyi is elég volt a boldogsághoz.

Jeremy az ügyről faggatta Agathát, és arra is kíváncsi volt, hogy a rendőrség tisztázta-e már a halott ember személyazonosságát. Agatha rendületlenül hazudott és a fejét rázogatta. Egyedül Mark Goddham letartóztatásáról nem hallgatott, hiszen a reggeli lapokban úgyszintén benne lesz. Aztán hirtelen hozzátette:

– Igazán nem beszélhetek erről, Jeremy. A rendőrség megtiltotta. De azt hiszem, közel kerültem a megoldáshoz.

Roy a londoni munkájáról locsogott, tréfás történeteket adott elő. Időnként Elaine nyerítése verte fel a termet.

– Beszakad a dobhártyám – nyafogta Roy. – Mit eszik ez a nő? Zabot?

Felálláskor Agathának megint sajogni kezdett a csípője, amitől matuzsálemnek érezte magát. Lehet, hogy Elaine-nek fülsértő a nevetése, de ő legalább fiatal. Mi lesz, ha Charles elveszi feleségül? Mi lesz, ha Agatha Raisin megöregszik, s azt a néhány barátját is elveszíti?

Az étterem előtt Jeremy odafordult Royhoz:

– Maga nyilván jól ismeri Agathát.

Roy csak vigyorgott.

– A lehető legközelebbről.

– Ó, Agatha – hahotázott Jeremy –, én meg azt hittem, nekem öltözött így ki.

– Roy csupán barátom – csattant fel Agatha. Meg tudta volna fojtani Royt. Mert mi van akkor, ha Jeremynek mégse jön össze a volt nejével? Elvált ember és még kéznél is van.

– Mi ütött magába, Roy? – támadt neki Agatha, amikor elhajtottak. – Miért sugallta azt, hogy viszonyunk van?

– Az ön érdekében, mucikám. Nem tetszik nekem a főszer, és különben is visszament a volt feleségéhez. Mit flörtölget magával?

– Nemrég mintha azt mondta volna, hogy csak információkat akar kiszedni belőlem.

– Megváltozott a véleményem. Úgy bámulta magát, majd felfalta a szemével! – Agathának hízott a mája. – Miért mondta, hogy közel jár az ügy megoldásához? Lehet, hogy a pasas vonzónak találja, de ha ő a hunyó, akkor újból próbálkozni fog. Mellesleg követ bennünket egy kocsi. Carselytól kezdve a nyomunkban van.

– Biztos ugyanaz a rendőrnő, aki Joyce Peterson házához is követett. Rajtam tartják a szemüket.

Jó éjszakát kívántak az Agatha háza előtt szolgálatot teljesítő rendőrnek.

– Meddig fogják még őrizni? – kérdezte Roy.

Agatha sóhajtott.

– Nem sokáig. Mióta a kormány felszámolta a vidéki őröket, a mircesterieknek még több a munkájuk. Fred Griggs, a helyi fakabát közben nyugdíjba vonult, pedig olyan megnyugtató volt, hogy itt van Terjed a bűnözés vidéken. Tudta, hogy a gazdák már a kombájnjukat se merik kint hagyni a földeken éjszakára? Egyet megfűjtak, csak előbb szétbontották. Tele van az újság hasonló lopási esetekkel. Alighanem valahova Kelet-Európába kerül a szajré. Meghallgatom a rögzítőmet. Ó, üzenete jött, Roy Visszahívták Londonba.

– A francba. Bocs, Agatha, a reggeli vonaton rajta kell lennem. Nem szívesen hagyom magára.

– Semmi gond. Holnap jön Charles.

Charles lázasan, torok- és végtagfájdalommal ébredt. Tájékoztatta Gustave-ot, hogy csúnyár megfázott, és kérte, telefonáljon be Mrs. Raisinnek az irodába, hogy ma nem tud bemenni hozzá.

Gustave húzódozott a feladattól, ki nem állhatta Agathát. Kellemetlen, tolakodó nőszemélynek tartotta. Tisztában volt vele, hogy vele ellentétben a gazdája vonzónak találja, és nem óhajtott egy nap arra ébredni, hogy Agatha az új úrnő Barfield House-ban. Másrészt viszont, ha nem telefonál, csak felmérgeíti a munkaadóját.

Köztes megoldásként üzenetet hagyott az ügynökségi titkárnőnél:

– Sir Charlesnak nincs most ideje Mrs. Raisinre.

Agatha tajtékozott az üzenet hallatán. A titkárnő azt hitte, hogy személyesen Sir Charlesszal beszélt.

Aztán Bill Wong telefonált, hogy szóljon: leállítják a rendőri védelmet. Nem, egy lépéssel se jutottak előbbre, de több szálon folyik a nyomozás.

Ezek után Agatha úgy döntött, hogy felkeresi Mrs. Laggat-Brownt. Minden a kastélyházban kezdődött. Hátha előbbre jut, ha folytatja a kérdezősködést. Jason talán beszélt leendő anyósának az apja barátairól.

Viharos szél sodorta az égen a felhőket, miközben Agatha Herris Cum Magna felé autózott.

Catherine Laggat-Brown nyitott neki ajtót.

– Ó, maga az. Épp hívni akartam – mondta kissé zavarodottan. – Jöjjön csak.

Amikor leültek, Catherine feszengve kérdezte:

– Hozhatok önnek valamit? Teát vagy kávét?

– Semmit, köszönöm. Mit akart nekem mondani?

– Nincs már szükségem magára. Majd a rendőrség intézkedik. Amint arra Jeremy is rámutatott, nekik nagyobb a mozgásterük.

– Nahát! – kiáltott fel Agatha. – A tegnapi vacsoránkon még semmi ilyesmit nem mondott.

Catherine kimeresztette a szemét.

– *Maga* vacsorázott Jeremyvel?! Nekem azt mondta, egy üzletfelével van találkozója.

– Nyilván rám gondolt.

Catherine felállt.

– Küldje el a számlát, és ne is lássam magát többet!

– Nem kíváncsi, hogy ki lőtt rá a lányára?

– Mondtam már, ez a rendőrségre tartozik. Most menjen! És hagyja békén a férjemet.

– Már nem a férje. Elváltak.

– A jövő hónapban újra összeházasodunk. Nem is mondta magának?

Agatha mérgesen hajtott el. Mit képzelt az a kígyó Laggat-Brown, hogy meghívja vacsorázni, és egy szóval se említi, hogy felbontják vele a szerződést! Elhatározta, hogy felmegy hozzá Londonba. Leállította a kocsit, és előkeresett egy vasúti menetrendet. Negyedóra múlva indul egy vonat Moretonból. Agatha kilőtt, és még éppen fel tudott ugrani a kifutó vonatra.

A Paddingtonról taxival ment a Fetter Lane-re, de hiába kereste Jeremy export-import cégét. Felhívta Patricket, hogy megtudja a pontos címet.

Patrick megadta neki, és amikor Agatha odaért a sötét kapualjhoz, kiderült, hogy az imént is itt ment el, az „Asterix Export-Import” mellett. Felkaptatott a szűkös, poros lépcsőházban a legfelső emeletre. A tejüveg ajtón arannyal pingált kiírás: Asterix.

Bekopogott, de semmi nem történt. Lement egy szintet. Ott volt a *Csinibaba* magazin irodája. Agatha lenyomta a kilincset, és belépett. A zselézett hajú, erősen sminkelt recepciós leányzó közönyösen tekintett fel rá.

– Az önök feletti export-import cégről szeretnék érdeklődni – mondta Agatha. – Nincs bent senki.

– Sosincs – hangzott a lakonikus válasz. – Volt egy titkárnőjük, de ezer éve nem láttam.

– Hogy néz ki?

– Rátarti. Éneklős hangú, szőke. Mind szőke. Ez olyan uncsi. – S mintegy önmaga megnyugtatóására a lány odanyúlt a fekete hajához.

Agatha megköszönte neki a tájékoztatást, és kiment. Az eggyel lentebbi ügyvédi irodában is kérdezősködött. Ott azt mondta a titkárnő, hogy senki nem dolgozik már az Asterixnél.

– Egy éve még nagy jövés-menés volt. Rengetegen jártak hozzájuk. Mostanában meg senki.

Agatha ezután bement a földszinti szendvicsbárba, de a görög kiszolgálók azt mondták, annyi vendégük van, hogy semmi másra nem tudnak figyelni.

Látni akarta Jeremyt. Arra vágyott, hogy a férfi rámosolyogjon, és nyugtassa meg, hogy azok nem az ő szavai, s hogy Catherine találta ki az egészet. Agatha egy picikét beleszeretett Jeremybe. Átment egy túloldali kapualjba, és ott várakozott. Végül az órájára vetett pillantás ráébresztette, ha sikerül elkapnia az ötórás vonatot, talán még összefuthat vele.

Irány a Paddington! De Jeremynek nyoma se volt a szerelvényen.

Charles hol elszenderedett, hol felébredt, és este már elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy felkeljen egy kicsit.

Gustave anyai szeretettel segítette leülni a karosszékébe a dolgozóban, és konyakot töltött neki.

– Készítettem önnek egy könnyű fűrjvacsorát – mondta Gustave. – Muszáj valamit ennie. Biztosan ne hívjam ki az orvost?

– Nem kell, ez csak egy csúnya megfázás. Agatha nem keresett?

– Mrs. Raisin egyszer sem hívta.

Önző!, duzzogott magában Charles. Legalább virágot küldhetett volna.

Agatha arra ért haza, hogy Bill Wong várja a ház előtt.

– Ne ijedjen meg – mondta a nyomozó. – Barátilag jöttem.

– Kerüljön beljebb! Idejét se tudom, mikor beszélgettünk egy jót utoljára.

Bill követte a konyhába.

– Az étkezőt nem is használja.

– Ha egyszer vége lesz ennek az ügynek, adok egy nagyszabású vacsorát. A barátnőjét is hozhatja.

– Jelenleg nincs barátnőm. Egyre több a munka, így a randik javát le kell mondanom.

– Kávét?

– Most, hogy elkaptuk Emmát, már igen. Nem hinném, hogy bíróság elé tudna állni, teljesen elborult az elméje. Még olyat is mondott, hogy ő bérelte fel Mulligant, aztán összefüggéstelen motyogásba torkollt a beszéde. A feletteseim persze örömmel hinnének neki, csak lezárhassák az ügyet. De még mindig itt van nekünk rejtélynek a kastélyházi lövés.

– Ma Jeremy Laggat-Brown irodájánál jártam – mondta Agatha, miközben bedugta a vízforralót. – Hja, kekszem is van. – Bill rémült arckifejezése láttán hozzátette: – Nyugi, Doris sütötte.

– Darren Boyd, a jóképű rendőr, aki nappal teljesített szolgálatot a házában, odavolt, amikor leváltották. Azt mondja, életében nem ugrálták így körül. A pasas irodáját üresen találta, igaz?

– Honnét tudja?

– Becsukta a boltot, és elment nyugdíjba.

– Megengedheti magának?

– Nos, a volt nejének a bőre alatt is pénz van, és újra össze fognak házasodni.

– Eleinte azt hittem, elragadó férfi, de kezdek rájönni, hogy aljas görény.

– Aljas görény, és imádja a lányát.

– A múltja folttalan?

– Abszolúte. Utánanéztünk az export-import cégnek, és kihallgattuk a klienseit. Jeremy Laggat-Brown az, akinek mondja magát.

– Catherine szélnek eresztett. Ellenben előtte való este Jeremyvel vacsoráztam, és ő nem mondott semmi ilyesmit.

– Hohó, szóval randevúztak!

– Nem igazán, Roy is ott volt. Elég sokat kérdezősködött, de nem beszélhettem neki Mulliganról, mer maguk megtiltották. Mi a helyzet Harrison Peterson előéletével?

– Még nyomozunk, hogy kivel haverkodott a börtönben, meg ilyenek.

– Szóljon, ha van valami – tett le Agatha az asztalra két csésze kávé meg egy tányér süteményt.

– Nem tehetem. – Hodge felkúszott Bill nadrágszárán, és az ölébe telepedett.

– Vicces, mennyire imádják magát a macskáim. A szülei jól vannak?

– Anyámnak köszvényes a csípője. Régóta fájdogál már neki, csak nem volt hajlandó megröntgeneztetni. Műteni fogják, várólistán van.

Agatha csípőjébe belenyilallt a fájás, de nem, ő nem lehet köszvényes! Az az öregek betegsége.

Bill felhörpintette a kávéját, befalt két süteményt, és távozóban azt mondta:

– Vigyázzon magára. Maradjon inkább a válásoknál meg az eltűnt háziállatoknál. Laggat-Brownék amúgy is lemondták magát. Ne változtasson ezen.

Agatha megmelegített egy adag lasagnét a mikróban. Kicsit odaégette, a széle a tálca oldalához ragadt, de kikaparta belőle, amit tudott. Halat sütött a cicáknak, aztán elzárta a gázt, és felment az emeletre.

Hosszú, forró fürdőt vett, kinyitotta a hálószoabaablakot, és lefeküdt.

Hirtelen riadt fel. Valami kaparászott és nyivákolt a nádtetőn. Agatha kipattant az ágyból, szélesre tárta az ablakot, és kihajolt. A macskái odafent voltak a tetőn. Nem látta őket, de megismerte a miákolásukat.

Agatha visszahúzta a fejét, és éppen fel akarta kapcsolni az éjjeli lámpát, amikor megcsapta a gázzzag. A vezetékes gáznak nincs olyan erős szaga, mint a régifajta széngáznak, de attól még érezhető volt, hogy ez gáz. A lehetőségekhez mérten lélegzetvisszafojtva lerohant a konyhába.

A halas serpenyő alatt a legnagyobb fokozatra volt tekerve a gáz. Agatha elzárta, és a kertre nyíló ajtót kitarva kapkodott levegő után.

Csak ekkor kapott észbe, hogy az ajtónyitáskor nem szólalt meg a riasztó.

Az első és legfontosabb teendő: menteni a macskákat.

Kicipelte a szétcsúsztatható létrát a kerti fészerből, nekitámasztotta a nádnak, és felmászott rajta. Hívta a cicákat, és jöttek is nagy óvatosan. Hodge-ot sikerült elkapnia, Boswell meg a vállára ugrott. Agatha lekecmergett a létráról a macskákkal, majd arcát a kezébe temetve, hányingerrel küszködve leroskadtt a fűbe. Aztán bement a házba, és az összes ajtót és ablakot kitárta, mielőtt hívta volna a rendőrséget.

Boyd közrendőr szállt ki a házhoz Betty Howse közrendőrrel. Először biztosra vették, hogy Agatha egész egyszerűen elfelejtette meggyújtani a gázt.

– Nem gyullad meg automatikusan – mondta Agatha. – Külön kapcsoló adja a szikrát. És vajon miért hallgatott a riasztó?

Boyd kesztyűt húzott, és lenyitotta a riasztó kezelőegységén a fedelet.

– Ki van kapcsolva – vetette hátra a válla fölött. – Biztos, hogy nem maga volt?

– Holtbiztos!

– Amikor az este hazaérkezett, a riasztónak csipognia kellett, amíg be nem ütötte a kódot.

– Most, hogy belegondolok, nem csipogott. Bill Wong volt itt, beszélgettünk, én nem is figyeltem oda.

– Bill Wong, a nyomozó?

– Igen, barátok vagyunk.

– Van még valakinek kulcsa a házhoz?

– Csak Doris Simpsonnak.

– Adja meg nekem a telefonszámát.

Agatha megadta, és Boyd már hívta is Dorist. Agatha lelombozódva hallgatta a beszélgetés végét:

– Miféle szerelő? Hogy nézett ki? Igazolta magát? Ön nem hagyta őrizetlenül a kulcsait? Egyedülről hagyta a férfit akár csak rövid időre is?

Ezenközben Betty Howse felnyúlt a riasztó kontrolldobozába a használati útmutatóért.

– Ez meg micsoda? – kérdezte élesen a legfelső oldalon szereplő négyjegyű számsorra bökve.

– A kód – mormogta Agatha. – Leírtam, hogy ne felejtsem el folyton.

Boyd közben végzett Doris kikérdezésével.

– Egy férfi, aki azt állította, hogy a riasztót üzemeltető cégtől van, itt járt, amíg Mrs. Simpson a

házban volt. Felvillantott valami igazolványfélét, mire Mrs. Simpson beengedte. Aztán ki kellett ugrania a boltba takarítószeréért, a kulcsait meg az asztalon hagyta. A fickónak bőven volt ideje lenyomatot készíteni a kulcsokról. Meggyőződik róla, hogy a riasztó kikapcsolt állapotban van. Aztán visszajön, mikor maga már alszik, és behatol a házba. Csak egy a bökkenő: nem volt rá garancia, hogy ön nem veszi észre, ki van kapcsolva a riasztó. Azt sem tudhatta, hogy nem ébreszti-e majd fel önt a riasztó csipogása, amikor ő bejön a házba. A kódot nem tudhatta.

– Dehogynem – mondta Betty a kezelési útmutatót lobogtatva.

– Amatőrök – jegyezte meg Boyd epésen. – A terv tehát az volt, hogy baleset látszatát keltsék. A ház megtelik gázzal, maga felkapcsolja a villanyt, és bumm! Most pedig megkérném, hogy hagyja el a konyhát, amíg a helyszínelők megérkeznek. Az lenne a legjobb, ha valahol másutt töltené az éjszakát.

Agatha fejvesztve gondolkodott.

– Felhívhatnám Mrs. Bloxbyt, a lelkésznét, de éjszaka van, mérges lenne a férje. Szállodába is mehetek, de oda nem vihetem a macskáimat, és itt hagyni se akarom őket. Tudom már! Áthívom Dorist, hogy vigyázzon a cicákra, aztán keresek egy szállodát.

– Tudnunk kell, hogy hol lesz.

– Van egy nagyszálló Bourton-on-the-Water mellett, a Cotswold.

– Telefonáljon.

Agatha felhívta őket, és szobát foglalt magának. Majd felment öltözködni, összecsomagolni ezt-azt. Aztán berakta a cicákat a hordozókosárba, és áthajtott Doris Simpsonhoz. Doris ébren volt, és sűrű elnézést kért.

– Esküszöm, olyan szolid kis embernek tűnt. Egy pillanatig sem gyanakodtam. Persze, hogy vigyázok a cicákra.

Agatha dermedten hajtott Bourton-on-the-Water felé. Valaki veszélyesnek hiszi, de miért? Az a kevés, amit tud, elhanyagolható ahhoz képest, amit a rendőrök tudnak. A hotelszobában kipakolta kevéske holmiját, levetkőzött, és ágyba bújt. Didergett, bár működött a központi fűtés. Az volt az érzése, hogy a tettes, bárki legyen is, nem fogja feladni. Az lenne az egyedüli megoldás, ha egy hosszabb vakáció erejéig elhagyná az országot, és ezt még nagydobra is verné, hogy a gyilkos vagy a gyilkosok ne lássanak benne fenyegetést.

Felszínesen aludt, és reggel élénken emlékezett az álmaira, amelyek a kulisszák mögött várakozó első gyilkossal és második gyilkossal egy Shakespeare-színművel vetekedtek.

Sóvárgott Mrs. Bloxby megnyugtató közelsége után, de az első útja haza vezetett. Futurisztikus volt a fehér csuklyás védőruhában, kesztyűben, bezacskózott cipőben odakint ügyködő helyszínelők csapata.

A *CSI* volt Agatha egyik kedvenc tévésorozata. De most elbizonytalanodott: lehet, hogy az igazi amerikai helyszínelők mégsem utcai ruhában trappolnak a bűntények helyszínén, mindent teleszórva a hajszálaikkal, meg a saját DNS-ükkel.

Otthagyta a kocsit, és felsétált a paplakhoz.

Mrs. Bloxby, amikor beengedte, mindjárt azzal kezdte, milyen szép idő van, nosza, üljenek ki a kertbe, ahol Agatha rá is gyújthat, mivel pontosan tudta, hogy férje sem Agathát, sem a bagóját nem tűri meg a házban.

– Hallottam, hogy megszálltak a helyszínelők. Mi történt?

Agatha elmondta, és a történet végén Mrs. Bloxby megjegyezte:

– Bill Wongnak igazán feltűnhetett volna, hogy ki van kapcsolva a riasztó.

– Miért tűnt volna fel neki? – sóhajtott Agatha. – Én se figyelek mások riasztójára.

– Mihez fogsz most kezdeni?

– Nem tudom. Nem fog az agyam. De az az érzésem, hogy most már nem fog leállni a gyilkos. Töröm a fejem, hogy vajon mit tudhatok, amivel megriasztottam. Be van állva a nyakam, és szarul érzem magam. Bocs, tudom, hogy nem szereted a trágár beszédet.

– Mert a férjem lelkész? Szamárság. Hallok én ennél cifrábbakat is naponta. Egyébként észrevetted hogy az amerikai akciófilmekben mindig van egy olyan jelenet, amikor egy fekete meg egy fehér férfi átvetődik egy éppen felrobbanó épület előtt, és közben nagyon csúnyákat mondanak? El kéne menned masszázusra. Tudok is egy csodás masszört Stow-ban, a neve Richard Rasdall. A relaxáló masszázs a specialitása. Felhívom neked, ha gondolod.

– Ártani nem árthat. Úgyszincs jobb dolgom, és elegendem van, a rendőröknek meg belőlem van elegendük. Istenkém, valószínűleg épp most keresnek a szállodában, hogy menjek be vallomástételre.

– Richard majd jól ellazít, és erőt önt beléd.

Mrs. Bloxby bement a paplakba telefonálni. Agatha azt kívánta, bárcsak örökké ott maradhatna a kertben a kései rózsák között. A külvilág oly rút és baljóslatú.

Közben visszajött a lelkészné.

– Félóra múlva tud fogadni. Sima ügy, ha most rögtön elindulsz, feltéve hogy találsz parkolóhelyet.

– Hova kell mennem?

– Ha tudsz a piactérnél parkolni, a templom felé indulj, menj el a bank mellett. Lesz ott egy édességbolt, a Mézesbödön. Ott kell bemenni.

– Az édességboltba?

– Richard az emeleten dolgozik. Majd megismered a feleségét, Lynt. Végtelenül kedves nő. Bűbájos család.

Mialatt Agatha Stow-on-the-Wold felé autózott, arra lett figyelmes, hogy elbújt a nap, és az ég ugyanolyan komor lett, mint a hangulata. A piactérnél lévő parkolóban úgy köröztek a kocsik, mint megannyi helyet kereső fémragadozó. Agatha kiszúrta, hogy egy nő éppen betolatna egy üres állásba, és gyorsan orral beállt előtte.

Egy darabig a felhúzott ablak mellett üldögélt, és a rádiót is bekapcsolta, hogy ne kelljen hallania a pórul járt autós szitkozódását. Amikor kiszállt, úgy érezte magát, mint akit összeverték.

Aztán valahogy elvonszolta magát a Mézesbödönig.

Tizenegy

Agatha bátortalanul lépett be a parányi boltba, ahol arany fényben úszott minden. Az üvegpalcokon gusztusos bonbonok sorjáltak, más polcokon kis csomagocskákban tej-karamella, különféle kekszek meg játékok.

De voltak ott kislányoknak készült tündérjelmezek is, leheletfinom fátyolszövetből. És a cipellők! Parányi, fényes cipellőcskék, amelyet Dorka visel az *Óz, a csodák csodájában*.

Milyen jó is lehet kislánynak lenni, szerető, vajszívű szülőkkel, akik gyermekük szépsége feletti büszkeségükben megvesznek neki egy ilyen gyönyörűséges ruhácskát...

– Mrs. Raisin?

Agatha a keskeny pult mögött álló nő felé fordította figyelmét.

– Lyn Rasdall vagyok. Richardhoz jött, ugye?

– Igen – mondta Agatha. – Olyan ez a bolt, mintha a *Harry Potter*ből varázsolták volna ide.

– Mrs. Raisin!

Magas, jóképű, átható tekintetű férfi jelent meg a bolt hátuljában.

– Richard vagyok.

– Halihó – szólalt meg Agatha. – Merre menjek?

– Fel a lépcsőn, és az első ajtó lesz balra. Vetkőzzön le bugyira, és takarja le magát a törülközővel.

Agatha felment, és egy szép tágas fürdőszobában találta magát masszázssággal a közepén. Halk zene

szólt, az oldalt álló hosszúkás szekrénykén illatgyertyák égtek.

Levette minden ruháját a fehér bugyija kivételével. Aztán felfeküdt az asztalra, és magára terítette a kikészített fürdőlepedőt.

– Jöhetnek? – kérdezte Richard a csukott ajtón át.

– Igen.

Talpmasszázzsal kezdődött. Agatha csak feküdt ott és szorongott, miközben Richard a Boszniában átélt élményeiről beszélt, ahol szerencsétlen, megkínzott, megerőszakolt nőket gondozott a Gyógyító Kéznek végzett munkája keretében.

– Nagyon stresszes vagyok mostanában – mondta Agatha. – Magándetektívként tevékenykedem. Az egész Párizsban kezdődött, amikor az a nagy hőség volt.

– Hallottam a kánikuláról. Nyár végén járt nálam egy francia hölgy. Leszokóban levő alkoholista. Mesélte, hogy a gyűléseikre is alig bírt eljárni. Azt hiszem, így hívják arrafelé az anonim alkoholisták összejöveteleit.

Agatha fokozatosan elernyed. Amikor átfordult a hasára, és Richard a hátát kezdte gyúrni, úgy érezte, elszállnak a gondjai. Agya felfrissült. Időnként belebegett a tudata felszínére az ügy egy-egy részlete: Párizs. A látogatás, a találkozás Phyllis Hepperrel meg a mese a fess ex-alkoholfüggőről. Gyűlés! Jeremy Laggat-Brown azt mondta a szálloda recepciósnak, hogy gyűlésre megy, nem baráti találkára, hanem gyűlésre. Felicity Fellet. Jeremy szöske titkárnője. Aztán egy gondolati bakugrással azor kezdett tűnődni, mi van, ha Jeremy talált egy rá megszólalásig hasonlító iszákost, aki eljátszotta helyette a szerepét. Pénzért még a legelvetemültebb alkoholista is képes lenne kibírni józanul a színjáték idejére. Egy iszákos, vagy másvalaki, aki hasonlít rá. És van itt még valami. Amikor Charles franciául szólt Jeremyhez, az egy mukkot sem értett, állítólag azért, mert Charles pocsékul tud franciául, holott Charles nyilvánvalóan kifogástalanul beszél a nyelvet. A francia rendőröknek egy pillanatig sem jelentett gondot, hogy megértsék.

– Mi a baj? – kérdezte Richard. – Nagyon megfeszült.

Agatha átfordult és felült.

– Most el kell mennem.

– Még nem fejeztem be.

– De nekem akkor is mennem kell! Muszáj.

Richard sietve elhagyta a szobát, miközben a félmeztelen Agatha leküszködte magát az ágyról, és felkapkodta a ruháit.

Amikor letrappolt a lépcsőn, Richard és neje a boltban vártak rá.

– Mivel tartozom? – kérdezte Agatha.

– Tizenöt font lesz.

Agathában felébredt az üzletasszony.

– Azért csak ennyi, mert nem fejezte be?

– Nem, ez a szokásos tarifám.

– De hiszen ez aprópénz – jegyezte meg Agatha, miközben leszámolta a pontos összeget, és kiviharzott a boltból.

– Ennek meg mi baja? – kérdezte Lyn.

– Tudom is én – felelte a férje. – Szerintem nem komplett.

Agatha elhajtott a szállodához, és kijelentkezett. A rendőrség számos üzenetet hagyott neki, hogy jelenjen meg a főkapitányságon.

Aztán Barfield House felé vette az irányt.

Gustave nyitotta ki az ajtót.

– Beteg, és nem fogad látogatókat – közölte.

– Charles! – üvöltötte Agatha torkaszakadtából, mikor az ajtó már majdnem becsukódott előtte.

– Ki jött, Gustave? – hallatszott Charles hangja.

Az inas lesújtóan végigmérte Agathát, csak utána felelt a gazdájának:

– Mrs. Raisin.

– Vezesse be.

– Félre az útból, Gustave – csörtetett be Agatha az inas mellett.

– A dolgozószobában vagyok – kiáltott ki Charles. Aztán odamorrantott a belépő Agathának:

– Szóltam Gustave-nak, hogy hívja fel magát, és mondja meg, megbetegedtem.

– Szóval Gustave volt? A titkárnő nekem azt mondta, hogy maga, meg hogy azt üzeni, nem akar látni.

– Bizonyára félreértett valamit. Rémesek ezek a mai titkárnők.

– Bárhogy is történt, most figyeljen ide!

Agatha először elmesélte, hogy megint meg akarták ölni. Aztán:

– Ez most nagyon fontos. Az étteremben mondott valamit Jeremynek franciául. Mit?

– Hogy ne cicázzon magával, ha tényleg ki akar békülni a feleségével. Úgy tett, mintha nem értené.

– Nem csak tette.

Agatha vázolta az új teóriáját.

– Egyvalamit elfelejt – mondta Charles. – A saját lánya kapta a halálos fenyegetést. A saját lányára lőttek rá.

– Várjunk csak! Bill Wong mondta, hogy Jeremy felszámolta az üzletét, mert azt reméli, hogy a dúsgazdag Catherine újra hozzámegy. Tegyük fel, hogy nem a nő kell neki, csak a pénze. A fenyegető levél talán pusztán elterelés, és valójában a feleségét akarta lelőni.

– Aggie, ezt lehetetlen bizonyítani.

– Hát, én azért átugrom Párizsba, felkeresem Phyllist, és megkérem, mutasson be annak a gyógyult alkoholistának. Ha kiderül, hogy ő volt Jeremy, akkor elkaptuk a fickót. Indulok is a Heathrow-ra.

– Magával megyek. De én Birminghamre szavazok. Közelebb is van, könnyebb a parkolás, és onnét is indulnak gépek Párizsba. Gustave! Csomagoljon össze nekem pár holmit.

Charles végignyöszörögte a repülést, a fejét fogta, és nyafogott, hogy mindjárt szétreped a füle, meg hogy mégis inkább vonatra kellett volna szállni.

– Tudhattam volna, hogy meghúléssel nem szabad repülni.

Agatha nem nagyon figyelt rá, ugyanis egyfolytában járt az agya. Ha mellényúlnak, és Jeremynek mégse volt alteregója, akkor tartoztak az ördögnek egy úttal. Kicsúsztatta Phyllis névjegyét a pénztárcájából. Telefonálnia kellett volna előbb.

A taxiban, úton a szállodához Charles kezdett végre magához térni. Ugyanabba a hotelba mentek, amelyikben a múltkor megszálltak. Sütött a nap, ahogy közeledtek Párizs központjához, az emberek odakint üldögéltek a napsütésben.

A szállodában Agatha örömmel vette tudomásul, hogy ezúttal külön szobát kapnak. Telefonált Phyllisnek, aki szerencsére otthon volt, és Agatha meghívta, hogy csatlakozzon hozzájuk ebédre.

Phyllis ebédidőben nem ért rá, így kiegészztek egy délutáni kávéban. Agatha a Village Ronsard-t javasolta a Maubert metróállomásnál, mivel a múltkor is ott hozta őket össze a sors, és abban maradtak, hogy háromkor találkoznak Phyllisszel.

– Még csak tizenegy óra van – mondta Agatha, amikor letette. – Addig próbáljuk megkeresni Felicityt.

– Én maradok – nyögte Charles. – Megyek a szobámba lefeküdni. Komolyan mondom, Aggie, cefetűl vagyok.

A régi Agatha a pokolba küldte és anyámasszony katonájának nevezte volna, az új Agatha viszont már tudta, milyen sokat jelentenek a barátok, így morcosan csak annyit mondott:

– Jól van. Majd tájékoztatom.

Kipakolta a holmiját, és taxival ment a Rue Saint-Honoréra a ruhaszalonzhoz.

Megint a múltkori nő jött elébe, sötét tekintete megrovóan cikázott végig Agatha nadrágkosztümjén, mely elég gyűrött volt. Két Armani nadrágkosztümje közül most pont az olcsóbbikat viselte. Szinte érezte, ahogy a nő a kosztüm árát kalkulálja, s a végén gondolatban legyint egyet a ruhára is, meg a viselőjére is.

– Felicity Felliethoz jöttem – mondta Agatha, és már bánta, hogy nem rángatta el magával Charlest. Agathával ellentétben neki volna épkezláb magyarázata arra, hogy miért keresi Felicityt, hiszen a lány apjának barátja.

– Miss Felicity kilépett tőlünk – közölte a nő.

– Mikor?

Franciás vállvonás, széttárt ujjak.

– A múlt héten.

– Megvan önnek a párizsi címe?

– Várjon, mindjárt megnézem.

Agatha dülva-fülva várakozott. Briliáns elmélete egyre eszementebbnek látszott.

A nő egy darab papírral jött vissza, azon volt a cím: Rue Madame meg a házsám.

Agatha újból leintett egy taxit, és ismét átkelt a folyón, ezúttal a hatodik kerületbe, a Saint-Sulpice grandiózus, barokk templomának közelébe igyekezett.

Kifizette a taxit, és felnézett a magas épületre; minő bosszúság! A kapu kódos beléptetőrendszerrel működött.

Az ajtó mellett ablak. Abban a reményben, hogy az a házfelügyelő lakása, Agatha bezörgetett. Megrezdült a függöny, s egy arc bukkant fel mögüle. Pár pillanat múlva kivágódott az ajtó, és töpörödött, madárszerű asszony bukkant elő bodros hajában egy szál ceruzával.

– Miss Felliet? – kérdezte Agatha.

– *Numero dix-sept.*

Agatha bambán nézett rá, aztán megszólalt:

– Nem értek franciául.

Az asszony becsoszogott az előszobából nyíló másik szobába, és egy cetlivel jött vissza, amire a 17-es szám volt felírva. Aztán felfelé mutogatott.

Agatha a lifthez ment, amely régifajta volt, olyan, akár egy aranyozott ketrec. A házmester is vele tartott, és megnyomta neki a legfelső gombot. Az ajtó lassan becsukódott, s a lift csikorogva megindult fölfelé. Amikor a legfelső szinten megállt, Agatha kiszállt, és körbenézett. Nagy csend volt az egész épületben. Se gyereksírás nem hallatszott, se főzés illatát nem lehetett érezni. Drága lehet itt lakni, gondolta Agatha. Csak a gazdagok engedhetik meg maguknak ezt a nyugalmat.

Becsöngetett az egyetlen ajtón. Odabentről neszezés hallatszott. Aztán magas, szemüveges férfi nyitott ajtót.

– Segíthetek? – kérdezte amerikai akcentussal.

– Felicity Fellietet keresem.

– Itt nem lakik ilyen. De én csak nemrég költöztem ide. Bújjon be.

Agatha bement és körülnézett. Mindenütt kartondobozok. Üvegezett szárnyas ajtó nyílt az erkélyre, ahonnan a párizsi háztetőkre lehetett látni.

A férfi az íróasztalhoz lépdelt.

– Itt az ingatlanügynök neve. Tőlük esetleg megtudhatja, hová költözött a hölgy. Én nem találkoztam vele, de feltételezem, hogy ő volt az előző lakó. Mázsím volt a lakással, mert van lift az épületben. Emeletenként csökkennek az árak, akkor meg még olcsóbb, ha nincs lift, de nekem nem volt kedvem ezzel a rengeteg cókókkal lépcsőzni.

– Milyen messze van az ingatlaniroda?

– Ha kimegy, forduljon balra, aztán egyenesen a Saint Germain felé, majd jobbra. Onnan egy háztömbnyire lesz.

Agatha megköszönte neki, azután alászállt a csigalassú lifttel. Beletelt némi időbe, mire rájött, hogyan kell kinyitni a kaput. A házmesternél hiába kopogtatott. Aztán észrevette a gombot a villanykapcsoló alatt. Kattant a zár, és ekkor már csak a súlyos, faragott kaput kellett maga felé húznia, amihez mindkét kezére szüksége volt.

Balra indult, időnként meg-megállva, hogy útbai gazitást kérjen:

– Saint Germain? –, aztán ment tovább, amerre mutatták.

Az ingatlanosnál várnia kellett, míg az elülső irodában dolgozó alkalmazottak hátramentek, hogy kerítsenek valakit, aki beszél angolul.

Végül egy pedánsan öltözött francia ember verébmódra félredöntött fejjel, udvariasan végighallgatta Agathát, aki Felicity Fellet után érdeklődött.

– A múlt héten járt le a bérlete – mondta a kis francia –, és nem kívánta megújítani. Azt mondta, hazautazik Angliába.

Akkor ez zsákutca, gondolta Agatha. Azóta valószínűleg visszament a szüleihez.

Mire eljött a Phylisszel megbeszélrt randevú ideje, addigra Agatha kezdte úgy érezni, hogy a teóriája merő ostobaság. Phyllis azonban érdeklődve hallgatta, és rendkívül izgalmasnak találta az elméletet.

– Hogy néz ki ez a Jeremy Laggat-Brown? – kérdezte.

– Jó alakú, napbarnított férfi égszínkék szemmel, dúsan hullámzó, ősz üstökkel.

– Jár egy ilyen a gyűléseinkre. Jean-Paul. Hajléktalan volt, de mióta tiszta, azóta rá se lehet ismerni.

– Össze tudnál hozni vele vele egy találkozót?

– Megvan a száma. – Phyllis előkapta a mobilját, bepötyögte a számot, és pergős franciára váltott. Amikor letette, győzelemittasan így szólt:

– A közelben lakik, úgyhogy már jön is.

Agatha felvillanyozódott. Istenem, add, hogy ez a Jean-Paul Jeremy kiköpött mása legyen!

Tíz perccel később Phyllis felkiáltott:

– Ott van!

Agatha hátrapördült a székében, és egy világ omlott össze benne. Jean-Paulnak fekete haja volt, itt-ott fehér sávokkal, a szeme szürkés-kék. Magas termetű, de görnyedt. Ám a legkirívóbb vonása mégis a hatalmas, előreugró orra.

Leült közéjük, és figyelmesen végighallgatta Charlest és Phyllist, akik franciául ismertették vele a helyzetet. Agatha frusztráltan hallgatott, s közben megesküdött magának, hogy francialeckéket fog venni, amint lezárul végre ez a nyomorult ügy.

– Ő biztos nem volt – mondta Charles –, és el se tudja képzelni, ki lehetett.

Agatha le volt törve. A rendőrség már biztosan keresi, amiért nem tett tanúvallomást. Ha ellenőrzik a reptereket, rá fognak jönni, hogy elhagyta az országot, és értesítik a francia hatóságokat.

Phyllis, Jean-Paul és Charles franciául folytatta, miközben Agatha morózus, feszült némaságba süppedt.

Miután elbúcsúztak egymástól, Charles felvetette, hogy mivel úgyis csak reggel indul a gépük, sétálhatnak egyet a Szajna-parton, és megnézhetnék a Notre Dame-ot.

– Én már láttam – vágta rá Agatha morózusan.

– Hát akkor most megnézi újra.

A Place Maubert-ről a Rue Frederic Sauton felé mentek tovább.

– Nézze csak – szólalt meg Charles. – Ott egy AA iroda, a libanoni étteremmel szemben. Ne kérdezzek rá? Ugyebár Phyllis csak angol nyelvű gyűlésekre jár.

– Nem bánom – sóhajtott Agatha. – De kezdem tök hülyének érezni magam. Úgy értem, miért épp egy részeges alakot kért meg, hogy álljon a helyébe, mikor józant is keríthetett volna?

– Talán a józanok között nem talált magának hasonmást.

Charles megnyomta a csengőt, beszélt valamit a kaputelefonba, és máris bebocsátást nyertek. Agatha lerogyott egy székre, és üres tekintettel bámult maga elé, amíg Charles franciául mondta a magáét.

Aztán látta, hogy Charles egyre izgatottabb lesz.

– Mi az? – kérdezte felegyenesedve. – Mit mondott?

– Ezt hallgassa meg, Aggie. Van egy *clochard*. Egy iszákos csavargó, a Place Maubert-en a szökőkútnál szokott tanyázni a többi hasonszőrűvel. Hol józan, hol nem. Esténként általában ott időzik. Milord a beceneve. Ősz hajú, kékszemű. Időről időre benéz az irodába, és fogadkozik, hogy le akar szokni, de soha nem lesz belőle semmi.

– Vajon kibírta annyi ideig, ami a színjátékhoz kellett?

Charles ismét franciára váltott. Amikor megkapta a választ, visszafordult Agathához:

– Szerintük igen, ha jól megfizették érte.

Távozás után mindketten olyan izgatottak voltak, hogy rögtön beültek a Metro Brasserie-be, ahol a szökőkútra néznek az utcára kitett asztalok.

Aztán csak vártak. A Notre Dame toronyórája elütötte a fél hatot. A Brasserie kezdett megtelni, ahogy a munkából hazaigyekvők beugrottak egy kávéra. Hemzsegték a turisták. Kerékpárosok suhantak el

mellöttük, aztán gördeszkások. Amerikai, holland és német szavak vegyültek a francia hangok közé.

Alkonyattájban gyülekezni kezdtek a csavargók a szökőkútnál, némelyik bevásárlókocsiban tologatta földi javait, másoknak kutyájuk volt. Egyszer csak megpillantották a fehérhajú alakot. Leült a szökőkút kávéjára, előhúzott egy üveget a kabátja rongyos zsebéből, beleivott.

Charles kifizette a számlát, és odamentek a csavargóhoz. Charles beszélt, Agathának meg egyre hevesebben dobogott a szíve. Milordnak ugyanolyan kék a szeme, és ugyanolyan fehér az üstöke, habár hajszálerek hálózják be az arcát, amely egykor talán még mutatós volt. Charles Agathához fordult:

– Azt mondja, kijózanodik, ha megfizetjük. Luke-nak hívják.

– Pénzért mindent – vetette közbe Luke hibátlan angolsággal.

– Feltennénk pár kérdést – mondta Agatha. – Keressünk valami csendesebb helyet. Nagyon részeg?

– Még nem – felelte Luke szívélyesen. – Nemrég keltem.

– Sétáljunk le a Szajna-partra – javasolta Charles.

Leballagtak a folyóhoz, lementek a lépcsőn, és egy padra telepedtek a fényárban úszó Notre Dame-mal szemben.

– Mit fizetnek? – kérdezte Luke.

Agatha gyorsan rávágta:

– Száz eurót.

Vállrándítás.

– A másiktól ezret kaptam.

Úton a birminghami reptér felé Agatha pontosan ezer fontot vett magához a postán. Egy részét azóta már elköltötte, de bármikor vehet még fel, csak a bankkártyája meg egy automata kell hozzá.

– Rendben van – mondta. – Hanem akkor vallomást kell tennie a rendőrségen.

– Azt már nem.

– Na, csacsogjon. Nincs mitől tartania. Elvégre nem azt mondta magának: „Lépj a helyembe, míg ér megölöm a feleségem”.

– Nem. Azt mondta, csak tréfa az egész.

– Vagyis nincs mitől tartania. Ezer euró.

Sokáig csönd volt. Sétahajó úszott el mellettük a vízen, fényel öntve el az arcukat, élénkzöldre festve a platánsort a rakparton.

Milord készült elővenni az üveget, de Charles rászólt:

– Pia nincs.

Mire a férfi vállat vont, és beszélni kezdett. A neve Luke Field, francia anya és angol apa fia. Miután az apja elhagyta őket, anyjával visszaköltöztek Angliából Párizsba. Grafikusként dolgozott, de folyton kirúgták. Aztán jött az az angol fickó, és megkörnyékezte, hogy segítsen neki véghez vinni egy tréfát. Luke belement, mert a pénz segítségével újra rendes életet élhetett volna. A Jeremy nevű fickó elvitte egy lakásba a Rue Madame-on.

– Legfelső emelet? – kérdezte Agatha tűzbe jöve.

– Igen. Volt ott egy szőke nő, a fickó Felicitynek nevezte. – Felicity nemsokára távozott. Jeremy elhozta a hotelből az egyik öltönyét, egy pár cipőt, meg egy inget, nyakkendőt. Luke-nak még megvolt az útlevele, habár sokszor megfordult a fejében, hogy eladja. Meg kellett mosakodnia, megborotválták, és lekenték alapozóval, hogy eltüntessék a hajszálereket. Gyakorolnia kellett, hogy olyan hangon beszéljen, és úgy viselkedjen, mint Jeremy. Abban állapotok meg, hogy egy éjszakát a szállodában tölt. Közben Jeremy az ő útlevelével Angliába repül, Luke meg egy nappal később követi Jeremy papírjaival. Amint odaért, fel kellett hívnia Jeremyt, hogy találkozzanak. Visszacserélik az útleveleket, Luke megkapja a pénzét, aztán hazarepül.

– Miért beszélt franciául a szállodában? – kérdezte Charles. – Laggat-Brown egy szót se tud franciául.

– Én erről nem tudtam. Azt mondta, kiválóan beszél a nyelvet, bár velem végig angolul kommunikált. Gondoltam, elnézek a gyűlésre, s utána rögtön lefekszem, hogy józan maradjak.

Ekkor Luke harciassá vált, és egyre azt hajtogatta, hogy nem akar a rendőrségre menni.

– Jól van – mondta Agatha –, ha elkísér minket a szállodánkba, megkapja a pénzét. Ki kell vennem a hotel széfjéből.

Istenem, add, hogy a francia rendőrök már ott várjanak minket, fohászkodott magában.

De csalódnia kellett, mert egy fia egyenruhást se látott a szállodánál.

– Jöjjön fel velem a szobámba – mondta Luke-nak. Időhúzásra játszott. Charles meg hova jön? Miért nem megy inkább a saját szobájába, onnét felhívhatná a zsarukat. Ő semmit sem mert tenni, nehogy elijessze Luke-ot.

A szobájában kivette a tárcáját a széfből. A múltkori eset óta mindig odafigyelt, hogy ne hordjon magánál sok készpénzt.

Kezdte lassan leszámolni a bankókat, de a felénél abbahagyta.

– Nem is kéne fizetnem magának, hiszen nem hajlandó elmenni a rendőrségre. Ami azt illeti – folytatta, miközben felszedte a pénzt, és visszatette a tárcájába –, semmire se megyünk a kapott információval, ha nem tesz vallomást.

Luke éhes tekintettel nézte. Elepedt egy korty italért. Komolyan gondolja ő ezt, hogy megint dolgozni fog? Közeledett a tél, és ha még egy telet az utcán tölt, belehal.

A rendőrségtől viszont félt. Bűnrészességgel fogják vádolni.

Valaki ellentmondást nem tűrően bekopogott az ajtón, és angolul kiabálta:

– Rendőrség! Kinyitni!

Luke fejet hajtott a végzet előtt.

Tizenkettő

Agatha sose fogja elfelejteni azt az éjszakát, amikor nem akart végük szakadni a kérdéseknek. Utána közölték velük, hogy egy járőr-kocsi fogja várni őket Birminghamben, amikor reggel leszállnak a repülőről.

Az alváshiány miatt ő is és Charles is alig állt a lábán, amikor megérkeztek a birminghami reptérre, és beültek az ott várakozó járőr-kocsiba.

– Meg kell engedniük, hogy pihenjünk – morogta Agatha. – Én ezt nem bírom tovább.

Már a Mircester felé robogó járőr-kocsiban mindketten elaludtak. A kapitányságon tájékoztatták őket, hogy külön lesznek kihallgatva.

Agathát Fother, a Különleges Egység embere és Wilkes felügyelő fogja kikérdezni.

– Mielőtt elkezdenénk – fontoskodott Agatha, amíg egy rendőr szalagot helyezett a diktafonba –, őrizetbe vették Laggat-Brownt?

– Igen, behoztuk kihallgatásra.

– Gondolom, azt hazudta, hogy csak tréfából bérelte fel Luke-ot.

– Így van, de mi már átkutattuk a használaton kívüli irodáját, amely után továbbra is fizeti a bérleti díjat, és megtaláltuk a fegyvert egy egész arzenálnyi időzítővel együtt a padlódeszkák alatt. Kezdjünk is hozzá, Mrs. Raisin. Furcsának találjuk, hogy egyszer csak támadt ez az ötlete, miszerint Laggat-

Brown felbérelt valakit, hogy játssza el a szerepét. Az a gyanúnk, hogy információt tartott vissza előlünk.

– Csak úgy eszembe jutott – mondta Agatha fáradtan, és beszélt nekik Phyllisről meg a gyógyult alkoholistáról.

– De miért épp Felicity Fellet?

– Felleték számára mély fájdalmat jelentett őseik otthonának elvesztése. A francia kapcsolat miatt merült fel bennem, hogy Felicitynek esetleg köze lehet az ügghöz. Behozták már?

– Keressük. Eltűnt, és a szülők se tudnak róla semmit. De elég nehéz elhinnünk, hogy csak úgy a hasára ütött. Nem inkább arról van szó, hogy szövetségben volt Laggat-Brownnal, aztán megromlott a viszonyuk?

– Nem! – ordította Agatha. – És hozassanak nekem egy kávé, különben itt helyben elalszom.

Órákon keresztül folyt a kihallgatás. Mikor Agatha már tényleg nem bírta tovább, közölték vele, hogy hazamehet, de az országot nem hagyhatja el.

Agatha összefutott a szintén távozóban lévő Charlesszal.

– Ezek visznek minket haza? – kérdezte Agatha.

– Nem. Átadtam nekik a slusszkulcsomat, hogy hozzák el a kocsimat a reptérről.

– Én a háza előtt állok.

– Este átugrunk magához Gustave-val. Majd ő vezeti az ön kocsiját, én meg őt fuvarozom majd haza utána.

Otthon Agatha először is ellenőrizte a macskák tálkáit, hogy Doris adott-e nekik enni, aztán felvonszolta magát az emeletre, arccal előre belezuhant az ágyba, és azonnal elaludt, csak négy óra múlva ébredt fel arra, hogy csöngetnek.

Tanakodott, kinyissa-e vagy sem, de az is lehet, hogy Mrs. Bloxby jött. Lemászott a lépcsőn, és ajtót nyitott. Bill Wong állt a küszöbön bokrétával a kezében.

– Elég viharverten néz ki – bókkolt Bill.

– Virágok. Milyen kedves. Jöjjön be, Bill. Mi a fészkes fene folyik itt?

Bill utána ment, a konyhába.

– A következő van: nem kis erőfeszítésembe került, mire meggyőztem őket, hogy a maga örült ötletei és megérzései eddig is bejöttek. Amikor megtaláltuk a fegyvert meg az időzítőt, Laggat-Brown

összeroppant.

– Abból szedte meg magát, hogy bombákhoz használatos időzítő-készülékeket gyártott az IRA-nak, és más terrrorszervezeteknek. Aztán megismerte Felicity Felletet, és beleszeretett. Ki akart szállni a terroristás buliból, a nő meg vissza akarta kapni az otthonát. Tényleg a feleség volt a célpont.

– Felicity hírért vette, hogy Charles a szüleinél járt, és felőle kérdezősködött. Utána olvasott magának az újságok régebbi lapszámaiban, és meggyőzte Laggat-Brownt, hogy ön veszélyesebb, mint a rendőrség. A fickó nem kívánta beszennyezni a kezét, de kiterjedt kapcsolatrendszere volt, így aztán felbérelte Mulligant.

– Úgy döntött, hogy újra elveszi a nejét, és kellő idő eltelte után megrendez neki egy jó kis balesetet. Miután a gázos trükk nem jött be, egyelőre nem akart újabb embert felbérelni az ön megölésére.

– A részeges Luke-ot korábban a szerencse pottyantotta az ölébe, legalábbis ő azt hitte. Felicity szúrta ki Luke-ot egy nap, ő figyelt fel a lélegzetelállító hasonlóságra.

– Tisztára Lady Macbeth.

– Hát igen – mondta Bill –, a hölgynek komoly szerepe volt a történetekben. Egy darabig Laggat-Brown titkárnőjeként dolgozott, aztán rájöttek, hogy jobb lesz, ha Felicity Párizsba költözik, mert úgy kisebb az esély arra, hogy meglátják őket együtt.

– Miután a férfi megszabadult a feleségétől és megörökölte annak pénzét, elvette volna Felicityt, aki visszakapta volna a régi otthonát.

– Na és Harrison Peterson?

– Harrison Peterson az IRA-nak dolgozott, tőkét hajtott fel, pénzt szállított a kolumbiai terroristáknak meg ilyesmi. Ő is ki akart szállni, s miután beszélt Patrickkel, a következő útja a rendőrségre vezetett volna. Laggat-Brown szereltette fel a poloskát az ön telefonjára. Amint meghallotta Patrick üzenetét, már tudta, hogy Harrison ki kell iktatni. Azt is tudta, hogy saját kezűleg kell kinyírnia, mert Harrison benne megbízik, és be fogja engedni.

– És senki nem tudja, hol lehet most Felicity?

– Senki, de nem hinném, hogy még próbálkozni fog valamivel. Az a lány tojt Laggat-Brownra. Csak kihasználta, hogy visszakapja az otthonát. Szerencsétlen szülei kikészültek. Ne aggódjon. Nem csak mi keressük, de az Interpol is a nyomában van, meg a Különleges Egység. Egyedül azt sajnálom, hogy ön semmilyen elismerést nem kap majd, amiért megoldotta az ügyet.

– Nem?

– Fothert idézem: „Átkozott legyek, ha hagyom a lapokat arról cikkezni, hogy egy vidéki detektívirodát vezető lüke öreglány jutott megoldásra egy olyan ügyben, ami még a Különleges

Egységen is kifogott”.

– Csak egy telefonomba kerül – mondta Agatha.

– Nem teszi meg. A tárgyalás előtt semmiképp.

– Igaz. Beszólok Patricknek, hogy holnapra szabadságot veszek ki. Egy vágyam van, aludni, aztár elmenni a kozmetikushoz meg a fodrászhoz.

– Gondolom, örülni fog neki, hogy ma éjjel megint rendőr strázsál majd a háza előtt, s a jóképű Darren Boyd lesz a holnapi váltás.

Miután Bill távozott, Agatha hosszan ejtőzött a kádban, azután pongyolába bújt, és lement, hogy betegyen a mikróba egy adag bolognai spagettit vacsorára. Amikor végzett az evéssel, kiengedte egy kicsit a cicákat a kertbe. Aztán behívta őket, majd bezárkózott, és aludni tért.

Ám még sokáig elkerülte az álom. Felicity Fellet szabadlábbon van, és halálbiztos, hogy bosszúra szomjazik.

Charles másnap kora délelőtt érkezett Gustave-val; visszahozták Agatha kocsiját, és Charles megígérte, hogy este még benéz. Hozzátette, hogy a rendőrségi kávé alighanem gyógyhatású, ugyanis nyomtalanul elmúlt a meghűlése.

Agatha aznapi programja egy arckezelés meg egy hajfestés volt.

Arra ért vissza, hogy Charles a ház előtt várja. Charles mindig elámult azon, hogy Agathának a pocsék étrend ellenére is dús a haja, és makulátlan a bőre.

– Nem hoztam magammal kulcsot. Látom, a szépséges Boyd egy szekérderéknyi finomságot kapott.

– A falubeli asszonyok agyonkényeztetik. Na, mi legyen?

– Az a legkevesebb, amit tehetünk, hogy meglátogatjuk George-ot.

George Fellet éktelenül dühös volt rájuk. Szenvedélyes tirádába fogott a keblen melengetett kígyóról meg a hazug barátokról. Charles megvárta, míg kitombolja magát, aztán szelíden így szólt:

– Szembe kell nézned a ténnyel, hogy a lányod bűnös.

George egy székbe rogyott.

– Utálta, hogy ott kell hagynunk a kastélyt – mondta. – Kislány volt még, nem értette meg, hogy a pénz nem kiapadhatatlan. Minduntalan drága holmikat követelt: ruhát, a legújabb számítógépes műtyűröket, miegymást. Nem hittem volna, hogy ilyesmire is képes.

– És egy ideje nem hallottatok felőle?

– Nem, sajnós.

Ekkor Crystal Fellet lépett be, akár egy fúria.

– KIFELÉ! – rikácsolta.

– Na de Crystal... – kezdte Charles.

– KIFELÉ!

Agatha és Charles már ott se voltak. A kocsiban Agatha megkérdezte:

– El tudja képzelni róluk, hogy rejtegetik a lányukat?

– Nehéz megmondani. Az ott mintha egy jelöletlen járőrkeszi lenne a túloldalon.

– Nálam marad éjszakára?

– Jó lenne, de a birtok ügyei nem tűrnek halasztást. Ne féljen, a strázsa majd vigyáz magára.

Másnap reggel a pszichiátriai intézetben Emma Comfrey újrakezdte a motyogó járkálást. Jó pár napja kitisztult az elméje, de ő tovább játszotta az örületet, hogy ne kelljen bíróság elé állnia.

Az elmúlt napokban sikerült megőriznie a téboly látszatát, miközben több különböző pszichiáter is kikérdezte.

Ezen a délutánon azonban új pszichiáter érkezett hozzá: egy gombszemű, fényes, barna hajú nő. Emmát Agatha Raisinre emlékeztette, arra az Agatha Raisinre, aki romba döntötte az életét.

Emma nyáladzott és vigyorgott, ahogy az egy idiótához illik, de az agya egy percre se állt le közben. Miután meggyőződött róla, hogy nem tud áttörni Emma örületének falán, a pszichiáter távozott, és bejött helyette a nővérke.

– No, kedveském. Most bevesszük szépen a gyógyszereinket.

Kis tálkát nyújtott felé a pirulákkal.

Emma üres tekintettel bámulta.

– Segítek. Tessék, egy pohár víz, és adom az első bogyót.

Emma a nővér gyógyszeres tálcáján megpillantotta a nyugtatóval töltött fecskendőt, amit az agresszívvá váló betegek lecsillapításához használtak. Épp a minap látott egy ilyen esetet élesben. Fogta a pohár vizet, és a nővérke képébe locsolta, aztán felkapta a fecskendőt, befogta a nővér száját, és beledöfte a tűt. Nem eresztette el, csak amikor azt érezte, hogy a nővérke elernyed a karjában.

Leráncigálta róla a köpenyt, a ruhát meg a cipőt, kibújt a kórházi hálóingéből, és átöltözött, a nővér névkártyáját is a fehér köpenyre csíptette.

Aztán feltornázta a nővért az ágyra, és gondosan betakarta.

Emma nem számított közveszélyesnek, így nem volt őr az ajtó előtt. Fogta a nővér csipesz író tábláját, kiment a kórteremből, és úgy sietett végig a folyosón, hogy mindvégig lefelé nézett, mintha a papírokat tanulmányozná. Amikor szemből ismerős orvos tűnt fel, gyorsan beslisszolt a legelső szobába, ami gyógyszer tárnak bizonyult.

Férfiápoló szolgált ki.

– Kell még pár adag nyugtató – hadarta Emma. A fickó kelletlenül letette a kezéből az újságot, kinyitotta az egyik, kulcsra zárt szekrényt, kivett két fecskendő, és letett Emma elé egy füzetet. – Itt írja alá. – Nem tűnt neki ismerősnek a nő, de hát a pszichiátriai intézetben jönnek-mennek a nővérek.

Emma lepillantott a mellén viselt laminált névkártyára, és aláírta Jane Hopkirk nevét.

Ahogy zsebre vágta a fecskendőket, egy kulcsot tapintott ki a zsebe mélyén. Mivel a folyosón egy lélek sem járt, elővette a kulcsot, és megnézte. Öltözőszekrény kulcsa. Merre lehet az öltöző? Aztán kis híján röhögő görcsöt kapott. A folyosó másik végén, a falon ott díszelgett a kórház térképe.

Ételillat szállongott a levegőben, ami remélhetőleg azt jelenti, hogy az ápolónők többsége az ebédlőben van, míg az ennivalót osztó nővérek kiszolgálják a betegeket.

Az öltözőben Emma kikereste a kulcshoz tartozó szekrényt. Egy kabát meg egy kezitáska volt benne. A táskában slusszkulcs. Belebújt a kabátba, fogta a táskát, és szaporán távozott az épületből.

A parkolóba ment, ahol addig nyomogatta a távirányítót, amíg az egyik kocsinak fel nem villant a lámpája.

Egy vadiúj Volvo! Miss Hopkirk nem szűkölködik, gondolta Emma. Az ápolónői fizetésből nem telne ilyen kocsira.

Mivel a szélvédőn rajta volt a kórház jelzése, mosolyogva hajtott ki a biztonsági őr mellett, sőt még oda is intett neki. Amikor elég messzire eltávolodott, lehúzódt az út szélére, és átkutatta a táskát. A pénztárcában valamivel több, mint száz font volt. Az oldalsó zsebben nagy öröme talált egy PIN-kódot. Elhajtott a legközelebbi készpénz-automatához, és kártyáról felvett kétszázat.

Úgyis utolérik, amikor megtette, amit meg kell tennie, de addigra Agatha Raisin már nem lesz az élők sorában.

Az autót Mircester határában tette le, vásárolt egy biciklit, s az ősze borult hátsó utakon keresztül elkerekezett Carsely felé.

Boyd közrendőr kinyújtózta hosszú lábát. Megint kisütött a nap. A sok tea meg házi sütemény eltelítette, elálmosította.

Karcsú, fiatal nő közeledett felé kosztümben, selyemkendővel bekötött fejjel.

– Megkóstolja a házi boromat? – kérdezte a nő. – Agatha küldött az irodából papírokért. Itt van nálam a kulcs.

– Igazán kedves öntől.

– Igyon egy pohárral. Ez a bor a büszkeségem.

– De csak eggyel, és ne árulja el senkinek. Szolgálatban nem szabadna innom.

– Hoztam poharat. – A nő kivarázsolta a dugót az üvegből, és töltött a pohárba.

Boyd végignézte, ahogy kinyitja az ajtót, és kiüti a riasztót. Amikor az ajtó becsukódott, beleszagolt a borba. Iszonyúan édes! Nem akarta megbántani a hölgyet, így inkább az árvácskákra zúdította a pohár tartalmát, majd hátradőlt a székében. Melegen sütött a nap, ráadásul tele volt a hasa házi nyalánkságokkal, pillanatok alatt elnyomta a buzgóság.

Nem hallotta, ahogy a háta mögött résnyire nyílik, majd újra becsukódik az ajtó.

Felicity Felliét visszament a konyhába várni. Jó erős altatót kevert a borba. Szerencsére Jeremy nálá hagyta Agatha kulcsait. Az ember, akit felbérelt Agatha megölésére, két szettet csináltatott, és az egyiket elküldte Jeremynek arra az esetre, ha az első kísérlet nem sikerül. A hülye tyúk meg elfelejtette megváltoztatni a riasztó kódját.

A macskák mereven bámulták. Felicity kinyitotta a kertajtót, mire kiszaladtak. Idáig követte Agathát, és látta, mikor bement a kisboltba. Hamarosan meg kell jönnie.

– Érted teszem, Jeremy, te örök vesztes, meg hogy megszabaduljak attól a kurvától, aki megfosztott az otthonomtól – mormogta.

Agatha két macskatápos konzervvel lépett ki a kisboltból. Elkapatott macskái ki nem állhatták a műkaját, de ez egyszer be kell érniük vele. Agathát kimerítette a sok kérdés, amire válaszolnia kellett. Hirtelen jött az ötlet, hogy beugrik Mrs. Bloxbyhoz, és mindent elébe tár. A lelkészné álmélgodva hallgatta a történetet.

– Mindig tudtam, hogy a megérzéseid Istentől valók, Mrs. Raisin.

Agatha kínosan érezte magát, mint mindig, ha Istenről esett szó.

– Felicity Felliét még szabadlábban van.

– Amíg rendőr vigyáz rád, addig biztonságban vagy. Hová menekülhetett a lány?

– Akárhová – búslakodott Agatha. – Fogadok, hogy legalább hat útlevele van.

Emma útközben megállt vadászkést vásárolni. Elméje csodálatosan tiszta volt, gondolatai logikusak. Ám amikor letette a biciklit a Carselyba vezető lejtős út tetején, hogy gyalogszerrel menjen tovább, bosszantó kis hangok kezdtek zsizsegni a fejében. Az egyik a néhai férjéhez tartozott. „Milyen slamos vagy, Emma”, mondta a hang. „Csinosabban nem tudtál volna felöltözni?”

A hangokkal mit sem törődve menetelt tovább. Az volt a terve, hogy először elkábítja Agathát a nyugtatóval, azután feldarabolja. Amikor befordult az Orgonás dűlőre, a rendőr láttán egy pillanatra megtorpant, de a férfi szemlátomást aludt. Emma elosont mellette.

Majdnem becsöngetett, aztán úgy döntött, előbb mégis megpróbálja az ajtót. Nyitva! Tehát Agatha itthon van.

Rögtön a konyhába indult.

Fura kinézetű fiatal, szőke nő ült a konyhaasztalnál.

Farkasszemet néztek egymással. Felicity csupán darás újságfotókat talált Agatháról a könyvtári archívumban. Ez a vadászkéses nő csak ő lehet.

Emma neki akart ugrani, de Felicity gyorsabb volt és mellbe lőtte. Miután Emma a padlóra zuhant Felicity még két golyót eresztett a fejébe.

Boyd közrendőr arra riadt fel, hogy valaki hívja rádión.

– Igen?

– Tartsa nyitva a szemét. Emma Comfrey megszökött.

– Mikor?

– Úgy másfél órája.

– Vettem.

Ekkor dördültek el odabent a házban a lövések. Boyd berohant a nyitva hagyott ajtón, és megpillantotta a nőt, aki a bort hozta neki: egy tetem fölött állt. Boyd rávetette magát a nőre, éppen mikor az újra tüzelt, így a lövés célt tévesztett. Boyd leszorította a nőt a földre, és megbilincselte.

Aztán beszólt a rádióján a központba.

Remegő lábbal botorkált ki a házból. Most aztán benne van a slamasztikában. Kérdőre fogják vonni, hogyan juthatott be mellette a két nő, és akkor kénytelen lesz bevallani, hogy elszunyókált. Fényképet vett elő a zsebéből. A fegyveres nő Felicity Fellet, és én nem ismertem fel.

De várjunk csak, hiszen be volt kötve a feje. Fogadok, hogy altatót kevert a borba. Add, hogy így legyen!

És így is volt.

A rendőrség eztán már nem hagyhatta ki Agathát a tudósításokból. Sőt címlapra került. Agatha első gondolata az volt, hogy meghúzza magát egy szállodában, és ott várja ki a cirkusz végét, de mert az ügynökségének nem ártott némi hírverés, végül is boldogan hengegett a tévének, a rádióknak és az újságoknak is.

Roy és Charles hiába keresték a nevüket a beszámolóknakban.

Elsőnek Charles hívta fel, hogy szarkasztikusan megérdeklődjék, milyen érzés volt mindezt egyedül végigcsinálni, de mire a kínban égő Agatha válaszolhatott volna, addigra letette.

Roy sosem volt még ennyire pikírt.

– A nagy piáros banya. Maga csak használja a barátait, egyébként egy lépést se tesz értük. Pfúj, szégyellje magát!

Agatha napokig bosszankodott. Ezek mindketten nevetségesek. Utóvégre az ő fejéből pattant ki a megoldás. Bárhogy is, nem ér rá idegeskedni miattuk. Úgy beindult a szekér, hogy már szemezgettek az ügyfelek között.

Egy este Bill Wong állított be hozzá.

– Elvarrtuk a szálakat. Felicity csak kihasználta Jeremyt. Mindent elmondott nekünk a pasasról meg az ügyleteiről.

– Csak az nem fér a fejembe – mondta Agatha –, miért küldött névtelen fenyegető levelet hűn szeretett lányának.

– Mert ennyi még belefért. Felicity szerint a fickó úgy vélte, hogy a lánya hamar kiheveri majd az anyja halálát. Szerintem Jeremy megszállottan imádta Felicityt. Amikor felszámolta a cégét, ő döntött úgy, hogy jobb lesz, ha Felicity külföldre megy dolgozni, hogy ne legyen köztük semmilyen kapcsolat.

– De hiszen a rendőrség utánanézett a cégnek. Tudniuk kellett a szőke titkárnőről, és ha tudtak róla, nyilván keresték is.

– Felicity hamis néven, hamis papírokkal állt munkába. A Susan Fremantle nevet használta. Az igazi Susan Fremantle tavaly halt meg autóbalesetben, és a temetés alatt felforgatták az otthonát. Jeremy nyilván valami alvilági figurától szerezte a papírokat Felicitynek. Amit viszont nem értek: honnét jött rá, hogy Jeremynek volt egy alteregója?

– Egyetlen szóból: gyűlés. Így nevezik a franciák az anonim alkoholisták összejöveteleit. Az ál-

Jeremy azt mondta a recepciósnak, hogy gyűlésre megy. Egy barátom mesélt nekem valakiről, aki alkoholista volt, de már leszokott, és a leírás Jeremyre illett. De nem ő volt az. Tudtam, hogy Jeremy nem lehet alkoholista, hiszen az ő korában ez az arcán meg a testtartásán is meglátszódna.

– A dilettáns szerencséje – jegyezte meg Bill.

– Én, kérem, már profi vagyok – felelte Agatha kimérten.

Amikor a sötét novemberi időszak lassan a végéhez közeledett, Agathának egyszerre rettenetesen elkezdett hiányozni Charles és Roy. Az üzlet pangott, mintha a karácsony miatt mindenki visszafogta volna magát, a tehetős válni szándékozók elhalasztották házasságtörő párjuk leleplezését az ünnepek utánra.

Miss Simms beadta a felmondását arra hivatkozva, hogy jobb lesz neki odahaza a kislányával, akit nem szívesen bíz folyton bébiszitterre.

Patrick Mullen azt javasolta Agathának, hogy vegyen fel egy női nyomozót, név szerint Sally Fleminget, aki két másik ügynökségnél is dolgozott már. Sally alacsony volt, ápolt, barna, és rendkívül agilis. Agatha felvett állandóra egy titkárnőt is, a kifogástalan képesítéssel rendelkező özvegyasszony, Mrs. Edie Frint személyében.

Először azóta, hogy megnyitotta az ügynökséget, Agatha nem tudott mit kezdeni az idejével, és hiányolta a barátait.

Mrs. Bloxby és Bill Wong szerencséjére még megmaradt.

Egy szeles-borús novemberi napon Agatha átballagott a paplakba. Nem beszélt még Mrs. Bloxbyval Charles és Roy dezertálásáról, de most szüksége volt barátnője támogatására.

– Nem tudom, mit tehetnék – kesergett a lelkészlak kényelmes nappalijában. A kandallóban pattogott a tűz, odakint hangosan fűtyült a szél a temetőkert sírkövei között. – Ennyi idő alatt már igazán felhívhattak volna.

– Te próbáltad hívni őket?

– Charlest hiába hívnám, az a nyomorult inas úgyis letagadja. Royt már hívtam, de a titkárnője azt mondta, értekezleten van, pedig tisztán hallottam a hangját.

– Jaj, nekem! Hadd gondolkodjam. Szervezel karácsonyi bulit a beosztottjaidnak?

– Csak egy szerény koccintást pezsgővel meg némi rágcsálnivalóval.

– Szervezd az otthonodba, és legyen vacsora, hm? Úgyse nagyon használtad még az étkezőt. Ha két héttel karácsony előtt tartod a partit, akkor talán még mind a ketten szabadok lesznek.

– Miért jönnének el?

- Egy karácsonyi vacsora ígérete minden szívet meglágyít. Segítetek a főzésben.
- Kedves tőled, de egyedül is boldogulok.
- Mrs. Raisin, tudsz te pulykát sütni?
- Még a hülye is meg tud sütni egy pulykát.
- Erre még visszatérünk. És Miss Simmsről se feledkezz meg.
- Jó, bár már nem dolgozik nálam.
- Patrick Mullen viszont nálad dolgozik.
- Na és?
- Ő Miss Simms legújabb gavallérja.
- A sunyi vén róka! Lássuk csak: Sammy és Douglas, Patrick és Miss Simms, Sally és Edie, Charles és Roy, te meg a férjed...
- Sammynek és Douglasnak nincs felesége?
- Nincs nekik.
- Szívesen segítetek. De Alfnak elég sűrű időszak ez, nem hiszem, hogy el tudna jönni. – Mrs. Bloxby ezt ama nyilvánvaló tény helyett mondta, hogy a férje nem lesz hajlandó eljönni.
- Akkor összesen nyolc ember, velünk együtt tíz, ha neked is alkalmas. De ezúttal én főzök.
- Na és Bill Wong?
- Ó, jaj. – Agatha még bele is pirult, úgy elszégyellte magát. – Mi van velem? Ha így folytatom, a végén egy barátom se marad.
- Biztos vagy benne, hogy nem jelent neked gondot ennyi emberre főzni?
- Hogyne. Emlékezetes karácsony lesz.

Epilógus

Agatha szétküldte a vörös, arany és zöld színűre nyomtatott meghívókat, melyben mindenkit arra kért, hogy jelezen vissza.

Fellélegzett, amikor Roy és Charles fogadta el először a meghívást. Elbumlizott egy pulykafarmra ahol kiválasztotta a leghatalmasabb madarat, és konyhakész kiszállítást kért.

Egy halom recept áttanulmányozása után úgy döntött, a karácsonyi pudingot inkább boltban veszi meg. Az előétel pofonegyszerű: füstölt lazacba tekert garnéla Marie Rose-mártással nyakon öntve.

A pulykához mindenféle körítést kell készíteni: áfonyamártást, kelbimbót, csemegekukoricát, töltött gombát meg hússzószt. Az étkezőt ki kell dekorálni, és a karácsonyi játékpukkantó se maradhat el. Ne vegyen minden vendégnek valami kis apróságot? Vagy az már túlzás lenne? Ha lúd, legyen kövér.

Bárcsak ne lennének zsúfolásig tömve a boltok! Bárcsak elhallgatna végre a nyamvadt karácsonyi muzika! Ha még egyszer meg kell hallgatnia a *Have Yourself a Merry Little Christmas*, sikítani fog. Füle csúfolódásnak hallotta a dalocskát.

Aztán még a karácsonyfát is haza kellett fuvaroznia, és csak otthon derült ki, hogy nem fér be az alacsonygerendás étkezőbe. Agatha lefűrészelte a csúcsát, amitől pont úgy nézett ki, mint egy lefejezett karácsonyfa. Kilódította a kertbe, és elment másikat venni, aztán azzal töltötte az estjét, hogy arany masnikkal meg csinos üveggömbökkel díszítgette a fácskát. Az éjszaka közepén üvegcsörömpölésre ébredt.

Lerohant az étkezőbe, ahol Hodge és Boswell azzal szórakozott, hogy leütögették a mancsukkal a díszeket, és nézték, ahogy azok összetörnek a földön. Agatha rájuk kiabált, mire ijedtükben felszaladtak a fára, amely ettől kibillent, és nagy harci zajjal a padlóra dőlt.

Másnap Agatha kénytelen volt új díszeket venni, s csak Doris Simpson segítségével tudta eltüntetni a macskák okozta felfordulást. Valami különös véletlen folytán Agatha megérezte, Dorisnak rosszul esik, hogy ő nem kapott meghívót a vacsorára.

Az íróasztalához rohant, ahol szerencséjére volt még két plusz meghívó, és hamar ráskribálta Doris és a férje nevét.

– Ó, Doris – mondta. – Ne haragudjon. Ezeket elfelejtettem postázni. – Azzal átnyújtotta Dorisnak a kártyákat.

Doris arca felderült.

– Borzasztóan kedves. Itt leszünk.

Elkészült a fa, zöld, ezüst és vörös girlandok függtek körbe a szobában, ám ekkor meg a ház többi része tűnt szembántóan kopárnak. Vissza a boltokba még több díszért.

Megjött a pulyka. Túl nagy volt ahhoz, hogy beférjen a hűtőbe, így Agatha fellógatta a hátsó teraszon. Fel se merült benne, hogy ha a hűtőbe nem fér be, akkor a sütőjébe se fogja tudni betuszkolni.

Erre csak a vacsoraparti reggelén döbbsent rá.

Kiszaladhatna a szupermarketbe, hogy vegyen egy kisebbet, csak hogy ez szabadtartású pulyka, magasan a legjobb minőség.

Aztán eszébe jutott a bazi sütő a közösségi ház konyháján. Egy telefon az egyházközség tanácselnökének, és máris a rendelkezésére bocsátották.

Agatha megtömte a madarat, amihez irdatlan mennyiségű kolbászos töltelék szükségeltetett. Aztán baconcsíkokkal borította be a mellrészt. Kész is van! Berakta a kocsiba, és a közösségi házhoz hajtott.

A sütő kapcsolóit elnyűtte az idő, a hőfok olvashatatlan volt, így Agatha leginkább találomra állította be.

Éppen rácsukta a sütőt a pulykára, amikor megcsörrent a mobilja. Charles hívta.

– Ó, Charles, úgy örülök, hogy eljön – ömlengett Agatha. – Már azt hittem, soha többé nem szól hozzám.

– Hányan leszünk?

– Kábé tizenhárman.

– Remélem, nincs köztük babonás. Hozatja a kaját?

– Én magam főzök.

– Aggie, csak nem fog tizenhárom karácsonyi vacsorát melengetni a mikróban?

– Eszemben sincs – felelte Agatha büszkén. – Frissen vettem egy óriási pulykát. Akkora, hogy a közösségi ház konyháján kell megsütnöm.

– Ne menjek át egy kicsivel előbb, hogy segítsek?

– Kösz, de egyedül is boldogulok.

Agatha hazatért, és a legszebb porcelánjára szervírozta az előételt. A mártást készen vette, így a feladat nem volt különösebben megterhelő. A kelbimbót már korábban megfőzte arra gondolván, hogy a mikróban majd átmelegíti. Megsütötte a töltött gombát, és félrerakta. Azt is fel lehet melegíteni.

A konyha kész csatatér volt, mindenütt koszos edények, használt serpenyők.

Agatha úgy határozott, hogy felmegy átöltözni. Hosszú, féloldalt felhasított, vörös bársonyruhát vett föl túsarkúval. Toalettjét arany nyakékkal koronázta.

Visszament a konyhába, és kötényt kötött. Van még idő leülni, és inni egyet. Rettenetesen elfáradt.

Agatha töltött magának egy nagy gin-tonikot. Aztán meghallotta a szirénázást. Egy pillanatra megáll benne az ütő. De csak egy pillanatra, hiszen mindazok, akik fenyegették vagy az életére próbáltak törni, azóta vagy halottak, vagy börtönben csücsülnek.

Megszólalt a telefon. Mrs. Bloxby hívta:

– Érdeklődöm, hogy minden rendben van-e.

– Remekül állok – nagyzolt Agatha. – A pulyka nem fért be a sütőmbé, úgyhogy a közösségi ház konyháján sütöm.

– Ó, Mrs. Raisin. Az előbb hívott valaki, hogy kint vannak a tűzoltók a közösségi háznál, ömlik a füst az épületből.

– Szia!

Agatha kiszáguldott a kocsijához, és a közösségi házhoz hajtott. Harry Blythe az épület előtt szobrozott, és nagyon dühösnek látszott.

Azzal fogadta Agathát:

– Túl magasra állította a hőfokot, a pulykája meg szépen kigyulladt. Amint bekapcsolt a füstjelző, kihívtam a tűzoltókat. Szerencsére csak füst van, tűz nincs, de biztosíthatom, hogy a füstkár se piskóta. Festhetjük újra a falakat.

– Elintézem – mondta Agatha mindenre elszántan. – De mi van a pulykával?

Ekkor egy tűzoltó bukkant elő a füstből, kesztyűs kezében tepsi, benne valami nagy fekete izé.

Agatha kétségbeesve magyarázta a bizonyítványát a tűzoltóparancsnoknak. Harry Blythe-ot azzal engesztelte ki, hogy megígérte, már másnap ott lesznek a festők, és Harry szinte boldog volt. Amúgy is ráfért már az épületre egy tisztasági festés.

– Igényt tart rá? – nyújtotta oda neki a tűzoltó az elégett pulykát.

– Köszönöm, nem – felelte Agatha színtelen hangon. – Dobja ki a fenébe.

Egy pillantás az időre: a vendégek egy órán belül megjönnek.

Kirohant a közértbe, és felvásárolta az összes szeletelt pulykájukat. Aztán spuri haza.

Arra lépett be az ajtón, hogy sivít a konyhai füstjelző. A csirkeaprólék, amiből a hússzószt akarta csinálni, közben elfőtte a levét, és már kezdett füstölni.

Kitárta gyorsan a hátsó ajtót, és az odakozmált ételt fazekastul kihajította a kertbe.

Ekkor csöngettek. Agatha ajtót nyitott Charlesnak, és egyetlen szó nélkül a karjába omlott.

– Előbb jöttem, hogy megelőzzük a gasztronómiai katasztrófát. Nem tud maga főzni.

Agatha a félresikerült pulykáról motyogva becipelte a házba.

– Micsoda kupleráj! – hüledezett Charles, ahogy körbenézett. – Csak nem azt a pulykasonkát akarja felszolgálni, amit most dézsmálnak a macskái?

Agatha imádta a macskáit, de abban a percben mindkettőt meg tudta volna nyuvasztani. Kizavarta őket a kertbe, aztán lerogyott, és a kezébe temette az arcát.

– Bízza ide – vigasztalta Charles. – Csak a hitelkártyájára lesz szükségem. Előétel van?

Agatha megmutatta neki a hűtőben.

– Jó lesz – mondta Charles. – Eredjen, mossa le a kormot az arcáról.

Agatha megreparálta a sminkjét, és épp akkor ment le a lépcsőn, amikor megérkeztek az első vendégek.

Itallal kínálta őket, és elcsevegett velük, miközben azon tűnődött, hogy Charles vajon mit csinál.

Bekukkantott a konyhába, ahol a férfi éppen telefonált. Befogta a kagylót a kezével, úgy mondta:

– Vigye ki nekik az előételt. Egy perc és jövök én is.

Agatha bevezette vendégeit az étkezőbe. Végül egy vagyonba került neki az este. Még pótszékeket is kellett vennie. A dekoráció mindnyájukat lenyűgözte. Az asztal is ízléses volt a három hosszú, magyalággal körbetekert gyertyával meg a kristálypoharakkal.

Mire Agatha visszament a konyhába, addigra Charles már ráragosgatta az előételt három tálcára.

– Mehet – rendelkezett.

Az első fogásnál Agatha alig érezte az ízeket, egyre azon tűnődött, hogy mit találhatott ki Charles a hiányzó pulyka helyére. A háttérben halkán szóló karácsonyi dalok egyszer csak mennydörgésszerűen felhangosodtak.

– Elnézésüket kérem – pattant fel Agatha, és kisietett a konyhába. Fehérköpenyes emberek jókora ételhordókat hoztak be a konyhájába.

– Keresse elő a hitelkártyáját és tejeljen – mondta Charles.

Agatha szolgálisan fizetett anélkül, hogy egy pillantást vetett volna a számlára.

Hipp-hopp, máris előkerült egy hatalmas, aranybarna pulyka, hozzá kelbimbóköret, áfonyamártás, gomba, zöldborsó, roston sült krumpli, édesburgonya, meleg zsemlye, meg egy tál hússzós.

– Maga vigye csak a pulykát – mondta Charles. – A többit majd én.

– Maga csavarta fel a hangerőt?

– Csak hogy ne hallatszódjon be a járkálás. Amint elmentek az ételszállítók, lehalkítom.

Agatha bevitte a pulykát a vendégek elismerő felkiáltásai közepette. Aztán segített Charlesnak a többinél, s miután az utolsó fehérköpenyes is eltűnt, lehalkította a lemezjátszót.

Roy Silver zöld bársonyöltönyben pompázott műanyag magyalkoszorúval a fején.

– Meg tud nekem bocsátani, Roy? – súgta oda neki Agatha.

– Egy ilyen vacsoráért bármit megbocsátok. Csak ne forduljon elő még egyszer.

Agatha lassan feloldódott, de mindig magán érezte Charles cinikus tekintetét, valahányszor a vendégek a főztjét dicsérték.

A pulyka isteni volt. Vajon honnét szerezte Charles? Agatha elfelejtette megnézni az étterem nevét a számlán, annyira zaklatott volt.

– Karácsonyi puding? – kérdezte Charles.

– Van, de megnyugodhat, készen vettem.

– Akkor jó.

Agatha szeretettel mosolygott rá. Drága aranyos Charles. Roy itt fogja tölteni az éjszakát, úgyhogy ő ma egy ágyban alszik Charlesszal. Megfeledkezett a fogadalmáról, hogy az alkalmi szex kerülendő. De nem is a testiségre vágyott, csak hogy átölelje valaki.

Charles és Roy segített neki leszedni az asztalt.

– Most üljenek vissza a helyükre, máris hozom a pudingot – mondta Agatha. Azzal kivett két tálka brandys vaját meg egy nagy kancsó tejszínhabot a hűtőből, és a kezükbe nyomta.

– Mrs. Raisin derekasan kitett magáért – jegyezte meg Doris Simpson.

– Nem is gondoltam volna, hogy ilyen jól főz. Hallották, hogy tűz ütött ki a közösségi házban?

– Remélem, nem égett le – mondta Roy.

– Nem, de kigyulladt az öreg sütő, mert valaki túl magas hőfokon használta. Hányszor megmondtam, hogy fel kéne festeni a számokat a gombok fölé.

Roy szemében rosszindulatú fény villant.

– Vajon ki lehetett az?

– Fogalmam sincs. De reggelre az egész falu tudni fogja.

A konyhában Agatha kivette a pudingot a mikrosütőből, és beleborította egy levesestálba.

Most még egy kis konyakot rá, aztán meggyújtani. Nem, majd inkább az asztalnál gyújtja meg. Először is bevitte a pudingos tálkákat. Jut elég puding mindenkinek? Legfeljebb ő nem eszik belőle.

Aztán rá kellett döbennie, hogy nincs otthon brandy. Átfésülte az italkészletét, és lelt egy üveg vodkát, amit még Lengyelországból hozott egyszer szuvenírként. Ez is megteszi. Az a lényeg, hogy égjen.

Rálocsolta majdnem az egész üveggel, aztán tálcára tette egy doboz gyufával egyetemben, bevitte az étkezőbe, és a tálalóra helyezte.

Agatha leemelte a tálcáról a pudingos tálát, és lerakta maga elé az asztalfőre. Aztán a gyufával a kezében hatásszünetet tartott.

– Boldog karácsonyt mindenkinek! – kurjantotta, és meggyújtotta a gyufát.

Ijedten hőkölt hátra, ahogy egy hatalmas lángnyelv csapott ki a pudingos tálból már-már robbanásszerűen. Patrick kiszaladt a konyhába a poroltóért, s a pudingot is meg Agathát is habbal terítette be.

Mindenki egyszerre kezdett nevetni. Roy kezdte fejhangú nyihogással, aztán Bill Wong is beszállt, míg végül már az egész kompánia dőlt a röhögéstől.

Agatha karácsonyi vacsorája szédületes sikerrel zárult.

Charles nem maradt ott, és Agatha ennek nagyon örült. Kellemes lett volna ágyba bújni a férfival, de másnap haragudott volna magára.

Roy felfedezte a számlát a konyhapulton, amikor segített neki letakarítani az asztalt.

– Maga kis hamis – káromta. – Nyolcszáz font! Aranyból volt az a pulyka vagy mi?

– Nem tudtam, hogy ennyire drága – hüledezett Agatha. – És még a közösségi házat is nekem kell kifestetnem.

– Sose bánja. Ezt a karácsonyi pudingot életemben nem fogom elfelejteni. Milyen konyakot öntött rá?

– Kifogytam a konyakból. Gyakorlatilag egy egész üveg vodkát rálocsoltam. Néhány éve hoztam Lengyelországból.

– Lengyel vodka! Ilyen erővel benzint is használhatott volna.

– Jó, tudom. Egek, teljesen kivagyok.

Az étkezőből üvegcsörömpölés hallatszott.

– Na még ez is – sóhajtott Agatha. – Elfelejtettem becsukni az étkező ajtaját, a macskák most szedik szét a fát. Csinálják csak. Mozdulni se bírok.

– Tessék azonnal lefeküdni – mondta Roy. – Majd reggel rendet teszünk.

– Doris átjön nekem segíteni. Addigra az egész falu tudomást fog szerezni a szénné égett pulykámról. Nem meséltem még, ugye?

– Magamtól is kitaláltam. Irány az ágy!

Agatha feltápáskodott, és megrándult az arca a csípőjébe nyilalló fájdalomtól. Biztosan semmi komoly. Ahhoz ő még túl fiatal. A kora ötvenes *igenis* fiatalnak számít.

– Eztán még ellenségesebbek lesznek velem a falubeliek – mondta Agatha a lépcső felé menet. – Csak nemrég vettem észre, hogy utálnak, miután Mrs. Bloxby szólt. Minden rosszat velem hoznak összefüggésbe. Az is lehet, hogy el kell költöznöm.

– Badarság. Maga már ide tartozik.

Agatha felhívott egy lakásfelújító céget, és azzal a feltétellel fogadta el a horribilis árat, amit megneveztek, hogy rögvést nekilátnak a munkának. Amikor kiment a kisboltba a vasárnapi lapokért, minden szembejövő széles mosollyal üdvözölte:

– Jó reggelt, Mrs. Raisin! Milyen hűvös napra ébredtünk.

Megvette az újságokat, és Mrs. Bloxby várt rá, amikor hazaért.

– Bújj be – invitálta Agatha. – A konyha kicsit kupis. Roy még föl se kelt, de mindjárt jön Doris, és rendet tesz. A falubeliek mintha megenyhültek volna irányomban.

– Mindenki az odaégetett pulykádön mulat. Az összes háziasszony szimpatizál veled, hiszen mindnyájan rontottunk már el ételt, meg aztán az ember szeret egy jót nevetni.

– Akkor maradok.

– Csak nem akartál elmenni?

– Megfordult a fejemben.

– Badarság. Hidd el, nem fogsz belekeveredni még egy ilyen szörnyűséges gyilkosságsorozatba.

De Mrs. Bloxbynak ebben nem volt igaza.

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2014

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

ISBN 978-963-383-287-5

Felelős kiadó Kepets András

Felelős szerkesztő Palkó Katalin

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bármilyen felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite

Agatha Raisin és a parázna lódoktor

Agatha Raisin és az elültetett kertész

Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó

Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő

Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista

Agatha Raisin és a vizes viszály

Agatha Raisin és a boszorkányos borbély

Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka

Agatha Raisin és a tünékeny tündérek

Agatha Raisin és a sziszifuszi szerelem

Agatha Raisin és az áradás napja

Agatha Raisin és a kívánatos káplán

Agatha Raisin és a kísértetház

Hamish Macbeth és a nagy lazacfogás

Hamish Macbeth és az eljegyzési vendég

Hamish Macbeth és a kannibál homárok

Hamish Macbeth és a tökéletes oldalborda

Hamish Macbeth és a rosszéletű nagynéni

Miss Pym és a menekülő menyasszony

Előkészületben:

Hamish Macbeth és a gyilkos vakáció

Miss Pym és a rámenős márki

